

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir

alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

DAVUD EMİRİYAN

Küçük Savaşçı

Şehid Behnam Muhammedî Rad'ın
Hayat Öyküsü

(ROMAN)

Çeviri:

İsmail BENDİDERYA

KEV SER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 170

Kitabın Orijinal Adı: Dastan-i Behnâm

Yazar: Davud Emiriyan

Tercüme: İsmail BENDİDERYA

Edit: Şaduman Eroğlu

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Kimmad Matbaacılık

Basım Tarihi: Mayıs 2010

ISBN: 978-9944-709-56-9

Not: Çeviride kitabın 1385 h.ş. yılında basılan 2. baskısı esas alınmıştır

İsteme Adresi:

Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 Faks: 0212 – 631 36 01

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Mecid, avuçlarını sıkıca ağzının kenarına dayayıp üst katın penceresine doğru bağırdı:

— Salih! Salih! Koş hadi! Geç kalıyoruz!

Salih, gömleğini sırtına geçirerek pencereye yaklaştı:

— Tamam! Tamam! Geliyorum!

Mecid sırtını duvara dayayıp beklemeye başladı. İkinci üzeriydi. Karun Nehri'nden gelen serin bir esinti, yüzünü okşuyordu. Sokağa çarşaf gibi yayılan gün ışığı, gölgeleri gitgide uzatmaya başlamıştı.

Salih aşağıya indiğinde tokalaşarak birlikte spor Kulübüne doğru yola koyuldular. İkisinde de spor sırt çantası vardı. Hürremşehir Spor Salonunda, birkaç gün sonra başlayacak olan il güreş yarışmaları konusunda hararetli bir konuşma başlamıştı aralarında. Mecid heyecanla sordu:

— Salih! Yarışmalara hazırsın değil mi?

— Ne sandın! Evelallah hazırım! Altın madalyayı kimseye kaptırmam! Ya sen? Sen de hazır mısın peki? Herkesin ümidi sende, biliyorsun değil mi?!

Mecid ciddi bir edayla başını salladı:

— Elimden geleni yapacağım elbet, gerisi Allah'a kalmış!

Şehrin Merkez Camii'nin önünden Fahri Razi Caddesi'ne, oradan da Herişçi Caddesi'ne saptılar. Bu sırada tiz bir sesle ikisi de irkildi:

— Salih! Hey! Bekle, ben de geliyorum!

Behnam'dı. Koşar adımlarla onlara yetişmeye çalışıyordu. Salih'le Mecid yavaşladılar.

Hürremşehir lehçesiyle konuşuyorlardı. Hürremşehirliler, Arap asıllı olduklarından, şiveleri Araplara benziyordu:

— Selam Salih! Selam Mecid! Na'ber? İşler yolunda mı? Madalyaları topluyorsunuz di mi?

Mecid gülerek Behnam'ın omzunu sıktı:

— Aleykümselâm! Yahu bir nefeslen hele! Makineli tüfek gibi konuşuyorsun mübarek!

Salih güldü, Behnam suratını asarak:

— Sana selam verende kabahat! dedi. Yarışmada sana alkış yok benden! Arkadaşlara da seni değil, rakibini alkışlamalarını söyleyeceğim! Yenileceksin gör bak!

Salih kahkahayla Mecid'e döndü:

— Al işte! Behnam'a katılırsan böyle olur halin! Yandın gitti valla!

Mecid ellerini havaya kaldırdı:

— Tamam! Ben teslimim arkadaş! Havlu attım! İstedğin kadar konuşmakta serbestsin!

Spor tesislerine kadar Behnam Mecid'le konuşmadı. Mecid her ne kadar onun gönlünü almaya çalışsa da nafileydi artık...

Salih Behnam'la ilk tanıştığı günü hatırladı o sırada...

Salih'le Mecid 15 yaşındaydı, ikisi de güreşe birkaç yıl önce başlamıştı. Bu ata sporunu çok seviyorlardı. Sa-

lih, Mecid'in kendisinden çok daha iyi olduğunu biliyordu. Nitekim geçen yıl İl Gençler Yarışması'nda Mecid birinciliği almış, ona da moral vererek, sıkı antrenman yapması halinde onun da kolaylıkla şampiyon olabileceğini söylemişti.

Behnam'ı ilk defa yaz mevsiminin başlarında salonunda idman yaparken görmüştü. Bu kara-kuru, iri kemikli ama pek çevik kuvvetli ve neşeli çocuk, 9-10 yaşlarında görünüyordu. Bir süre onu uzaktan uzağa dikkatle izlemiş, stilini beğenmişti. Salonun en genç güreşçisiydi. Konuşkan ve afacandı, kendinden pek emin görünüyordu. Kendisinden büyüklere bile sık sık takılıyor, onları bayağı terletip bıktırıyor, gürültü çıkarıp ortalığı karıştırıyordu. Bazen idman sırasında iki güreşçi tam birbirine kenetlenmiş ve kendilerini güreşe kaptırmışken araya girip onları ayırır, canlarını sıkardı.

Bir defasında, salondaki güçlü kuvvetli ve iri yapılı bir çocuk, alaylı bir dille Behnam'a güreş teklif etmiş, "Ama sakın beni tuş etme no'lur! Rezil olurum sonra vallahi!" diyerek salondakileri kahkahalarla güldürmüştü. Behnam kızgınlığını bastırarak bir köşeye gidip ip atlamaya başlamış, bir süre sonra idmandan kan ter içinde yere uzanan o iri kıyım çocuğun üzerine bir kova buzlu su boca etmiş, yay gibi yerinden fırlayan çocukçağız neye uğradığını anlamaya çalışırken Behnam, katıla katıla gülmüştü.

O günden sonra ne salonda ne de minderde kimse Behnam'a takılmaya cüret etmedi artık.

Daha sonraki günlerde Salih'le Mecid, şehrin Merkez Camii yakınlarındaki evlerinden, Demiryollarının bitişiğindeki spor salonuna giderken, Nakdi dört yolunun tam ağzında, İsfahanlılar Hüseyinyesi Mahallesi'nden gelen Behnam ve arkadaşlarıyla karşılaşıncı selamlaşıp sami-

mi oldular, salona kadar birlikte sohbet eden bu arkadaş grubu arasında zamanla çok sıkı bir arkadaşlık kuruldu. İşte bu yoldaki konuşmalar sırasında Behnam, Salih'e iyice ısındı. Salih onunla dalga geçmeyen ve Behnam'ı gerçekten seven tek arkadaşydı.

Arkadaşlıkları kısa zamanda ilerledi. Aralarında 5 yaş farkı olmasına rağmen Behnam ona küçük adıyla hitap ediyor ve "sen benim adamımsın" diyordu şakayla...

Salih daha sonra onun, Daryuş'un küçük kardeşi olduğunu da öğrendi. Behnam da bu sohbet toplantılarına katılıyordu. Ama her zamanki gibi muziplik yapıyor, yaşının verdiği enerjik ve neşeli haliyle gençleri güldürüyor, Daryuş da her defasında onu dışarı göndermek zorunda kalıyordu. Daryuş, Salih'le tanışıp da onun inancılı ve güvenilir birisi olduğunu görünce, kardeşi Behnam'a göz kulak olmasını tembihlemişti.

Şimdi Salih, güreş salonunda Behnam'ın sorun çıkarmaması için ona göz kulak oluyordu. Behnam, tatlı muziplikleri ve içten hareketleriyle herkese kendisini sevdirmişti. Bazen onu gına getirdiği halde, güreş salonundaki antrenörleri Zerribaf Bey bile Behnam'a göz yummaktaydı.

Bu samimi arkadaş ortamı süregiderken, İran içten içe kaynamaya ve büyük bir inkılâbın ayak sesleri de hızla duyulmaya başlamıştı.

Ülke adım adım İslam İnkılâbına doğru giderken Hürremşehir de bu güçlü akıma kapılmış ve şehrin dört bir yanı, halkın tekbir sesleriyle çınlar olmuştu...

Haşim tedirgin bir sesle haykırdı:

— Çabuk olsana Behnam! Askerler geliyor!

Behnam elindeki spreyci boyayla alelacele duvara iki cümle yazdı:

— Ya Humeyni, Ya Ölüm! Despot şaha ölüm!

Haşim koşarak yanına gelip elinden yakalayarak çekti:

— Bırak Behnam, yeter artık, askerler geliyor, gidelim buradan!

Var güçleriyle koşarak sokağa daldıkları sırada tok bir sesle irkildiler:

— Dur! Yoksa ateş ederim!

Aldırmayıp koşmaya devam ettiler.

Bir el silah sesi duyuldu.

Behnam afallayan Haşim'in kolundan çekerek yan sokağa saptı.

Bu çıkmaz bir sokaktı.

Haşim neredeyse ağlayacaktı. Titrek bir sesle:

— Kapana kısıldık! dedi. Yakalanacağız şimdi.

— Korkma! Toparla kendini! Hadi, atla bakalım!

Ellerini kavuşturup, Haşim'in duvara tırmanışını istedi. Haşim şaşkıncı hala...

— Ne duruyorsun hala! Duvara tırmansana!

Haşim kendisini toparlayıp bir ayağını Behnam'ın kelepçe avuçlarına koyarak duvara atıldı, var gücüyle tutunup ağır gövdesini bir çırpıda yukarı çektikten sonra elini Behnam'a uzattı. Behnam çevik bir sıçrayışla, kendisine uzanan eli yakaladı.

İşte tam bu sırada sokağın başında bir asker görüldü, elindeki tüfekte hızla onlara doğru koşuyordu. Onu gören Haşim'in eli gevşedi.

Behnam, duvardan yüzüne gözüne dökülen keseklerle toprağı savuştururken, Haşim'in elini sıyırmamasıyla yere kapaklandı.

Haşim'in aklı başından gitmiş, ne yapacağını bilemez bir halde donakalmıştı.

Behnam'ın işi bitmişti artık.

Behnam'ın kanlar içinde yere serildiğini görmemek için dehşetle gözlerini yumdu.

Silah sesini beklerken, tiz bir sesle irkildi:

— Durma, fırla hadi!

Askerin sesiydi bu!..

Birden, Behnam'ın duvara tırmandığını gördü.

Gözlerine inanamıyordu.

Yüzü gözü toz-toprak içinde kalan asker, üzerindeki toprakları aceleyle silkelerken kısık bir sesle haykırdı:

— Kaçın hadi! Ne duruyorsunuz hala! Kaçın, uzaklaşın çabuk!

Behnam sıcak bir gülümsemeyle el salladı:

— Eyvallah kardeşim! Yiğit çocukmuşsun valla!

Sonra, şaşkınlıktan hala kurtulamayan Haşim'in ko-

lundan çekti, bir çırpıda öbür sokağa atlayıp gözden kayboldular.

Okullar tatil olduğunda Behnam evde oturmaktansa, tahtı sallamaya başlayan zalim padişahı devirmek ve şahlık rejimini yıkmak için halka katıldı.

Babası "sen bu işlere karışma, otur oturduğun yerde!" dediyse de dinlemedi. Ya evlerin kapılarına bildiri dağıtıyor, ya da Haşim'le duvarlara slogan yazıyorlardı. Birkaç defa yürüyüş ve gösterilere de katıldı. Hatta bir keresinde az kalsın yakalanacaktı. Behnam'la arkadaşları, küçük yaşlarına rağmen ellerindeki sapanlarla Şah'ın askerlerini bıktırmışlardı.

Şah'ın özel Muhafız Alayı askerleriyle gizli servis elemanları olan "Savak"lar, bu çocuklarla gençlerin elinden gına gelmişti. Sloganlar atıp kaçarken peşlerine düşen askerlerle ajanları sapan taşı yağmuruna tutuyorlardı. Her birinin cebinde bir avuç sapan taşı vardı. Önceleri doğru dürüst sapan kullanmasını bilmeyen Behnam, şimdi attığını vuruyordu. Askerlerin komutanını tam alından veya karakol amirinin jipinin ön camını tam ortasından vurup kırabiliyordu.

Duvara slogan yazdığı sırada Haşim nefes nefese geldi:

— Koş Behnam! Nakdi Dört yolunun orada olay çıkmış!

Behnam'la Haşim bir koşuda Dört Yol'a vardılar. Halkla jandarma arasında arbede çıkmak üzereydi. Öfkeli halk askerleri taşıyor, jipte oturan karakol komutanı, elindeki megafondan ağza alınmayacak küfürler savurarak halkın

dağılmasını istiyor; askerlere de "Ne duruyorsunuz ulan! Ateş etsenize şunlara!" diye bağırıyordu.

Behnam elinin tersiyle alınının terini sildi. Cebinden çıkardığı bir taş itinayla sapanına yerleştirdi. Onun niyetini anlayan Haşim de sapanını hazırladı. Behnam, kararlı bir hareketle karakol komutanının elindeki megafonu nişan aldı. Taş megafona hızla çarptığında, neye uğradığını anlamayan komutan, korkuyla sıçrayıp arka koltuğa düştü.

Kalabalıktaki yaşlı bir adam Behnam'a gülerek el sallayıp: "Aferin evlat!" dedi, "Ellerine sağlık!"

Bir anda jipe taşlar yağmaya başladı. Halk coşmuştu. Askerler geri çekilmek zorunda kaldılar. Güçlkle jip-ten dışarı çıkan komutan, ne kadar bağırıp çağırdıysa da askerlerin kaçmasını engelleyemedi. Bu sırada kafasına çarpan bir taşın acısıyla, jipini bırakıp o da can havliyle karakola doğru koşmaya başladı.

Öfkeli kalabalık bir çırpıda jipi devirip ateşe vermişti. Behnam'la Haşim jipin etrafında neşeyle zıplıyordu. Bu sırada Behnam, kalabalığın arasında Salih'i gördü. Heyecanla koşup Salih'e sarıldı:

— Megafonu nasıl vurduğumu gördün mü?!

Salih gülerek başını salladı:

— Gördüm. İyi vurdun doğrusu!

— Sahi mi söylüyorsun! Demek beğendin ha?!

Baksana Salih, İmam Humeyni ne zaman gelecek, haberin var mı?

— Yarın.

— Yarın mı?! Ciddi misin? Yani Behmen ayı'nın 12'si öyle mi?!

— Evet, ne var bunda şaşıracak?!

— Ne mi var?! 12 Behmen benim doğum günüm be! Yaşasın! Yeniden dünyaya gelmiş gibiyim!

Behnam saldırgan pozisyondaydı. Rakibi 15 yaşlarında uzun boylu, güçlü kuvvetliydi. Güreşçilerin tabiriyle "Tam bir pehlivan" gibiydi. Behnam ondan iki yaş daha küçük, zayıf, çelimsiz ve kısa boylu olduğu halde hiç çekinmeden sürekli atağa geçiyor, bu beklenmedik ataklarıyla salonu ayağa kaldırıyordu.

Salondaki seyircilerin yarısı "Behnam! Behnam!" diye bağıırıyordu şimdi. Rakibi, Müseyyib'i destekleyenler de az değildi hani.

Antrenörü ikide bir minderin kenarından heyecanla bağıırıyordu:

— Bravo Behnam! Bileğini yakala! Bileğini bırakma koçum! Hadi göreyim seni!

Bu sırada Müseyyib'in uzun kolları aniden Behnam'ın ayak bileğini yakaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar Behnam'ın ayakları yerden kesildi. Müseyyib ani bir dönüşle Behnam'ı mindere çakıvermişti!

Müseyyib'in güçlü kollarıyla baş edebilmesi imkânsızdı. Makasa gelmemek için sıkıca mindere sarıldıysa da kâr etmedi. İki de kan ter içinde kalmıştı.

Müseyyib, Behnam'ı köprüye getirmek için son gücünü harcamıştı; bütün ağırlığıyla Behnam'a abanıp omuzlarını mindere indirmeye çalışıyordu.

Behnam pes etme niyetinde değildi.

Cüssesinden umulmayacak bir direniş gösteriyordu.

Boynunun damarları dışarıya fırlamıştı adeta. Gözleri kararmaya başladı. Seyircileri tersten görüyordu şimdi. Antrenörün sesiyle kendine geldi:

— Bravo Behnam! Diren koçum! Ezdirme kendini oğlum!

Demesi kolaydı, ama... Müseyyib'in tandır gibi soluklarını ensesinde hissediyordu şimdi.

Birden umulmadık bir hareketle Müseyyib'in elinden sıyrılıp üste geçti ve seyircilerin şaşkın bakışları arasında, kendisinden iki kat daha iri olan rakibini köprüye getirdi.

Salonda yer yerinden oynuyor, alkış ve ıslık sesleri "Behnam! Behnam!" temposuna karışıyordu.

Neye uğradığını şaşırان Müseyyib'in bir anlık gafletinden yararlanarak son gücünü kullanıp Müseyyib'in omuzlarını mindere yapıştırdı!

Hakem hızla mindere vurup bir elini kaldırdı.

Kazanmıştı!

Behnam, kendisinden geçen Müseyyib'i bırakıp sırt üstü mindere uzandı.

Dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı.

Zeribaf hızla mindere atlayıp Behnam'ı omuzlarına alarak salonda koşmaya başladı.

Salon inliyordu adeta:

— Behnam! Behnam! Behnam!

Behnam bitkin bir halde seyircilere el salladı.

Zeribaf, salonda bir tur attıktan sonra Behnam'ı minderde yere bıraktı. Sevgiyle kucaklayıp alnından öptükten sonra minderden indi.

Behnam, yorgun adımlarla Müseyyib'e yaklaşıp ellerinden tuttu, ayağa kalkmasına yardım etti.

Müseyyib çocuklar gibi ağlıyordu.

Behnam şefkatle ona sarılıp omuzlarından öptü.

Müseyyib de onu kucaklayıp tebrik etti, gülümseyerek kulağına eğildi:

— Süpersin valla! Bugüne kadar kimse tuşa getirememişti beni!..

Hakem onlara yaklaşıp Behnam'ın elini havaya kaldırdı.

Salondaki coşkuyu tarif etmek imkânsızdı.

Behnam, seyircilerin arasında Haşim'i gördü o sırada. Sevinçle bağırıyor, zıplıyor, gülerek el sallıyordu.

Sevincinden kanatlanıp uçacak gibiydi neredeyse...

Haşim, Behnam'ın elindeki madalyayı neşeyle seyrediyordu.

— Allah aşkına, ver şunu biraz da ben elime alayım!
Behnam madalyayı ona uzattı.

Haşim dişlerinin arasına alarak:

— Bana bak! dedi, sahte olmasın sakın?!

Behnam güldü:

— Ne sandın ya! Bana gerçekten böyle bir altın mı verecekerdi? Altın gibi sarı sadece!

Karun Nehri'nin çakıllı kıyısında, güneşin batışını seyrederek yürüyorlardı. Akşamüzeri olmasına rağmen hava hala çok sıcaktı.

Haşim elini Behnam'ın omzuna atarak:

— Aslanımsın be! dedi. Hürremşehir gençlerinin güreş şampiyonu olarak sana şöyle buz gibi bir kola ısmarlayayım, ha!

— Keşke Salih de burada olsaydı be! Pek seviniirdi şimdi!

Sahil büfesinin önüne gelmişlerdi. Birer kola aldılar. Serin kolalarını keyifle yudumladıkları sırada bir kadının çılgılığıyla irkildiler:

— Utan be adam! Senin anan bacın yok mu?! Başkalarının namusuna göz dikmeye utanmıyor musun?

Komşu kızı Leyla'ydı bu. Yakası yanlara açık, boynuna kocaman bir altın zincir takılı serseri görünümlü irikiyım bir genç onu rahatsız ediyordu.

Behnam kolasını Haşim'e uzatarak müdahale etmek istedi:

— Deli misin Behnam! O herifin kim olduğunu bilmiyor musun?! Belalı Casim bu! Bıçak falan çeker adama!

Behnam aldırmayıp bir çırpıda aralarına girdi. Onu gören kızcağız derin bir nefes aldı, rahatlamıştı.

— Ne var Leyla Hanım? Sizi rahatsız mı ediyor?

— Seyfi Çarşısı'ndan beri peşime takıldı, laf atıp duruyor! Ne kadar peşimi bırakmasını söylesem de aldırđı yok!..

Daha fazla konuşamadı. Hıçkırığını zor tutuyordu.

Behnam, Casim'e baktı. Utanmadan sırtarak Leyla'ya bakıyordu hala.

— Sen boyundan bosundan utanmıyor musun arkadaş?

— Hadi oradan be! Sen karışma ufaklık! Canını yakarım yoksa!

Elinin tersiyle ansızın Behnam'ın göğsüne vurdu:

— Kaybol ulan!

Behnam, elindeki spor çantasını yere atıp öfkeyle bağırdı:

— Defol be! Sinirlerimi bozma şimdi!

— Bozsam no'lurmuş, ha?..

Avucunun içiyle Behnam'ın alınına vurdu. Hafifçe sendeleyeni Behnam, kendisini hemen toparlayıp var gücüyle Casim'in baldırına bir tekme savurdu.

Kabadayı kılıklı adam deliye dönmüştü. Öfkeyle saldırdı, sağlı sollu yumruklar atıyor, ama hiçbirini tutturamıyordu. Behnam çevik hareketlerle yumrukları savuşturuyordu.

Bir anda etraflarını büyük bir kalabalık sarmıştı. Belalı Casim'i tanımayan yoktu. Ona kafa tutmaya cüret eden bu zayıf çocuk da kimdi acaba? Casim'in yarısı kadar bile yoktu. Bu cüssesiyle, onun karşısına dikildiğine göre çok cesur olmalıydı.

Bu sırada Casim'in attığı bir yumruk Behnam'ın dudaklarını patlattı.

O anda ağız kanla dolar. Behnam bir anda yerde buldu kendisini.

Leyla çok korkmuştu. Etraftakilere, yardım etmeleri için yalvarıyor, ama kimse bu kavgaya karışmaya cesaret edemiyordu.

Casim, yere düşen Behnam'a birkaç tekme salladı.

Birden, yerinden yay gibi fırlayan Behnam, Casim'in yakasından asılıp suratının tam ortasına okkallı bir kafa indirdi!

Sert kemik sesi, Haşim'in tüylerini diken diken etti.

Belalı Casim, acıyla kıvrılıp büküldü, sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attı. Yere kapaklanmamak için bütün gücünü harcadı. Neye uğradığını şaşırmış, afallamıştı. Bacak kadar bir çocuktan dayak yediğine inanamıyordu hala. Acıyla yüzüne attığı eli, kanla doldu. Burun kemiği kırılmış, suratı kan içinde kalmıştı.

Bir Behnam'a bir de kalabalığa baktı.

Rezil olmuştu.

Yayından fırlamaya hazır bir ok gibi duran ve ne yapacağı hiç belli olmayan Behnam'a döndü yine...

Gözleri çakır çakırdı, bakışlarında korkudan eser yoktu... Üzerine üzerine geliyordu hala...

Ondan cesaret alan kalabalık da her an üzerine çullayıp linç edebilirdi kendisini.

Ani bir kararla geri dönüp kaçmaya başladı.

Onun uzaklaştığını gören Behnam, derin bir nefes alarak kumlara çöktü.

Dudağından süzülen kanlar beyaz gömleğini kırmızıya boyamıştı.

Leyla ona doğru ilerledi.

Kalabalıktakiler alkışlarla sevgi gösterisinde bulundular.

— Helal olsun!

— Aslanım be! Ananın sütü helal olsun vallahi!

— Şu cüssenle, Belalı Casim'i nasıl hakladın sen evlat?! Aferin be!

— "Boyuna değil, soyuna bak" diye boşuna dememişler!

Övgüler bitmiyordu.

Casim'den bezmiş olan sahil esnafı, Behnam'ı, sevgi yağmuruna tutmuştu.

Haşim'in yardımıyla ayağa kalktı. Suratı morarmıştı, yüzü kan içindeydi. Ama gözleri ıslık ıslık ve gülüyordu.

Leyla minnettardı:

— Sağ ol Behnam kardeş! O rezil heriften kurtardın beni!

Behnam patlayan dudağının acısına aldırılmayarak hafifçe elini salladı:

— Yok canım, teşekkürle değil! Kim olsa aynı şeyi yapardı. Haşim'le eve gidiyoruz. Seni de eve bırakalım istersen...Ne olur ne olmaz...

Kızcağız sevinçle gülümsedi:

— Sağ olun! Ben de eve gidiyordum zaten!

Haşim kalabalığı yararak, koltuğuna girdiği Behnam'ı oradan uzaklaştırdı. Kavga sırasında ona yardım edemediği için çok utanmıştı.

Leyla da gururla peşlerinden geliyordu.

— Dörtlüyü ver!

Behnam, tamir kutusundan 4'lü anahtarı bulup Ahmet Bey'e verdi.

Ahmet Bey yağlı kollarıyla, alnında biriken terleri sil-di. Alnı, siyah yağ lekesiyle aşınaydı. Behnam'ın da üstü başı yağ lekesiydi. Kolları, tulumunun diz kapakları simsiyah yağlarla yoğrulmuştu. Tamirhanenin gölgeliğinde çalıştıkları halde terden sıırıslık olmuştular. Ahmet Bey arabanın kaputunu kaldırıp seslendi:

— Hey, Behnam! Şimdi gel ve dikkatle beni izle! Ne yaptığımı gör ve öğren!

Yaz tatiliyle birlikte Daryuş onu bu tamirhaneye getirip Ahmet Bey'in yanına vermişti. Behnam, iyi bir tamirci olmak istiyordu. İşine zevkle ve şevkle sarılmıştı. Sabahtan akşama kadar of demeden tamirhanede çalışıyor, akşamları da soluğu güreş salonunda alıyordu.

Tamirhanedekiler Behnam'ı pek sevmişlerdi. Diğer işçiler gibi işini hiç savaştırmıyordu. Bir yere gönderildiğinde vakit öldürüp saatler sonra gelmiyordu.

İşini severek yapıyor, herkese saygı gösteriyordu. Ahmet Bey'le diğer ustaların yanından ayrılmıyor, bir dediklerini iki etmiyor, her şeyi çabucak ve zevkle öğreniyordu.

Bu çocukta cevher olduğu belliydi, çok geçmez, iyi bir usta olurdu.

— Behnam! Bujilerin ucunu iyice zımparalayıp temizledikten sonra yerlerine koy! İşini bitirdikten sonra şu köşedeki motoru, mazotla bir güzel yıkayıp temizle. Hadi bakalım evlat! İyi gidiyorsun maşallah!

Behnam, göz açıp kapayıncaya kadar bujileri temizleyip, mazot dolu leğenin yanındaki motorun sökülen parçalarını tel fırçaıyla temizlemeye başlamıştı ki korkunç bir patlama sesiyle irkildi.

Ahmet Bey'le bakıştılar.

Tedirgindi herkes.

Ahmet Bey öfkeyle yerinden doğruldu:

— Alçaklar! Kim bilir nereyi bombaladılar yine?!

Bu sırada Muhammed Nurani'yle birkaç arkadaşı, alelacele tamirhaneye geldi. Ahmet Bey onların bir şey söylemesini beklemeden cebindeki anahtarları çıkarıp Nurani'ye fırlattı. Anahtarları havada kapan Nurani, küçük kamyonetin kapısını açarken Behnam yaklaşıp sordu:

— Nereyi bombaladılar acaba?

— Ses, Seyf Çarşısı tarafından geldi, ölü yoktur inşallah!..

Behnam çok tedirgindi. İran'da inkılâp olduktan sonra, İslam düşmanı süper güçler İran'ı rahat bırakmamışlardı. Arap asıllı halkın yaşadığı Hürremşehir'de ikide bir bombalama eylemleri yapılıyordu.

"Arap Halkı" adlı dış mihraklı bir örgüt, çeşitli slogan, vaad ve yalanlarla halkı etkileyemeyince, yıldırım ve İslam İnkılâbı'ndan yüz çevirtmek için türlü sabotaj ve bombalama eylemlerine başlamıştı.

Bu yolla, Huzistan Eyaleti'nde egemenlik kurmayı planlıyorlardı.

Ahmet Bey öfkeyle homurdandı:

— Alçaklar! Şerefsizler! Güvenlik güçlerinin karşısına dikilecek cesaretleri olmadığından bütün kinlerini, savunmasız halka kusuyorlar!

Aziz Amca, omzundaki Arap kefiyesiyle terini silip atıldı:

— İki gün önce bizim çocuklar zavallı bir köylüyü yakalamışlardı. Elindeki çantada saatli bir bomba vardı. Petrol borusunun altına yerleştirmesi için eline 1000 tümen tutuşturmuşlar. Adamcağız, bombayı patlatmak için düğmeye bastığında kendisinin de havaya uçacağını bilmiyordu.

— Böyleleri çok!..Üç-beş kuruş verip, eline bombayı tutuşturuyorlar; hem zavallı halkın kanına giriyorlar, hem de kendileri geberip gidiyor!

Akşam olmuştu.

Behnam elini yüzünü yıkayıp üzerini değiştirdikten sonra tamirhanedekilere "Allahısmarladık" diyerek dışarı çıktı.

Şehrin Merkez Camii'nin önünden geçerken, cami avlusundaki kalabalığı fark etti:

Iraklılar, sınır köylerini top ateşine tuttuklarından, zavallı köylüler buraya sığınmak zorunda kalmışlardı. Çoğu kadın ve çocuktü. Yüzlerce avare insan, cami avlusunda çaresiz beklemedeydi.

Yüzleri kırış kırış olmuş yaşlı köylüler, sigara içerek gözlerini ufuklara diyor, içlerinden Saddam'a lânet

okuyorlardı. Çoğu Şelemçe ve Hiyn gibi sınır köylerinde ki toprak evlerini bırakıp buralara gelmiş, kadın-ocuk, genç-ihtiyar, avare kalıvermiŐlerdi.

Dn Ahmet Usta, savaş avarelerinin inŐaati henüz tamamlanan, alçısı bile kurumamıŐ Belediye konutlarına yerleŐtirildięini söylüyordu. Ama çoğu, yine dışarıda kalmıştı. Bir yer bulabilen hemen oraya yerleŐiveriyordu. Bir kısmı da MaŐehir ve diğer yakın Şehirlere doğru yaya olarak yola koyulmuŐtu. Şehrin dışında, uzun kafileler halinde; sınır köylerinden gcmek zorunda kalanları görmüştü. Birkaç koyun, inek ve sığırdan başka Şeyi olmayan zavallı köylüler, hayvanlarını önlerine katmış, belirsiz bir istikamete doğru gidiyorlardı.

Birkaç gündür, Saddam'ın Hürremşehir'e saldıracadı ve Amerika'yla Sovyetlerden aldığı modern silahlarla burayı işgal edeceği haberi kulaktan kulağa dolaşır olmuştu.

Sylentiyi iŐiten zenginler, yükte hafif, pahada ağır ne varsa, kamyonlara yükleyip içerilere doğru kaçmış, Şehri terk edip gitmişlerdi.

Düşman gerçekten saldıırırsa, onun da ailesi Şehri terk edip kaçmak zorunda kalacaktı.

Bunu düşünmek bile Behnam'ın canını sıkmaya yetti...

Güneşin altın ışıkları, Karun Nehri'ne çarpıp yine gökyüzüne yansıyor, serinlemek için nehirde yüzen çocuklar neşeyle şakalaşıp gürültü çıkarıyordu.

Ağustos'un sonlarında Hürremşehir'in sıcaklığı 50 dereceyi bulurdu.

Çarşı sokak alabildiğine ıssızlaşır, sıcaklardan bunalan şehir halkı Karun'a akın ederdi.

Yüzlerce genç ve çocuk, Nehir'de serinliyor, gürültü ve şamata sesi uzaklardan kolayca duyulabiliyordu.

Behnam, yerli halkın "huri" dediği iki kişilik dar, uzun kayığı suya ittikten sonra çevik bir hareketle kayığa atladı; elindeki ince kürekle Karun'un serin sularını yarararak ilerlemeye başladı.

Güneşte yanan vücudu kahverengi görünüyordu. Terden sırlıslıkladı.

Sandalın önünde yüzen Haşim'i gördü. Tam sandalın burnu değeceği sırada Haşim suya dalıp gözden kayboldu.

Behnam kürek çekmeyi bıraktı. Küçük sandal, Karun'un yumuşak dalgalarında hafifçe sallanıyordu.

Haşim'in su yüzüne çıkmasını bekledi.

Çıkmıyordu...

Birden, tedirginlikle suya eğilip dibe baktı.

Bu sırada ansızın sudan çıkan Haşim, Behnam'ın omuzlarından itip gürültülü bir sesle sandaldan düşürdü.

Toparlandığında, Haşim'in sandala çıkmaya çalıştığını gördü. Kollarıyla sandalın kenarına tutunup nefes nefese çıktı:

— Yuh be! Ben de seni boğuldu sandıydım!

Haşim, elini uzatıp onun da sandala binmesine yardım etti.

Sandalın devrilmesini önlemek için ikisi de sıkıca kenarlardan tutundu. Bu sırada motorlu bir tekne, suları yararak hızla yanlarından geçerken, teknenin dalgası, sandalı devirecek gibi olmuştu. Behnam var gücüyle bağırdı:

— Hey! Kör müsün be!

Teknenin kuyruğundaki genç, dostça bir tebessümle el salladı.

Haşim sandala rahatça kurulduktan sonra neşeyle güldü:

— Nasıldım ama! Yüzmeyi bayağı ilerletmişim değil mi? Behnam omuz silkti:

— Hadi canım sen de! Acımasam sandalın altında kalacaktın!..

Haşim, halinden pek memnun bir hareketle geriye yaslandı, sandalın kuyruğuna değen omuzlarını kaşıyarak sordu:

— Behnam! Bana kızgın mısın sen?

— Neden? Ne oldu ki?

— Şu Belalı Casim'le kavga ettiğinde sana yardım edemedim hani...

— Ha! Unut gitsin be! Hiç önemi yok!

Haşim ses tonunu ciddileştirmeye çalıştı:

— Olmaz olur mu?! Korktum açıkçası! Casim denen o herif çok belalı biri, biliyor musun?

— Boş veer!.. Takma kafana! Unut gitsin!

— O hergeleyi iyi hakladın ama! Bravo doğrusu! Utancından sokağa çıkamıyormuş birkaç gündür!.. Arkadaşlarına da “Merdivenden düştüm, burnum kırıldı!” demiş! Hah! Hah! Yahu, sahi, sen o belalı heriften nasıl korkmadın?!

— Korkacak ne var? Alt tarafı birkaç yumruk değil mi?! Ama ben zorbalığa hiç gelmem! Hem, herif o kızcağızı rahatsız ediyordu, gördün ya! Bunları boş ver şimdi! Yarın okullar açılıyor, Karun’da bu yıl son yıkanişımız bu!

Haşım canı sıkkın şekilde, bir of çekti:

— Evet! Yine okul, yine ders, yine imtihanlar!..Öf be!

Nehrin karşı yakasından yükselen bir feryatla irkildiler:

— Köpek balığı! İşte! Orada!

Sesin geldiği tarafta birkaç genç kız, nehrin ortasını göstererek bağıyordu.

Gösterilen tarafa baktılar.

Onlardan 100-150 metre uzakta, 2-3 tane köpekbalığının siyah yüzgeci görünüyordu. Daireler çizerek, nehrin ortasında oynuyor gibiydiler.

Haşım’le Behnam hemen küreklere sarılıp hızla sahille doğru kürek çekmeye başladılar.

Sahildekiler hala bağışarak köpekbalıklarını gösteriyorlardı.

Birden, şehrin olduğu yönden çok şiddetli birkaç patlama sesi geldi.

Bir anda, şehrin birkaç noktasından, mantar şeklinde yoğun duman kümeleri göğe yükselmeye başladı. Haşım gayriihtiyarî bir çığlık attı:

— Aman Allah'ım!!..

Behnam'ın başından aşağı bir kazan kaynar su dökülmüştü adeta... Var gücüyle sahile doğru kürek çekmeye başladı.

Sahile birkaç metre kala, tiz bir ıslık sesinin ardından, çocukların toplandığı taraftan korkunç bir patlama sesi yükseldi.

Sandal devrildi.

Behnam'la Haşim, bir çırpıda kendilerini sahile attılar.

Ortalığı kesif bir barut ve yanık et kokusu kaplamıştı.

Olup biteni anlayamamışlardı. Kendilerini toparlayıp, bombanın düştüğü tarafa doğru koştular.

Sahildeki çocukların hemen yakınına düşmüştü.

Etrafa serilen çocukların vücudu kanlar içindeydi. Kiminin kolu kiminin bacağı kopmuş, kimi oracıkta can vermişti.

Küçük bir kız çocuğu, kanlar içinde kıvranıyor, can çekişiyordu.

Gördükleri manzara karşısında dilleri tutulmuş, donup kalmışlardı.

Birkaç kişi koşarak gelip, yerdeki yaralı çocukları hızla yakındaki bir kamyonete taşıdılar.

Behnam'la Haşim, bir hurma ağacının kenarında duran elbiselerini giyinerek var güçleriyle şehre doğru koşmaya başladılar.

Patlama sesleri daha çok, şehrin en kalabalık noktalarından olan Seyf Çarşısı'yla Merkez Camii ve Talagani Mahallesi'nden geliyordu.

Haşim ağlayarak Behnam'ın koluna asıldı:

— Nereye gidiyorsun sen?! Gel evimize gidelim!

— Sen git ! Ben daha sonra gelirim! Şu çarşıya bir bakacağım önce!

Yolları ayrıldı.

Haşim, evlerine doğru koşarken Behnam, şehrin merkezine yöneldi.

Koca şehir, inanılmaz bir top yağmuruna tutulmuştu! Birkaç saniyede bir, onlarca top mermisi, şehre ölüm yağdırıyordu...

Her taraftan gri dumanlar yükseliyordu göğe...

Sokaklar, caddeler, neye uğradığını şaşırان, dehşet içinde sağa sola kaçışan insanlarla doluydu.

Çığlık ve siren sesleri kulakları tırmalıyordu. Ardı ardına düşen ağır top mermilerinin korkunç patlama sesleri şehri tam bir cehenneme çevirmişti.

Top mermilerinin, yere düşmeden birkaç saniye önce çıkardığı tiz ölümün sert çığılı gibiidi.

Yanından geçen bir motosikletli genç, var gücüyle bağırıyordu:

— Irak ordusu! Irak ordusu şehre saldırdı!!

Bu sırada, birkaç metre ileriye düşen bir top mermisi, motosikletli genci bir saman çöpü gibi havaya savurup, caddenin karşı tarafındaki mağazalardan birinin kepenklerine çarptı.

Behnam'ın kulakları, top seslerinin şiddetinden uğulduyordu. Dayanılmaz bir ağırlı girmişti beynine. Top mermilerinin düşmeden önce çıkardığı ıslık sesleri ise büsbütün dayanılmaz bir hal almıştı.

Arabalar alev alev yanıyordu.

Etrafta cesetler vardı; çoğu kadınlarla çocuklardı.

Behnam ne yapacağını bilemez bir halde koşmaya başladı. Annesinin cesedine sarılan bir kız çocuğunun ağladığını gördü.

Ne yapacağını bilemiyordu Behnam... Çaresizlik içinde duvara yaslandı.

Arap çarşafına bürünmüş bir kadın, kucağındaki bir çocuk cesediyle çığlıklar atarak koşuyordu.

Ambulans ve siren sesleri kulakları tırmalıyordu... Top yağmuru dinmiyordu.

Dört bir taraftan yükselen inleme ve feryat sesleri, annelerinin cansız bedenlerine sarılan çocukların içler acısı ağlama seslerine karışıyordu.

Daha bir saat öncesine kadar cıvıl cıvıl, hayat dolu olan caddeler, şimdi ceset ve kan doluydu. Korkunç patlama sesleri, havada uçuşan insan uzuvları, herkesin kanını donduracak şeylerdi.

O güne kadar böyle bir sahneyi filmlerde bile görmemişti.

Kaldırımlar kan gölüne çevrilmiş, şehir adeta kana boyanmıştı!..

Git gide, inanılmaz bir korku ve dehşet kaplıyordu bütün varlığını.

İnanılmaz bir faciaydı gördükleri...

Savunmasız halk öldürülmüş, koca şehir bir anda ceset dolmuştu.

Binalardan alevler yükseliyordu.

Evler, dükkânlar cayıır cayıır yanıyordu.

Bütün bunlar birkaç dakika içinde olmuştu ve şehre ölüm yağdıran top ve havan mermileri bir an olsun dinmek bilmiyordu.

Etraf ceset doluyken kendisi nasıl hayatta kalabilmişti sahi?!

Birden ağır bir sorumluluk duygusu hissetti.

İrkildi.

Hızla kendisini topladı.

“Neyin var Behnam?! Korkuyor musun?!” diye sordu kendisine...

Ve içinden geçen her cümle, donuklaşan ruhunu uyandıran bir ilaç gibiydi:

“Ne de çabuk korkuverdin Behnam?!”

Hani sen korkmazdın?

Halka yardım için yaşadığını söyleyen sen değil miydin?

Zulmün, zorbalığın önüne aslanlar gibi dikilmeli! diyen sen değil miydin?

Patlama sesleri, alevler ve şehit naaşları neden dehşete düşürdü seni?

Bu, ilk kez gördüğün bir şey değil ki...

Daha birkaç gün önce “Nesim Kitabevi”, kansız teröristlerin bombalamasıyla havaya uçmamış mıydı?

Oradaki yaralı ihtiyara yardım etmemiş miydin?

İnkılâp günlerinde mahallenin diğer çocuklarıyla birlikte, Şah’ın gizli istihbarat örgütü “Savak”ın karargâh evlerinden birine saldırmış, askeri bir jipi yakmışlardı.

İnkılâp karşıtı kansız teröristlerle çatışmaya girenlere katılabilmek için, İslam İnkılâbı Muhafızları Ordusu’na mensup olan abisi Daryuş’a, onu da “Pasdarlar” arasına alması ve eğitime göndermesi için defalarca yalvarmıştı...

Şimdi tam sırasıydı işte!

Savaş, ölüm ve kalles düşman tam karşısındaydı!..

İçinde büyük bir güç ve yenilmez bir cesaret hissetti.

Hızla kendisini toparlayıp, en yakındaki yaralıya koştu. Acıyla inleyen yaşlı kadının, ambulansa taşınmasına yardım etti.

Şimdi kendisini daha güçlü hissediyordu.

Korku denilen şey, tamamen silinmişti yüreğinden!

Hemen karşıdaki kalabalığa koştu. Alevler içindeki dükkânda mahsur kalan yaşlı adamın kurtarılmasına yardım etti, oradaki gençlerle birlikte dükkândaki yangını söndürdüler.

Bir bebek çığlığı duydu.

Ok gibi fırladı. Sesin geldiği evin demir kapısı, patlamanın şiddetinden sökülüp birkaç metre ileriye fırlamıştı.

İçeriye girdi.

Avlu harabeye çevrilmişti.

Ortadaki küçük havuzda bir kadın, hareketsiz yatıyordu.

Vücudundan sızan kan, havuzun suyunu kızıla boyamıştı.

Yine bebek sesini duydu. Yan odadan geliyordu.

İçeriye girdi.

Sol üst köşeden tavan içeriye doğru çökmüş, bebek muhtemelen kalasla kiremit yığını altında kalmıştı.

Kalaslarla kiremitleri bir çırpıda kenara kaldırıp beşikteki bebeğe ulaştı. Bebeği kucağına alıp hızla odadan çıktığında, tavan gürültüyle çökmüş, kapıdan dışarıya yoğun bir toz kümesi fişkırmıştı.

Bebeği sıkıca kucaklayıp şehrin Merkez Camii'ne koştu. Camiye vardığında gördüğü manzara şaşırıcıydı. Şehir halkının yarısı camide toplanmış, ne yapacaklarını bilemeden şaşkın bir halde bekleyiyordu. Kadınlar ağıt yakıp ağlıyordu. Cami avlusu mahşer alanına dönmüştü adeta...

Behnam, kollarındaki bebeği kadın sıhhiyecilerden birine uzattı:

— Al şunu bacım! Annesi şehid oldu...

Genç kadın, kundakta kendisine korku ve merakla bakan masum yavrucağı alıp bağrına bastı. Dayanamayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Koca şehir alev alev yanıyordu.

Kan ve barut kokusu bütün şehri kaplamıştı.

Behnam aklını yitirecek gibiydi.

Her saniye onlarca top ve havan mermisi yağlıyordu şehrin üzerine...

Saddam bunca cephane ve teçhizatı nereden bulmuştu ki?

Sadece bir şehre bunca top mermisi yağdırdığına göre silah ve cephane sıkıntısı olmamalıydı.

Çok geçmeden Saddam'ın sadece Hürremşehir'e değil, başkent Tahran'la diğer birçok şehrin havaalanlarına da savaş uçaklarıyla saldırdığını öğrendi.

Amerika, Sovyetler ve Avrupa ülkeleri; en modern silahlarıyla donattıkları Saddam ordusunu, İran'a saldırtmışlardı.

Çünkü İran'da şah rejimi yıkılmış ve yerine, dünyada bir ilk olan ve daha sonra birçoklarına güç, moral ve ilham kaynağı teşkil etme ihtimali bulunan bir "İran İslam Cumhuriyeti" kurulmuştu.

Hürremşehir saldırısı pek de "umulmadık bir vaka" değildi aslında. Niceden beridir Saddam'ın sınıra yığıldığı birlikler, Şelemçe'de her gün silahlı çatışma çıkarıyor, İran tarafına rast gele ateş açıp sınır köylerini açıkça taciz ediyordu.

Arada bir de Hürremşehir'e top veya havan mermisi atıyor "yanlışlıkla düştü" diyorlardı.

Halkı yıldırmaq veya büyük bir saldırıya geçmek istediklerini herkes biliyordu. Epeydir halk arasında söylentiler dolaşmaya başlamıştı:

— Saddam Hürremşehir'e saldıracak diyorlar!..

— Ya!

— Irak ordusunu ecnebiler tepeden tırnağına silahlandırmışlar... İran'ın üzerine saldırtmak için...

— Irak orduları hemen şuracıkta yahu! Şelemçe sınırına en az on ordu yığılmışlar!

— Deme be! Kendi gözlerinle gördün m yani?

— Yoo... Ama herkes söylüyor baksana!

— Arkadaş haklı! Sınıra tam 200 tank getirmiş Saddam... Hürremşehir'e saldıracak bu herif!

Hafifçe sakalını okşayan civar köyün imamı söze karıştı:

— Yahu bu Saddam'ı Amerika'yla Sovyetler saldırtıyor üzerimize, hala anlayamadınız mı?

— Nedenmiş o? Hem, Irak da Müslüman değıl mi? Neden bize saldırısın ki?

İmam acıyla gülümseyerek başını salladı:

— Evet, Irak halkı Müslümandır! Ama Saddam Marksist bir Baasıdır, Eflakıdır!

— O da ne demekmiş hocam?

— Marksist demek din düşmanı ve komünist demektir!

Şoför Hasan atıldı:

— O zaman Amerika niye yardım eder bu komünist adama?

— Neden olacak! İran'daki çıkarlarını kaybetti de ondan! İslam Cumhuriyeti'ni ne Amerika ister, ne Sovyet! Anladın mı şimdi?

— Hı! Allah belalarını versin!

Onları dikkatle dinleyen çiftlik sahibi Cemşid Efendi atıldı:

— İnşallah savaş çıkmaz canım! Bunca yıl kimseye el açmadan yaşadık çok şükür! Bu Saddam denen herif Hürremşehir'i işgal ederse nereye gideriz biz?

— Ya! Doğru söylersin! Avare oluruz hepimiz valla!

Onlar böyle konuşurken Saddam'ın orduları Hürremşehir'e yaklaşmadaydı...

— Iraklılar şehre yaklaşıyormuş ağalar!

— Vay be! Kaçan kurtuldu desene!

— Ne?! Sen kaçacak mısın yani?! Evini barkını Iraklılara mı bırakacaksın? Vatanımı, toprağımı savunmayacak mısın?

Genç Emir atıldı:

— Saddam'a bu toprakları cehennem ederiz valla. Bu vatanı Saddam itine bırakacak değiliz elbet!

Berber Yusuf öfkeyle kolunu salladı:

— Söylemesi kolay! Herifi en modern silahlarla donatmışlar! Bütün kâfirler onun arkasında! Ya biz! Sınırdaki küçük bir topla birkaç askerden başka nemiz var?!

— Allah'ımız ve imanımız var! Şerefimiz var! Yetmez mi bu!?

Tam bu sırada yaşlı bir adam nefes nefese caminin avlusuna daldı, bastonunu hızla avlunun taşlarına vurup bağırды:

— Heey! Millet! Saddam'ın orduları geliyor! Tam 500 tankla şehrin girişine yaklaşıyorlar!

— Neler söylüyorsun be adam?! Milleti korkutmanın ne alemi var?!

— Ne korkutması yahu! Kendi gözlerimle gördüm diyorum!

Behnam sadece dinliyordu onları...

Ahali korkmuştu korkmasına, ama kimse evini barkını düşmana bırakıp kaçmak niyetinde değildi.

Hürremşehr'in Saddam ordularının işgaline uğrayacağına düşünmek bile istemiyordu.

Birkaç gece önce, ağabeyi Daryuş, geç vakitlerde üstü başı toz toprak içinde eve gelip de "Sınırdaki çatışma çıktı! Iraklılar saldırdılar! Pasdar arkadaşlardan ikisi şehid düştü!" dediğinde bile, böyle bir savaş çıkabileceğini aklının ucundan geçirmemişti.

Ama savaş başlamıştı işte!

Eşitsiz, namert ve kallesçe bir saldırıya maruz kalmışlardı...

Korkunç bir savaştı bu!

Küçük Hürremşehr'e koca ordular ve yüzlerce tankla saldırmıştı Saddam!

Sırf şah rejimi devrilmiş ve İran'da bir İslam İnkılâbı gerçekleşmiş olduğu için hem de!

Bütün dünyanın gözleri önünde Saddam, İran'a saldırıyor ve kimseden ses çıkmıyordu...

İş başa düşmüştü.

Bu vatan Saddam'a bırakılamazdı.

İslam dini, Baas ordularına çığnetilemezdi.

Şeref sahibi her Müslüman bilirdi bunu!

Doğup büyüdüğü toprakları düşmana bırakıp kaçmaktansa, yiğitçe çarpışıp ölmeyi yeğlerdi.

Güç ve kudret sahibi; Saddam değil, Yüce Allah'tı!

Nice az ordular, nice çok ordulara galip gelmemiş miydi?

Allah için vatanını ve dini savunanla, Allah'a ve dini-
ne isyan edip başkalarına saldıran, bir olur muydu hiç?

Zor, çok zor bir savaş olacaktı şüphesiz...

Korkaklar kaçacak, yiğitler direnecekti...

Ama sonunda zafer inananların ve "Hak"tan yana,
"Hakk"ın yanında olanlarındı...

Bundan zerrece kuşkusu yoktu Behnam'ın...

Sonbahar mevsiminin başları, Eylül'ün sonlarıydı. Parası ve arabası olan, şehri terk edip içerilere gidiyordu. O günlerde Behnam'la Haşim, arkadaşlarına gülüp alay ediyordu:

— Aa! Ödleklerle bak! Kaçıyorlar!

— Hey! Fethi! Evinizin kerpiçlerini de söküp götürseydiniz bari!

— Mecid! Sen de mi gidiyorsun?!

— Ne yapayım? Babam zorla götürüyor bizi! "Iraklılar mutlaka saldıracak!" diyor...

Yoğun top ateşleriyle birlikte şehri terk edenlerin sayısı da artmıştı.

Babası, şehri terk etmek istemiyordu. Doğup büyüdüğü toprağı düşmana bırakıp başka şehirlere göçmeyi bir türlü içine sindiremiyordu. Ağabeyleri Daryuş'la Şahpur'un bütün ısrarlarına rağmen babası şehri terk etmemiş, "Öleceksem kendi yurumda ölürüm!" demişti...

Doğrusu, babasının bu kararı memnun etmişti Behnam'ı...

Mertçe ve korkusuzcaydı... İnsanca ve "yakışırca"ydı...

Behnam da vatan müdafaasına katılmak istiyordu.

Kimse engelleyemezdi onu.

Ağabeylerinin bütün ısrarlarına rağmen, o da düşmanın karşısına dikilmek istiyordu.

Evde oturamazdı. Ağabeyleri laf dinletemiyordu ona:

— Behnam'cığım! Savaş bu! Şakası yok! Çocuk işi değil ki! Savaşıyoruz biz! Sen burada, annemle babamın yanında kalıp onlara göz kulak olsana!

— He ya oğlum ağabeyin haklı!

— Onlar neden savaşa gidiyor da ben gidemiyormuşum?!

— Bak Behnam! Biz Pasdarız çünkü! Askeriz! Eğitim aldık. Senden de büyüğüz değil mi?!

— Olabilir! Ama ben de savaşabilirim düşmanla! Ben şehrin güreş takımı birincisiyim! Güçlüyüm! Pekala, ben de bir silah alıp düşmana karşı savaşabilirim!

Daryuş'la Şahpur'un kızması, öfkelenmesi onu etkilemiyordu. Babasını da dinlemiyor, "Bu benim de vatanım! Ben de düşmanla savaşmalıyım!" diyordu.

Behnam'a laf dinletebilmek imkânsızdı.

Savaşın başlamasıyla birlikte okullar da süresiz kapatılmıştı.

Daha önce etraf köylerden Hürremşehir'e akın eden yoksul savaş avareleri, şimdi de Hürremşehir'den hızla uzaklaşarak Mahşehir ve Ehvaz yolunu tutmuşlardı. Çoğu avareler, nereye gittiklerini bile bilmeden, Hürremşehir'den uzaklaşma derdindeydi.

Şehrin çıkış yolunda, Mahşehir'e giden dört yolda defalarca bu çaresiz avareleri görmüştü, kamyonet, kamyon, araba, ne bulsalar önünü kesiyor, onları da Mahşehir'e götürmesi için yalvarıyorlardı.

Salih, bir kedi çevikliğıyle duvara tırmanıp sessizce öbür tarafa atladı. Etrafa kulak kabarttı.

Uzaktardan çatışma ve patlama sesleri duyuluyordu. Ama evden ses gelmiyordu. Parmak uçlarına basarak yavaşça ahşap kapıya ilerledi. Kapının sürgüsünü kaldırdıktan sonra, dışarıda bekleyen Mecid'le silahlı arkadaşlarına, eve girmelerini işaret etti.

Mecid'le 6 arkadaşı, sessizce avluya süzıldüler.

Salih, Arap entarisi giyen genç delikanlıya baktı. Korkudan ter içindeydi.

Hangi tarafta, diye sordu.

Genç çocuk, eliyle bodrum katını gösterdi.

Gecenin karanlığı çarşaf gibi şehrin üzerini örtmüştü.

Salih'in bir işaretiyle, avlunun ortasında dikilen eski binaya doğru ilerlediler.

Ses çıkarmamaya çalışsalar da, ayaklarının altında ezilen ince kum çitirtılarını engellemeleri imkânsızdı.

Birden, yaşlı bir adamın sesiyle irkildiler:

— Hey! Kim var orada?!..

Salih bir çırpıda öne geçip silahını yaşlı adamın şakağına dayadı.

Adamcağız korkuyla ellerini kaldırdı.

Ama var gücüyle de bağırmaya başladı:

— İmdat! Yardım edin bana! Acemler evimi bastı!

Salih, eliyle yaşlı adamın ağzını kapattı.

Bu sırada birkaç kişinin ayak sesleri duyuldu ve hemen ardından, üzerlerine ateş açıldı.

Salih, yaşlı adamı bir kenara iterek, hurmalıklardan onlara ateş edenlere karşılık verdi.

Avlu bir anda kurşun sesleriyle titremeye başlamıştı.

Salih, adamlardan birini esir almayı başardı. Çevik bir hareketle adamın kollarını arkadan bağlayıp yere oturtuktan sonra, var gücüyle hurmalıktakilere bağırды:

— Hey! Size dokunmayacağız! Kışlalardan çaldığımız silahlarla cephanelikleri istiyoruz sadece!

Silah sesleri kesilmişti.

Birkaç dakika sonra Salih'le arkadaşları, ev sahibiyle adamlarını avlunun ortasına toplamış, hepsinin kollarını arkadan sımsıkı bağlamışlardı.

Silah ve mühimmat önlerinde duruyordu şimdi.

Yaşlı adam yalvarırcasına inledi:

— Ne olur acıyın bize! Zavallı adamlarız biz! Vallahi kötü bir niyetimiz yoktu! Iraklılara karşı kendimizi koruyabilmek için aldık bunları!..

Salih sert bir sesle çıkıştı:

— Çalınan silahları, hemen direniş merkezlerine teslim etmeniz için çağrı yapılmadı mı? Dua edin ki, komutan sadece çalınan silahlarla cephaneliği getirmemizi istedi. Yoksa yandıydınız! Heriflere bak yahu! Şehir kuşatma altında, biz cephanelik ararken siz bunları çalıp evinize getiriyor, gelip bize yardımda da bulunmuyorsunuz! Üstelik, düşmanla işbirliğinde bulunuyorsunuz, öyle mi?

Adam ağlayarak burnunu çekip, kendilerini affetmelerini istedi.

Salih'le arkadaşları, ele geçirdikleri çok sayıda maki-neli tüfek, bozuka ve roketatarla cephaneliği bir çırpıda kamyonete yüklediler.

Salih, yaşlı adamın karşısına dikilip gürlledi:

— Bir daha silah çaldığınızı, sakladığınızı ve getirip teslim etmediğinizi görürsem acımam! Öteki dostlarına da söyle, düşmanla işbirliği yaparlarsa vay hallerine! Anlaşıldı mı?

Adamlar başlarını öne eğip teşekkür ettiler.

Kamyonet hareket etti. Salih, gözden kayboluncaya kadar evden bakışlarını ayırmadı. Mecid neşeyle elini Salih'in omzuna koydu:

— Çok şükür! Bu silahlar ve mühimmatla birkaç gün daha oyalayabiliriz Iraklıları!

Salih derin bir ah çekti:

— Yetkililer neden hala doğru dürüst bir şey yapmıyor, anlamış değilim! Eğitim görmüş onca askerimiz var, onca silah ve cephane var!.. Nerede bunlar peki? Şu cumhurbaşkanı olacak adam, kuru laftan başka şey üretmiyor! Ne yardım gönderiyor, ne cephane! Ne biçim iştir, anlamadım doğrusu! Gelse de, burada bomboş ellerle düşman karşısında nasıl direndiğimizi görse bari!

— Takma kafanı! Düzelir elbet! Sahi, sen Tahran Pasdar Karargâhı'ndan nasıl izin koparabildin yahu?

— Sorma! Sabrım taşıtı artık! Geçen yılki şu "Arap Halkları" fitnesini hatırlarsın... O fitne söndükten sonra birkaç arkadaşla Tahran'a görevli gönderildik. Tahran'da neler yaptık, bilemezsin! Şu, kendilerine "Halkın Mücahitleri" adını veren münafık güruh yok mu; her gün sivil

halka saldırıyor, her yere bomba koyuyorlardı. İşimiz gücümüz bu kansızlarla uğraşmaktı anlayacağın! Kimin kim olduğu belli değildi hiç... Zor günlerdi doğrusu... Bir taraftan da Hürremşehir'den kötü haberler geliyordu. Saddam'ın kiralık köpekleri şehrin dört bir yanında bombalar patlatıyor, sınırda sürekli tacizlerde bulunuyordu. Dayanamayıp komutana çıktım, zar-zor iki günlük izin koparıp buraya geldim. Cihanara beni görünce pek sevindi. Her şeyi anlattım, "Gelmekle çok iyi ettin! Burada adama ihtiyacımız var!" dedi. Gerisini biliyorsun; sizinle birlikte Şadegan köylerini dolaşip silah ve cephane toplamakla görevlendirdi bizi. Allah'a şükür, buraya kadar işler iyi gitti sayılır. Tahran'a dönmeyeceğim! Burada kalıp, sonuna kadar savaşmaya ve düşmanı geri püskürtmeye kararlıyım!

Mecid gülererek onun omzuna vurdu hafifçe:

— Ben de! Birlikteyiz desene!

Hürremşehir'e varmışlardı. Koca şehir top ve havan mermileri altında eziliyor, ama inanılmaz bir direniş sergiliyordu.

Bu eşitsiz ve korkunç savaş başlayalı 3 gün olmuştu.

Salih bu 3 günde sadece 2-3 saat uyuma fırsatı bulabilmişti. Ailesini Ehvaz şehrine gitmeye razı edinceye kadar akla kararı seçmiş, onlar gittikten sonra rahat bir nefes almıştı.

Şehir karanlıktı.

Düşman ikide bir aydınlatıcı bombalar atıyor, kırmızı ve sarı ışıklar, şehri adeta yalayıp yok oluyordu.

Patlama sesleri azalmış gibiydi.

Ama Yeni Köprü denilen Pol-e No'dan silah sesleri geliyordu.

Irak ordusunun şehre adım adım yaklaştığını biliyordu.

Hürremşehir İslam İnkılâbı Muhafızları Ordusu veya halkın deyişiyile "Sipah" karargâhına varmışlardı.

Çok sayıda sivil, karargâhın etrafında yerlere serilmiş, uyumaya çalışıyorlardı. Evi barkı harabeye dönüşen bu savunmasız insanlar, Sipah Karargâhı yakınında kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

Salih kamyonetten atlayıp Mecid'e, silahları depoya teslim etmesini tembihledi.

Karargâhın girişinin biraz ötesinde, yere dizili çok sayıda gemici feneri dikkatini çekti. Birkaç genç, fenerlere gazyağı dolduruyor, 13 yaşlarındaki bir çocuk da heyecanlı ve kararlı bir ses tonuyla onları yönlendiriyordu.

— Gazyağını yere dökmeyin! İsraf olmasın ha!

— Hey! Hüseyin! Dikkat etsene biraz! Bu kırdığın üçüncü şişe! Farkında mısın!?

Salih karanlıktaki yüzü göremiyordu ama ses, pek aşına geliyordu kulağına. Bu azimli sesin sahibini hatırlamaya çalışırken, omzuna dokunan bir elle geriye döndü; çocukluk arkadaşı Rıza Askeri'ydi. Gülerek kucaklaştılar.

Salih, Rıza'yla konuşurken, hala kulağına gelen tanıdık sesin sahibini hatırlamaya çalışıyordu.

— Rıza! Şu çocuk kim?

— Ha! O mu? 150 adet külüstür gemici fenerinin komutanı sayın Behnam Muhammedi işte!

Genç çocuk, adını duyunca o tarafa döndü, uzamış saçlarını eliyle yana itip onlara baktı. Salih onu tanımıştı. Behnam boy atıp uzamıştı ama, hala kara kuru ve çelimsiz görünüyordu.

— Ha! Beni mi çağırdın Rıza?

Salik, Rıza'ya döndü:

— Behnam’a göz kulak ol Rıza! İyi çocuktur!

Behnam, karanlıkta yüzünü seçemediği Salih’e diklendi:

— Çocuk sensin! Karşında bir adam var!

— Alınma canım! Seni koruyup kollamasını istedim sadece!

Behnam merakla ona doğru birkaç adım attı:

— Sen kendi işine baksana! Benim dadıya ihtiyacım yok! Hem, kimsin sen bakalım?

— Yahu, benim Behnam’cığım! Salih! Tanımadın mı beni gerçekten?

Behnam iyice yaklaşıp karanlıktaki yüze baktı. Bu genç adam, Seyyid Salih Musevi’den başkası değildi. Sevinçle sarıldı:

— Aa! Sen misin ağabeyciğim? Salih! Nasılsın yahu! Karanlıkta yüzünü seçemedim...

Salih Behnam’ın alınından öptü. Behnam kendisini affettirmeye çalışıyordu:

— Kusura bakma, nasıl da tanıyamadım yahu!

— Önemi yok, boş ver! Seni iyi gördüm. Tam formundasın!

— Sahi mi? Formundayım değil mi?! Ama gel de bunu şunlara anlat! Salih, sen söylesene şunlara, bana da silah ve el bombası versinler! Ben de cepheye gidip savaşmak istiyorum!

Salih neşeyle onun sırtını sıvazladı:

— Acele etme! Şimdilik burada sana ihtiyaç var! Daha sonra, sırası geldiğinde silah da verirler sana, merak etme!

— Sen ne zaman geldin ağabeycim? Nasıl da fark edememişim geldiğini! Nerelerdesin şimdi?

— Geçici olarak geldim buraya, küçücük bir işim var.

— Çabuk dön abi, tamam mı? Birlikte gidip düşmanla savaşaacağız! Tamam mı?

— Tamam! Daryuş'a selamlarımı söyle! Şimdilik Allah'a emanet ol!

— Eyvallah! Yarın Merkez Cami'deyim, orada görüşürüz!

Behnam, sağına soluna düşen havan mermilerine al-dırmadan var gücüyle koşuyordu.

Birden, elindeki su termosuna bir kurşun saplandı. Behnam yere düştü. Termosun su fişkıran deliğini eliyle sıkıca kapatarak sınıksız sarılıp koşmaya başladı.

Kurşunlar vızır vızır başının üzerinden geçip yandaki duvarlara saplanıyordu.

Korkuyla bir damdan diğerine uçuşan güvercinleri gördü. Hayvancağızlarda susuzluk ve bitkinlikten uçacak takat kalmamıştı.

Durdu.

Yandaki, harabeye dönüşen evin yıkıntıları arasında-ki melamin yemek tabağını alıp suyla doldurduktan sonra yere koydu. Damdan kendisini seyreden güvercinlere bağırdı:

— Gelin hadi! Su az; kusura bakmazsınız artık! Ama boğazınızı ıslatır en azından! Birkaç yudum alıp hemen uzaklaşın! Buralar tekin değil!

Biraz uzaklaştıktan sonra dönüp baktı, hayvancağız-lar heyecanla tabağın etrafına üşüşmüş, habire gagalarını daldırıp çıkarıyorlardı.

Memnuniyetle gülümsedi:

— Hey! Nerede kaldın Behnam! Susuzluktan öldük be!
Kum torbalarından dizili siperin arkasına mevzilenen Behruz Muradi'yle arkadaşlarıydı bunlar.

Birkaç kurşun, ayağının ucundan asfalta saplandı. Üzerine sıçrayan taş parçaları yüzünü acıttı.

Çevik bir hareketle kendisini sipere atıp, bir eliyle gözüne kaçan terlerini sildi.

Termosu almak isteyen Behruz'u uyardı:

— Kurşun yedi! Delik! Dikkat et, su ziyan olmasın!

Termosu dikkatle Behruz'a verirken Müseyyib'i gördü:

— Nasılsın Behnam?!

Müseyyib, güreşteki rakibiydi. Hasretle birbirlerine sarıldılar. Müseyyib'in ayağında askeri bir pantolon, üzerinde de beyaz bir fanila vardı. Yüzü güneşten iyice yanmış, kabukları soyulmuştu.

Behruz şaşırıldı:

— Siz tanışıyor musunuz?

Birkaç kurşunla şarapnel parçası, başlarının hemen üzerindeki kum dolu torbalara saplandı.

Hızla yere yattılar.

— He ya, diye bağırdı Müseyyib; Behnam beni güreşte yenen tek rakibimdir!

Behnam güldü:

— Yok canım! Benimki sadece şanstı, o kadar! Sen benden daha iyisin?

Behruz doğrulup kum torbalarına yaslandı:

— Behnam, baksana! Muhammed Nurani'ye Jandarma Garnizonu'yla temasa geçmesini söyledin mi?

Behnam da kum torbalarına yaslanarak yayıldı:

— Hı! Dedim.

— Eee? Ne oldu?

— Ne olacaktı ki? Adamcağız yetkilileri arayıp ne kadar “Bu şehir sizin de vatanınız! Siz de burayı savunmalısınız!” dediyse de oralı olmadılar!

— Nasıl yani? Ne diyorlarmış?!

— Biz savaş askeri değiliz, jandarma sadece şehrin iç güvenliğinden sorumludur, diyorlar. Nurani, “bari depolarınızdaki silahları bize verin de düşmanla biz savaşalım!” dedi, ama “olmaz! Yetkimiz yok!” dediler, “Garnizon Komutanının emir vermesi gerekiyor!” dediler, ama o da Tahran’a gitmişmiş!..

Behruz derin of çekti:

— Cumhurbaşkanı olacak o Benisadr denilen adam kof çıktı! Meğer hepsi lafmış!

Bu da jandarma kuvvetimizin tavrı... Ne biçim işti bu, anlayamadım valla!.. Nasıl olur?! Bunlar savaşmak için eğitim görmemişler mi? Beytülmalde maaş almıyorlar mı? Görevleri bu vatana savunmak değil mi? Düşman kalleşçe saldırıyor, bunlar da seyrediyor! Kahrolası Şah’ın beslediği ordumuza bakar mısın Allah’aşkına? Neredeyse Hürremşehir’i kendi elleriyle Saddam’a peşkeş çekecek bunlar!

Behnam suskundu. Behruz Muradi’nin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Savaş başladığından beri Hürremşehir’in yerli halkı birkaç tüfek ve tanksavar roketiyle, koca bir orduya karşı inanılmaz bir direniş sergilemedeydi. Mühimmatları da yoktu üstelik... Hürremşehir Pasdarlarının komutanı Cihanara, “Kurşunumuz az, sakın boşa mermi harcamayın!” diyordu herkese.

Ağabeyi Daryuş’tan duyduğu haber, tüylerini diken diken etmişti. Cumhurbaşkanı olacak Benisadr denilen

herif, "Hürremşehir'e silah ve mühimmat gönderilmesi için" talimat vermişti!!

Savaş beşinci gününe girdiği halde birkaç tabur komando birliğiyle Deniz Kuvvetleri'nden birkaç birlik dışında yardımlarına koşan olmamıştı.

Onlar da gönüllü gelmemişlerdi. Halkın örgütlemesine yardım ediyor, eğitim veriyor, savaşıyorlardı. Yerli halk, birkaç tanksavar ve G-3 tüfeğiyle Saddam'ın ordusuna karşı kahramanca direniyordu.

Behnam sessizce doğrulup üzerindeki tozları silkeledi:
— Hadi bana eyvallah Behruz Ağa, ben...

Sözünü tamamlayamadı. Korkunç bir ıslık sesi duyuldu.
Havan topu mermisinin sesiydi bu.

Müseyyib ok gibi Behnam'ın üzerine atılıp yere düşürdü, Behnam'ın üzerine sıkıca kapanarak kendisini ona siper etti.

Korkunç bir patlama oldu.

Bir anda her taraf toz toprak olmuş, herkes bir tarafa savrulmuş, siper yıkılmıştı.

Süratle kendisini toparlayan Behnam, gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Kendisini ona siper eden Müseyyib, hemen yanı başında yarı cansız yatıyordu.

Göğsü ve karnı şarapnellerle parçalanmış, düştüğü yer bir anda kan gölüne dönmüştü.

Behruz hemen sırtındaki fanilayı çıkarıp yırttı, Müseyyib'in yaralarını sıkıca sarıp başını yavaşça dizine koydu.

Henüz yaşıyordu.

Behnam:

— Merkez Cami'ye yetiştirelim, diye bağırdı!

Hala patlamanın tesiriyle baş dönmesinden kurtulmayan Hasan, sendeleyerek doğrulmaya çalıştı:

— Neyle? Aracımız yok ki?

Behnam hemen eğildi:

— Sırtıma koyun şunu çabuk! Ben götürürüm!

Behruz'la diğerleri, alelacele Müseyyib'i kucaklayıp Behnam'ın sırtına verdiler.

Behnam etrafında uçuşan kurşunlarla havan toplarının çelik parçalarına aldırmadan Merkez Cami'ye doğru yola koyuldu.

Müseyyib'in iri cüssesi, Behnam'ın zayıf ve çelimsiz vücuduna ağır geliyordu. Ama o, Merkez Cami'ye varmaya kararlıydı.

Müseyyib acıyla kıvranarak son takatini harcadı:

— Behnam... Beni bırak! Taşıyamazsın beni! Sana göre çok ağırım baksana!

Behnam bir duvarın kenarına yanaşıp Müseyyib'i yavaşça yere koydu; azimli bir sesle, nefes nefese fısıldadı:

— Dişini sık biraz! Seni bırakmayacağım! Şimdi dönerim.

Ok gibi fırladı.

Kurşunlara aldırılmıyordu.

Bir evin yıkıntılarının altında gözüne çarpan el arabasını süratle, ama bin bir güçlülle çıkarıp aldı. Ellerinin yaralanmasına aldırmadan Müseyyib'e doğru seğırtti.

El arabasının tekerleğinin lastiği yoktu.

Güç bela Müseyyib'i el arabasına yerleştirip yola koyuldu.

Birkaç saniyede bir, bir havan topu, yakınında bir yerlere düşüp patlıyor, ama o hiç aldırmadan hızla camiye doğru ilerliyordu.

Müseyyib, acılar içinde kıvrınmasına rağmen gülümsemi:

— Behnam... Bu... Bu son model ambulansı... Nereden... Buldun böyle?

Kan-ter içinde kalan Behnam gülererek, nefes nefese cevapladı:

— Güreşte kazandım bunu! Gençler arası şampiyonada ödül verdiler koçum!

Müseyyib gayriihtiyarî güldü.

Ağzının kenarından ince bir kan süzülüyordu:

— Ya?! Diğer teker... Tekerleri nerede bunun?

— Iraklılar sandviç yapıp zıkkımlanmışlar!

Müseyyib'in durumu çok ağırdı.

El arabasının lastiksiz tekerinin gıcirtısı kulakları tırmalıyordu.

— Bu da...Siren sesimiz galiba...

— Hah! Hah! Öyle! Dişini sık! Az kaldı!

Caminin avlusuna varmışlardı:

— İyileşip ayağa kalktığında ambulans ücretini unutmazsın inşallah!

Müseyyib'i kucaklamak için eğildi... Durdu. Bir an öylece kalakaldı.

Müseyyib gözlerini semaya dikmiş, gülümsüyordu.

Şehit olmuştu.

Behnam dizlerinin titrediğini hissetti.

Kendisini daha fazla tutamayıp hıçkırıklarla ağladı.

Avludaki birkaç kişi koşarak gelip şehidin naşını kaldırdılar.

Behnam avlunun bir köşesine çöküp omuzları sarsıla sarsıla, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Her şey nasıl da birkaç dakika içinde olup bitmişti...
Yaşadıklarına hala inanamıyordu.

Etrafına bakındı.

Avlu tıklım tıklımdı.

Herkes bir şeylerle meşguldü.

Sağ köşede sağlık ocağının çadırı vardı. Doktorla birkaç hemşire, telaşla koşturuyor, getirilen yaralılarla ilgileniyorlardı.

Yaralı çoktu...

Sol köşede kadınlar büyük kazanlarda yemek pişiriyorlardı. Biraz ötede, arka kapının yakınında şehrin gençleri Molotof kokteylleri hazırlamakla meşguldü.

Avlunun iç kısmında, cepheden gelen bitkin savaşçılar uyuyordu.

Çoğu, 2-3 gün boyunca durmadan çarpışmış, bir dakika bile uyuyacak fırsat bulamamıştı.

Şehit naaşlarının dizildiği musalla taşının kenarında yaşlı kadınlar gözyaşı döküyordu.

Caminin temizlikçisi Meşhedi Mehmet Ağa aceleyle gelip orta yerde bağırırdı:

— Birkaç kişi yardım etsin de şu şehit naaşlarını Cennetabad'a götürüp defnedelim!

Behnam yerinden doğruldu.

Birkaç genç, yaşlı adama doğru ilerledi.

Bu sırada camiden çıkan yaşlı bir kadın, çarşafını toplamaya çalıştı; dövünüp ağlayarak mahalli şiveyle sordu:

— Şehitler mi? Benim şehidim nerede peki? Nerede o masum yavrucağım? Duvağı kana bulanmış gencecik kızım nerede?

Birkaç kadın, kollarına girerek onu yatıştırılmaya çalıştı.

— No'lur bırakın beni! Bir defacık göreyim yüzünü yavrurun... Kızımı son kez öpüp koklayayım... Ah! Duvağı al kanlara boyandı yavrurun!..Ya Rabbim! Sen bilirsin Allah'ım!..

Behnam gözyaşlarını tutamadı.

Avludaki herkes, yaşlı kadının haline ağlıyordu.

İki kadın, koluna girip Musalla taşının kenarına dizili şüheda naaşlarına götürdüler...

Yaşlı kadın dizleri üzerine çöküp yere yığıldı.

Cesetlerin üzerindeki battaniyeleri kaldırıp yüzlerine baktı.

Birden, cılız, acı bir ses çıkararak bir cesedin üzerine kapandı.

Karşısındaki manzara, dayanılır gibi değildi. Behnam ne yapacağını bilemeden gözyaşları içinde onları izliyordu.

Meşhedi Muhammed'in hıçkırıklı sesiyle kendisine geldi:

— Hadisenize cemaat! Kıpırdayın artık! Kaldıralım şu cennetlikleri!..

Kadınlar kadın, erkekler de erkek şehitlerin naaşlarını omuzlanıp caminin önündeki kamyonete taşıdılar.

Behnam cenazelerin yanına, yaşlı kadın da önde, şoförün yanına oturdu.

İster istemez şehitlere baktı.

Tatlı, derin bir uykuya dalmış gibiydiler.

Hemen yanındaki genç şehidin siyah sakalı, kana boyanmıştı. Alnı parçalanmış, gözleri yarı açıktı.

Kamyonet hareket ettiğinde arkada, birkaç metre ötesinde bir havan mermisi patladı.

Behnam yanı başındaki şehidin başını dizlerine alıp şefkatle üzerine kapandı. Parçalanan alının kenarındaki saçlarını itinayla düzeltti.

Ne kadar güzel uyuyordu Allah'ım!..

Kamyonetin sarsılmasıyla kendisine geldi.

Cennetabad'a varmışlardı.

Kamyonetten atladı.

Burası tam bir mahşer yeri idi.

Şehit mezarlarının başında toplanan kalabalıklar Kur'an okumakla meşguldü.

Etraf, ağlaşan kadınlar ve çocuklarla doluydu.

Kamyoneti fark eden birkaç kişi onlara doğru koştu.

Orta yaşlı bir adam yüksek sesle tekbir getirip bağırdı:

— **Şehitler ölmez! Bugün yas günüdür! Put kırıcı Humeyni yastadır bugün!..**

Mezarlıktaki kalabalık, onun söylediklerini tekrarlayıp tekbir ve tehlillerle naaşları kaldırdılar.

Şühedanın naaşı, ahalinin elleri üzerinde havalanmıştı adeta...

Ortalık tekbir sesleriyle inliyordu.

Yaşlı kadınla yanındakiler, genç kızın kanlı naşının yanına çökmüş, göğüslerine vurarak ağlıyordu.

Yanındaki adam yüksek sesle bağırdı:

— Biraz önce İmam Humeyni'nin torunu buradaydı; şüheda naşının yıkanıp yıkanmayacağını sorduk. Şehit naşının yıkanıp kefenlenmesine gerek olmadığını söyledi. Getirin şühedayı; namazlarımı kılıp toprağa verelim!

Onlarca şehidi bir hizaya dizdiler.

Öne geçen bir İmam, tekbir getirip cenaze namazına durdu.

Cemaat hemen arkasından toplanıp tekbir getirerek İmama uydu.

Birkaç havan ve top mermisi mezarlığın yakınına düştü.

Kimsenin aldıracağı yoktu.

Kimse namazını bozmadı.

Halktan inanılmaz bir tevekkül ve cesaret doğmuştu.

Behnam ağlayarak namazı tanımladı.

Namaz biter bitmez, ahali naaşlara koşup, omuzlayarak tekbir ve tehlillerle, kazılan mezarlara götürdüler. Yaşlı kadının feryadı Behnam'ın tüylerini diken diken etti:

— Durun! Dünyaya geldiğinde kendi ellerimle sarıp kundaklamıştım yavrumu! Mezara da kendi ellerimle koymak istiyorum onu!

Cenazeyi mezara koymak isteyen kadınlar kenara çekildiler. Yaşlı kadın gelince, ona yardım edip şehideyi mezarına yerleştirdiler. Yaşlı kadın mezarın başında durup gözyaşlarını silmeye çalıştı. Kabre toprak atılırken kısık sesle mırıldandı:

— Ah! Biricik yavrum! Ben senden razıydım, Rabbim de razı olsun inşallah! Ama bana bir söz vermeni istiyorum! Şehidin şefaati vardır, no'lur beni yalnız bırakma! Dün gencecik kocan gitti; bugün de sen! Tek başıma ne yaparım ben şimdi! Beni de tez elden yanınıza alın ne olur!..

Allah'ım! Bana da şehadet nasip et!

Behnam dayanamayıp başını çevirdi.

Birçok şehit, kimliği belirlenmeden toprağa verilmişti.

Irak ordusu mezarlığı da sürekli bombalıyordu.

Birkaç kişinin, bir şehidi toprağa verdiği sırada tam ortalarına bir havan topu düştü.

Kanlar içinde mezarın etrafına savrulduklar.

Hepsi de şehit olmuş, uğurlamak istedikleri şehide kavuşmuşlardı bir anda...

Patlama sesleri ağlama seslerini bastırıyordu.

Cenazelerini toprağa vermek için halkın mezarlığa koştuğunu fark eden Saddam ordusu, mezarlığı top yağmuruna tutmuştu. Bu cinayeti işleyenler insan olamazdı.

Bu kanları dökenler, bu masum canlara kıyanlar bir gün gelir, elbet hesabını verirlerdi bunun...

Güneyin kavurucu rüzgârı alnını okşarken Behnam gözyaşlarını siliyordu.

Çocuklarını kaybeden anaların ağlama sesleri çok, çok uzaklara gidiyordu belli ki...

Birçok insan, mezarlığın önüne dizili cesetler arasında, kendi yitıklarını arıyordu çaresiz...

Bir kadın, genç evladının mezarına kapanmış, sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Kır sakallı bir adam, 7-8 yaşlarındaki oğlunun kanlı naşını kollarında mezara koyuyordu.

Birden tanıdık birini fark etti.

Bir mezarın başında donmuş gibi duran, kendisiyle aynı yaşlardaki çocuğa baktı.

Patlamalara aldırdığı yoktu.

Kıpırdamadan taş gibi duruyordu öylece... Uzaklara bakıyordu.

Biraz yaklaşınca tanıdı. Arkadaşı Haşim'di bu!

Ağlamaktan şişen gözleri, kan çanağına dönmüştü. Hali çok perişandı. Elleri kanlıydı. Elbiseleri paramparça olmuştu.

— Haşim!.. Haşim!..

Haşim onu duymuyordu bile... Kıpırdamaksızın, uzaklara çivilenen bakışlarıyla bir ölüyü andırıyordu.

Tehlikeli bir şoktaydı...

Behnam onu silkeleyerek bağırdı:

— Haşim! Haşim! Kendine gel! Benim! Behnam!

Haşim kaskatı kesilmiş, kıpırdamıyordu.

Yanına yaklaşan bir adam, eğilip Haşim'in yüzüne baktıktan sonra Behnam'a döndü:

— Kendi haline bırak... Baksana, şoka girmiş zavallı çocuk!

— Neden? Ne oldu ki?

— Bütün ailesini bir anda kaybetti... Babası, annesi, üç erkek, iki kız kardeşini burada toprağa verdik. Hepsi de şu mezarda yatıyor... cesetleri paramparça olmuştu gariplerin...

— Yani?!

— Evet! Hepsini şehit oldu. Sadece o sağ kaldı koca bir aileden...

Behnam kulaklarına inanamıyordu.

Haşim kimsesiz ve yapayalnız kalıvermişti bir anda!..

Hafifçe sallanarak kendi kendine bir şeyler söylüyordu.

Şefkatle yanına sokulup ellerinden tuttu. Ağlamamaya çalışarak:

— Kalk! dedi. Kalk Haşim, gidelim buradan...

Güç bela kaldırdı Haşim'i.

Haşim robot gibi, onun ardı sıra gelmedeydi.

Kamyonete binmesine yardımcı oldu, kendisi de onun yanına oturdu. Kamyonet hareket ettiğinde Haşim hala uzaklarda belirsiz bir noktaya bakıyordu...

Camiye vardıklarında Behnam Haşim'i avlunun bir köşesine oturtuktan sonra, Nurani Bey'i buldu:

— Nurani Bey! Şu çocuk, arkadaşım Haşim... Bütün ailesini kaybetmiş birkaç saat önce... Durumu hiç iyi değil... Ateşler içinde üstelik...

— Git, Meşhedi Muhammed'e söyle, onu da Ehvaz'a göndersinler. Orada yardımcı olurlar!

Behnam Meşhedi Muhammed'i bulup Haşim'in yanına getirdi.

Birlikte, bir minibüse bindirdiler onu.

Camları çamur sıvalı minibüs, Ehvaz'a yaralı taşıyordu.

Behnam sevgiyle Haşim'e sarılıp yanaklarından öptü; hıçkırığını tutamadı:

— Merak etme! Pek yakında iyileşeceksin inşallah! Sapasağlam buraya dönüğünde, Saddam'ın köpeklerini birlikte kovacağız şehrimizden!

Belli belirsiz, acı bir tebessüm yayıldı Haşim'in yüzüne... Behnam ona son kez sarıldıktan sonra minibüsten indi.

Bir süre öylece durup tozlu yollarda, havan mermileriyle top ateşi arasında sağa sola savrulurken hareket eden aracı izledi.

Ailesini çok özlemiş olduğunu hissetti. Eve doğru koşmaya başladı.

Eve vardığında babasıyla ağabeyleri, evin eşyalarını bir kamyonete yüklüyorlardı. Babası görür görmez ona doğru koştu.

Behnam geriye doğru bir adım atıp durdu.

Kaçmadı.

Babası onu dövse de haklıydı...

İki gün önce evden kaçmış, şehrin savunma gücüne katılmıştı.

Gece camide uyumuştı.

Adamakıllı bir dayağı hak etmişti şimdi.

Ama babası dövmedi onu, hasretle sarılıp öptü, okşadı:

— Nerelerdeydin oğlum! Annenle ben seni arayıp durduk! İnsan anne ve babasını böyle bırakıp gider mi?

Utanmıştı...

Ne diyeceğini bilemiyordu.

Ağabeyleri askeri elbiseler giymişti, omuzlarında otomatik tüfekleri vardı.

Şefkatle sarılıp öptüler onu.

Babası saçlarını okşadı:

— Haydi evladım! Kamyonete binelim! Ehvaz'a gidiyoruz!

Bu sırada sokağın başında üvey annesi belirdi.

Behnam'ı görünce, sevinçle koşup ona sarıldı:

— Behnam'ım canım yavrurum!

Nerelerdeydin oğlum sen?!

— Siz gidin! Ben burada kalıp düşmanla savaşıcağım!

Ağabeyi Darıuş sakın olmaya çalışarak:

— Yine başlama Behnam! dedi. Biz buradayız işte!

Sen annenle babana göz kulak olmalısın.

— Neden ben ama?!

Şahpur, annesiyle babasına, kamyonete binmelerini işaret etti. Sonra, Behnam'ın yanına sokulup şefkatle alnından öptü:

— Bak Behnam! Sen de haklısın! Vatanımızı korumak hepimizin görevi. Sen git, birkaç gün Ehvaz'da kalıp yine dönersin. Hem anneni de görmüş olursun orada.

Behnam heyecanlanmıştı:

— Sen annemin orada olduğundan emin misin?

— Evet. Kocasıyla Ehvaz'a gitmişler, kardeşin de yanlarındaymış! Ehvaz'da "Savaş zedeler Bürosu"na gidip yerlerini öğren, görüşür, hasret giderirsiniz. Onlar da seni pek özlemiştir şimdi...

Behnam kısa bir tereddütten sonra:

— Tamam, dedi! Gidiyorum. Ama hemen döneceğim, bak!

— Aferin be koçum! Akıllı davranacağını biliyordum! Haydi bakalım, bekletme onları!

Ağabeyleriyle vedalaşıp kamyonetin arkasına atladı. Bükülü halıya yaslanarak ağabeylerine el salladı, onlar da el salladılar gözden kayboluncaya kadar...

Kamyonet, top mermileri arasında şehri terk etti.

Yolda, eşyalarını sırtlayıp yaya olarak Mahşehir'e doğru giden savaş zedelerin oluşturduğu uzun kervanları gördüler.

Behnam'ın ısrarlarına dayanamayan babası, kamyonetini durdurup, günlerdir aç susuz yollarda olan kadınlarla çocukların bir kısmını bindirdiler. Kamyon tıklım tıklım dolunca hareket edebildiler ancak...

Yol boyunca açlık, susuzluk ve bitkinliğin çaresizliği içinde yollara bırakılan sahipsiz eşyalarla bohçalar göze çarpıyordu.

Düşmanın top ve havan mermilerinin öldürdüğü zavallı ineklerle mandaların şişmiş cesetleri çok ürkütücüydü. Zavallı hayvanların ayakları havaya dikili kalmış, vahşi çöl köpekleri cesetlerin çoğunu parçalamıştı.

Leş kokusu dayanılır gibi değildi.

Ehvaz'a bir tanıdıklarının evine indiler. Akrabaları onları çok sıcak karşıladı. Akşam yemeğinden sonra Behnam hemen yatıp uyudu.

Günlerdir uykusuzdu; bitkinlikten yorganını üzerine çekmeye fırsat bulamamıştı.

Rüyasında, savaş zedelerin eşyalarıyla dolu yolları gördü. Bu defa o yolların kenarında savaş zedelerin eşyaları yerine, yenilgiye uğramış Iraklı askerlerin miğferleriyle silahları ve botları vardı. Tüy gibi hafifti, koşuyordu. Hürremşehir yeniden imar ediliyordu. Şehir güzelleşmişti. Gemilerin liman boyunca duyulan uzun düdük sesleri, bu kez nedense kulağa hoş geliyordu.

Şehir, yemyeşildi. Her taraf çiçek bahçeleri ve hurma ağaçlarıyla doluydu.

— Oğlum bu yolculuk çok tehlikeli! Irak ordusunun nereye kadar işgal ettiği belli değil! Ben çoluk çocuğumun derdindeyim, gitmek zorundayım! Ya sen? Senin ne işin var savaşın ortasında be?!

Behnam, külüstür kamyonetin kenarına yaslanıp diretti:

— Benim de gitmem lazım! Anlıyor musun? Önemli işte!

Kahverengi bluzunun altındaki gri pantolonundan çakmağını çıkarmaya çalışan şoför, bu inatçı çocuğa laf geçirememenin öfkesiyle kalın bıyıklarını çekiştirip çiğniyordu. Kamyonetteki askere döndü:

— Yahu kardeşim, sen bir şey söyle bari şuna! Sen büyüksün, askersin! Ya şu? Parmak kadar çocuk be! Başına bir şey gelirse ana-babasına ne derim ben yahu?!

Behnam elini salladı:

— Çocuk değilim ben! Koca adam olduğumu görmüyor musun? Cepheye gidiyorum ben, sen kendi işine baksana!

Şoför yüksek sesle Lahavle çekip havaya baktı.

Genç asker bu yararsız tartışmadan usanmıştı.

— Abicim sen yoluna devam et en iyisi, dedi! Bu çocuğun laf dinleyeceği yok! Nuh diyor, peygamber demi-

yor, baksana! Merak etme, başına bir şey gelecek olursa ben kamyonete kaçak bindiğine şahitlik ederim! Gidelim hadi, geç kalıyoruz valla!..

Şoför öfkeyle kapıya asılıp yerine oturdu. Kapıyı sertçe kapatıp kontağı çevirdi.

Kamyonet hareket ederken asker, Behnam'a gülümsedi:

— Bravo! Adamcağıza pes ettirdin doğrusu!

Behnam belli belirsiz gülümsedi. Kamyonet, arkasında ince bir toz bulutu bırakarak Hürremşehir'e doğru ilerliyordu. Lastiklerden sıçrayan çakıl taşlarının sesleri hoşuna gidiyordu. İkinci sonrası olmasına rağmen hava hala sıcaktı. Behnam yolun iki tarafındaki hurmalıkları izlerken asker tedirgin hareketlerle ikide bir saatine bakıyordu. Behnam'ın gözleri ister istemez saate takıldı, camı firuze renginde, taşları parlaktı.

— Saat kaç arkadaş?

Asker saatine göz atıp cevapladı:

— Beş buçuk!

— Hürremşehir'de mi askersin?

— Hayır. Kürdistan'dan geliyorum.

— Kürdistan mı? Hürremşehirli değil misin sen?

— Orayı da; Kürdistan'da askerlik yapıyorum.

— Ha! Anladım! Sahi, orada durum nasıl? Oraya da mı saldırmış Saddam?

— Çoktan! Orada savaş başlayalı epey oldu. Ben askerliğe başladığımda orada da savaş başlamıştı. Önce İslam İnkılâbı düşmanı hainlerle savaştık; şimdi de aylardır Saddam'ın ordularıyla savaşıyoruz. Senin Hürremşehir'den haberin var galiba; Saddam işgal mi etti?

— Halt etmiş o! Aslanlar gibi direniyoruz biz!

— Annemle babam hala orada! İçim rahat değil! Güç bela 4 günlük izin aldım. Babamları oradan alıp güvenli bir yere yerleştirdikten sonra görev mahalline döneceğim.

— Tek çocukları sen misin?

Asker, uzaklara bakarak başını salladı:

— Benim ya! Başka ümitleri yok... Allah'ım! Onlara bir şey olmasın! No'lur!

Behnam hafifçe başını salladı. Kamyonet hızla ilerliyordu. Yol kenarında yüzlerce sığır ve inek, başıboş otliyordu.

Sahipsiz oldukları belliydi.

Vahşi bir sakal sürüsü, تنها kıstırdıkları bir mandaya saldırıyordu.

Behnam bakamadı. Yüzünü öbür tarafa çevirip derin bir iç çekti.

Bu sırada, biraz arkada bir motosiklet, sapa yoldan asfalta girdi.

Sürücünün yüzü, kırmızı benekli bir çefiyeyle sarılıydı.

Buraların Arap asıllı halkı çefiyeli dolaşır.

Motor, hızla yanaşıp kamyonet şoförüne durmasını işaret etti.

Asker şaşırmıştı:

— Bir şeyler var galiba...

Kamyonet durdu.

Behnam'la asker merakla motosikletçiye baktılar. Kamyonet şoförü başını camdan çıkarıp homurdandı:

— Ne var? No'luyor?!

Motor sürücüsü, Arap lehçesiyle çıkıştı:

— Nereye böyle?! Delirdiniz mi siz! Biraz ileride Irak ordusunun yolda barikat kurduğunu bilmiyor musunuz?

Şoför neye uğradığını şaşırmişti: Aman Allah'ım! Ne yapacağız biz şimdi?!

— Beni izleyin! Ben sapa bir yol biliyorum!

— Hay Allah razı olsun!

Kamyonet, motorun arkasından hareket ederek onu izledi. Asker derin bir nefes almıştı:

— Allah razı olsun, az daha Iraklıların eline düşecektik, baksana!

Biraz ileride, toprak bir sapa yola girdiler. Hurmalıklardan geçtiler. Uzaktan çatışma sesleri geliyordu.

Top mermilerinin yaktığı hurma ağaçları, askerin yürüğünü cız etti:

— Alçaklar! Ağaçlara da acımamışlar...

Behnam kamyonetin arka kapağının demirine yapıştı. Sert rüzgâr, gözlerini yaşarttı. Gözlerini sildiğinde, ileride birkaç tankla jipin kenarında duran askerleri fark etti.

Birden içi daraldı.

Bir tuhaflık seziliyordu.

Motosikletli adam hızla tanklara yaklaşıyor, kamyonet de onun peşi sıra gidiyordu.

Birden, hızla şoför kabinin üzerini yumruklamaya başladı:

— Dur! Dur! Tuzak bu! Irak askerleri onlar!

Kamyonet acı bir fren sesiyle olduğu yere çakıldı.

Asker neye uğradığını anlayamadan kamyonetin döşemesine kapaklanmış, burnu kanamıştı.

Motosiklet tankların yanındaydı. Kamyonete doğru birkaç el ateş ettiler. Behnam bir çırpıda kamyonetten atlayıp kaçmaya başladı. Kurşunlar birkaç metre ötesine saplanıyordu. Asker de onun yanındaydı.

Bu sırada asker, ayağına saplanan bir kurşunla yere kapaklandı. Behnam ona yardım etmek için eğildiğinde birkaç Iraklı asker, onları sarmıştı bile.

Üçüncü tokatla birlikte gözleri karardı, başı döndü. Canı fena halde yanmıştı.

Iraklı subay, güneş gözlüğünü düzelttikten sonra ağır bir tokat daha indirdi suratına. Hala yüzü çefiyeyle örtülü motosikletçi, Arap şivesiyle bağırdı:

— Sağır mısın sen! Teğmen niçin, Mehmere'ye gittiğinizi soruyor!

Behnam çakmak bakışlarını motorcunun gözlerine dikti. Ağzının kenarından elbisesine süzülen kanı sildi:

— Dedim ya!.. Anamı aramaya gidiyordum, kadıncağızın Hürremşehir'de olduğunu söylediler... Ailemizi dağıttınız! Yuvamızı yıktınız!..

Motorcu, onun söylediklerini tercüme etti. Teğmen, biraz ötede, acıyla inleyen askere yöneldi. Kurşun saplanan ayağını botuyla onun canhıraş feryadına aldırmandan ezip, gürlledi:

— Konuş ulan! Doğruyu söyle bana! İran kuvvetleri hangi taraftan geliyor şimdi? Gizli mesaj mı taşıyorsunuz siz!!

Şoför ağlayarak atıldı:

— Vallahi yanılıyorsunuz yüzbaşım! Üçümüz de buralıyız! Ben ailemi almaya, bunlar da ana babalarını getirmeye gidiyordu...

Ağır bir tekmeyle bir anda yüzü gözü kan içinde kaldı. Lafını bitirmesine bile izin vermemişti... Kıyrılan dişini yere tükürüp sustu.

Motorcu, eğilip askerin bileğindeki saati çıkardı, kısa bir göz atıp kendi bileğine taktı. Askerin sol kolunda yeşil renkli bir gemici dövmesi vardı. Motorcu, askerin yaralı ayağına sert bir tekme savurdu:

— Hepiniz casussunuz! Biliyorum bunu! Gece yarısına kadar size mühlet! Taşıdığınız gizli haberleri anlatmazsanız üçünüz de şurada kurşuna dizileceksiniz!

Teğmen, onları bağlamalarını emretti.

Üçünü de geniş gövdeli bir hurma ağacına sıkıca bağladılar.

Yüzleri gözleri kan içindeydi. Asker sürekli inliyordu.

şoför sesini kısmaaya çalışarak mırıldandı:

— Yuh be! Kendi ayağımızla gelip esir düştük!

Asker acıyla seslendi:

— Ölmeden önce, son bir kez annemle babamı görebilseydim keşke...

Behnam gerilip iplerden kurtulmaya çalıştı. Çok sıkı bağlamışlardı. Asker fısıldadı:

— Ne yapmaya çalışıyorsun sen?

— Kaçmamız lazım! Yoksa üçümüzü de öldürecek bunlar!

şoför araya girdi:

— Nasıl kaçacağız ki? Elimiz kolumuz bağlı, şu zavallı askerin ayağı yaralı, bende de koşacak hal yok...

Behnam iplerden kurtulmaya çalışarak:

— O halde ben gider yardım getiririm! Böyle bekleyemem!

Asker de sağa sola dönmeye çalışarak iplerin gevşemesine yardım etti:

— Hak! Biraz daha! Sessiz olmaya alış... Sahi, yolu biliyor musun sen? Bu uçsuz bucaksız hurmalıklar arasında kaybolmayasın?..

— Yolu biliyorum! Sen, iplerden kurtulmama yardım et, yeter.

Epey uğraştıktan sonra Behnam'ın cılız vücudu, ipten aşağı kayıverdi.

Iraklılar birkaç metre ötede oturmuşlardı. Birkaç asker nöbet veriyordu. Karanlıkta zor seçiliyorlardı.

Behnam yavaşça fısıldadı:

— Merak etmeyin! Dönüp sizi kurtaracağım!

Sessizce birkaç adım attıktan sonra ok gibi fırlayıp hurmalıkta gözden kayboldu.

Bir nöbetçi haykırdı:

— Dur! Yoksa ateş ederim!

Bir anda makineli tüfek sesleri yeri göğü inletti. Birkaç kurşun, başını sıyırıp ağaçlara saplandı.

Behnam kanatlanmış gibiydi. Bu güç ve enerjiyi nereden bulduğuna kendisi de şaşırmıştı. Etrafında vızır vızır uçuşan kurşunlara aldırdığı yoktu. İnanılmaz bir güçle koşuyordu.

Iraklı askerlerin yaygaraları giderek uzaklaşılıyor, sesler zayıflıyordu.

Hürremşehir seması o gece yıldızlarla doluydu.

Deniz Komando Birliği'nden birkaç asker, Hürremşehir-Abadan yol ayrımında bitkinlikten bayılan genç çocuğu bulduklarında şafak sökmemişti henüz...

Behnam, şehrin Merkez Camii'nin bir köşesinde dizlerini kucaklayıp oturmuş, kara kara düşünüyordu. Kuruyan gözyaşları yanaklarında iz bırakmıştı. Derin bir iç çekip etrafına bakındı.

Şeyh Şerif Kunuti'yi gördü.

Bu genç medrese öğrencisi hocaydı; onlara yardım etmek için arkadaşlarıyla birlikte Brucer'den gelmişti.

Yerli ahali, bu birkaç kişilik din öğrencileri grubuna "Tekbir Grubu" adını vermişti.

Şeyh Şerif yorulmak nedir bilmeden caminin dört bir tarafına koşturup dururdu. Bir çatışmaya gidilecekse, herkesten önce onunla arkadaşları gelir, en ön saflarda yer alırlardı. Başka zamanlarda da camide olurdu. Yaralılara yardım eder, ailesi esir düşenleri teselliye çalışır, her işe koştururdu...

Şefkatle Behnam'ın yanına oturdu:

— Behnam! Ne'n var evlat?

Şerif Hoca'nın sesi şefkat doluydu. Gözlüğünün ardından yorgun, uykusuz ama hayat ve ümit ışıldayan gözlerine baktı...

Sustu.

— Kendini suçlamayı bırak artık evlat! Sen elinden geleni yaptın. Biraz daha erken yetişseydik kurtarabilirdik belki onları... Ama... Ne gelir elden...

Yaralı genç askerle, zavallı şoförünün kurşunlarla delik deşik edilmiş cesetlerini hatırlayınca ürperdi. Alçakça şehit edilmişti ikisi de.

Gözleri doldu.

Şehrin girişinde onu bulup camiye getirmişler, kendisine gelir gelmez olayı anlatıp askerle şoförü kurtarmaya gitmişlerdi.

Ama oraya vardıklarında ikisi de çoktan şehit olmuştu.

İkisini de ağaca bağlı halde kurşuna dizmişlerdi.

Behnam adeta yıkılmıştı.

Şerif Hoca, her iki şehidin de o ağacın dibine gömülmesini istemişti.

Hocanın sesiyle kendisine geldi.

— Kalk evlat! Kalk! Elini kolunu bağlayıp oturma öyle! Düşman var karşımızda!

Bu sırada Behruz Muradi aceleyle camiye girip bağırdı:

— Operasyona gidiyoruz! Birkaç kişi lazım!

Şerif Hoca herkesten önce haykırdı:

— Ben varım!

— Ben de!

Behnam ayağa fırladı:

— Ben de varım!

Şeyh Şerif takdirle ona bakıp gülümsedi.

Behruz Muradi, gönüllüleri caminin bir kenarında toplayıp izah etti:

— Iraklılar stadyumun arkasına kadar gelmişler. Fars Körfezi Stadi'nın ordalar şimdi! Stadyum bizim kontrolümüzde olacak şekilde konuşlanmamız lazım... Bunun için en iyisi, düşman askerlerini Haşmetnev Caddesi'nin etrafında çatışmaya çekmek... Şimdi birkaç kişi benimle oraya gelsin, birkaç kişi de hemen Şerham Caddesi'nde konuşlansın!

Behnam, Behruz'un grubunda kaldı.

Behruz, elindeki roketatarın geniş namlusuna tanksavar roketini taktıktan sonra aceleyle fırladı.

Ötekiler hızla onu izlediler.

Sokağın başına varır varmaz, düşman birliklerine ateş açarak öbür tarafa geçip konuşlandılar.

Düşmanı gafil avlamayı başarmışlardı. Ama asıl zor olanı bundan sonraydı.

Behnam'dan başka hepsi silahlıydı.

Behnam'ın elinde su termosu, sırtında da el bombalarıyla birkaç tanksavar roketi ve bir miktar fişek vardı.

Ayaklı cephanelikti kısacası.

Hızla yan sokağa saptılar.

Behruz bir evi göstererek konuştu:

— Şu evin damına çıkacağız! Irak birliğinin ağır makinelisini vurabileceğimiz tek açığı orası!

Sokak ıssızdı.

Bütün evler bomboştı.

Halk, evlerini terk edip içerilere çekilmek zorunda kalmıştı.

Evin önüne vardıklarında Behruz hiç tereddüt etmeden bir tekmede kapıyı açıp içeri daldı.

Ansızın, karşılarında dikilen yaşlı bir kadının feryadıyla irkildiler. Beli bükük kadıncağız, elindeki sopayı sallayarak zayıf sesiyle çıkıştı:

— Alçaklar! Defolun! Kendi evinize gidin! Ne işiniz var burada?!

Neye uğradıklarını şaşırılmış, bir an öylece donakalmışlardı.

Bütün evler boşalmış, herkes gitmişti. Şehir top mermileri altında harabeye dönmüş, düşman şehre girmişti. Her yerde çatışma vardı.

Bu yaşlı kadın hala nasıl kalabilmişti burada?!

Behruz kendisini güç bela toparlayıp aşağıdan almaya çalıştı:

— Teyzeciğim! Asıl senin ne işin var burada? Savaş var! Bilmiyor musun?

— Halt etmişsin sen! Savaş varmış!.. Konuşma bakım! Çıkın evimden! Bak indiririm sopayı ha!..

Behnam şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Gülmekle kızmak arasında bunca bocalamamıştı hiç... Bu kadıncağızı tanıyordu. Komşularıydı. Savaş başlayalı on gün olmuştu, ama bu yaşlı kadıncağız, bunun farkında bile değildi hala...

Behruz da ne diyeceğini şaşırılmıştı. Yalvarırcasına bir sesle yaşlı kadını yatıştırmaya çalıştı:

— Bak teyzeciğim, bütün komşuların gitmiş! Sen tek başına nasıl kalabildin burada? Onca top tank sesini, patlamaları, kurşun seslerini duymadın mı sen?! Iraklılar şehre saldırdı yahu!

— Ne Iraklısı? Ne savaşı? Hadi oradan bakım! Kim bilir ne halt karıştırıyorsunuzdur! Çıkın evimden çabuk!

Behruz, yaşlı kadının savurduğu sopayı savuşturarak yalvardı:

— Teyzeciğim! Ne olur dama çıkmamıza izin ver!
Vallahi Iraklı askerler geliyor buraya!..

— Yemin etme, çarpılırsın bak! Sizin eviniz barkınız yok mu? İşiniz gücünüz yok mu? Kaç gündür silah atıp duruyorsunuz! Utanmıyor musunuz?! Kaç gecedir sizin yüzünüzden uyuyamadım ben!

Elindeki sopayı tekrar sallayıp öbür avucundaki taşı Behruz'un ayağına fırlattı:

— Serseriler sizi!.. Çıkın evimden çabuk! Yoksa polis çağırırım bak! Vallahi çağırırım!

Bu yaşlı kadından çok, tek kişilik bir komediye benziyordu.

Ama hiç de sırası değildi şimdi.

— Anacığım bak, Iraklılar şu evdeler şimdi...

— Hangi evde ?

— Nuri Ağa'nın evinde!

— Yalan! Nuri'yi tanırım! Yapmaz öyle şey! Iraklılarla ne işi var onun?

Bu kadınla baş edilemezdi.

Gençlerden biri öfkeyle atıldı:

— Bu kadın deli be! Bırakın onu! Biz kendi işimize bakalım!

Behruz elini kaldırdı:

— Olmaz! O müsaade etmezse dama çıkamayız! Şehid olursak, kul hakkı kalır boynumda.

— Ne olacak peki?

— Bilmem ki, ben de ne yapacağımı şaşırđım vallahi!

Behnam onları iterek öne çıktı, yaşlı kadının önünde durup gözlerinin içine şefkatle baktı:

— Safiye nine! Beni tanımadın mı? Benim Behnam! Ruzali'nin oğlu... Şu komşu Ruzali'nin... Ben seni kırar

mıyım hiç? Ne olur izin ver de çocuklardan biri dama çıkıp bir el ateş etsin düşmana... Sadece bir el! E mi?!

Yaşlı kadın gözlerini kısarak Behnam'ı süzdü, onu tanımaya çalışıyordu. Behnam'ın sevgiyle gülümsediğini görünce yumuşadı:

— İyi! Peki! Ama sadece bir el! Ben buradan ayrılmayacağım! Bir elden fazla ateş ederseniz karışmam bak!

— Tamam! Ver elini öpeyim Safiye nine!

Behruz hemen atılıp, bir çarpıda merdivenleri tırmanarak evin damına çıktı. Biri daha onu izledi.

Yaşlı kadın elindeki sopayı yukarı doğru salladı:

— Çabuk olun bakiyim! Sadece bir el ateş edip aşığı için ve çıkıp gidin! Kapıyı kilitleyeceğim birazdan!

Behnam yumuşak sesle onu sakinleştirmeye çalıştı:

— Safiye nine, elleri ayakları dolaşır şimdi! Bırak sen, şimdi inerler...

— Bak evladım, sen küçüksün daha; ne işin var bu sokak serserilerinin arasında senin?!

Behnam kendini tutamayıp güldü.

Yukarıdan Behruz'un sesi duyuldu:

— Teyze! Oradan çekil! Bu roketatarın ateşi yakmasın seni!

Behnam hemen atılıp yaşlı kadının koltuğuna girdi, sakin adımlarla onu yan odaya götürdü. Tam bu sırada roketatarın sesi ortalığı inletti. Küçük evde deprem olmuştu sanki.

Yaşlı kadın, bahçeye çıkarak feryadı bastı:

— Tuh yüzünüze! Allah belanızı versin e mi? Bomba mı patlattınız damın üzerinde! İnin oradan serseriler!

Birden ortalık karıştı. Iraklılar yaşlı kadının evini yay-
lım ateşine tuttular. Bir anda duvarlara yüzlerce kurşun
saplandı. Pencerelemler camları un ufak oldu.

Yaşlı kadın korkudan tir tir titremeye başlamıştı.

Toprak kerpiçten yapıma evin duvarlarına saplanan
ağır makinelinin kurşun sesleri ürkütücüydü.

Behruz'la arkadaşları göz açıp kapayıncaya kadar
aşağı inmişti. Behruz Behnam'ın elini tutup sıkıca tem-
bihledi:

— Yaşlı teyzeyi hemen alıp camiye götür. Burada ka-
lırsa ölümü kesin artık!

Sonra da arkadaşlarıyla birlikte sokağa fırlayıp,
Iraklılara doğru ateş ederek oradan uzaklaştılar.

Behnam'ın yaşlı kadını evini terk etmeye ikna etmesi
tam yarım saat sürdü. Iraklı askerler her an o sokağı ele
geçirebilirdi:

— Safiye nine! Kurbanın olayım! Camiye gidelim, sa-
vaş yok derlerse yine evine getiririm seni; söz!

— Söz verdin bak! Camideki cemaat, "savaş yok"
derse beni evime getireceksin!

— Tamam! Söz! Vallahi de billahi de söz!

Çatışma seslerinden fena halde dehşete kapılmış ol-
masına rağmen, ağır hareketlerle ve itinayla kapı ve pen-
cereleri kapatıp kilitledi.

Çatışma sesleri yaklaşıyordu.

Tam çıkacakken, durdu:

— Bir şeyi unuttum!

— Yapma nine! Neyi unuttun?!

— Ah yavrum! İçeride bir çift kanaryam var! Rahmetli
kocamın yadigârı onlar! Bir koşuda alıp getir onları hadi!

Behnam neredeyse sinir krizi geçirdiğini belli etmek için kendisini zorladı, bir çırpıda bahçeye indi; ağaç dalına asılı kafesi alıp geldi.

Yaşlı kadın dış kapıyı ancak üç kere kilitledikten sonra, tamamen kilitlendiğinden emin oldu. Behnam'ın yardımıyla camiye doğru yola koyuldular.

Merkez Cami her zamankinden daha kalabalıktı. Civar köylerle kasabalardan ve diğer şehirlerden yardıma gelenlerin ilk uğrak yeri burasıydı. Direnişin merkez karargâhı olduğundan, burada herkesi bulabilmek mümkündü.

Şerif Hoca'nın başı epey kalabalıktı:

— Hocam, biz Tebriz'den geldik, Türküz! Yirmi kişiyiz!

— Eyvallah gençler! Allah razı olsun! Silahınız var mı?

— Var! Yirmi tane G3, dört tane de M1 tüfeğimizle 40 el bombamız var!..

— Çok iyi! Allah'a şükür, durumunuz iyi! Biraz bekleyin, Rıza Deşti şimdi gelir. Onun komutasındasınız!

— Tamam! Biz buradayız!

Ama yardıma gelen herkes, Tebriz gençleri gibi hazırlıklı değildi:

— Yahu, hocam! Bize ne yapacağımızı söyleyecek biri yok mu burada? Biz bu şehri pek bilmiyoruz da... Irak ordusu nerede, nereye kadar ilerlemiş?.. Biz ne yapabiliriz?..

— Silahınız yok mu sizin? Silah getirmediğiniz mi?!

— Yok, getirmedik. Sadece gönüllüye ihtiyaç olduğunu söylediler. Durumu doğru düzgün izah etselerdi silahla mühimmat da getirirdik elbet!

— Bakın gençler! Silahı olmayana verebilecek silahımız ne yazık ki yok! Operasyona giden çocuklara takılın, çarpışmada Iraklıların silahlarını ganimet alın!

— Yapma yahu!?

— Evet! Şu adamların ellerindeki silahların çoğu, düşmandan alınan ganimet silahlar!

— !!!

— Ha! Bir de şunu unutmayın; cephaneliğimiz çok az! Sakın karavana sıkmayın, cephaneliğimizi boşa harcamayın!

Biraz ötede Behnam, molotof kokteyli hazırlayan kadınlara yardım ediyordu. Boş şişelere benzinle, rendelenmiş sabun döküyor, şişenin ağzına bir bez parçası koyduktan sonra sıkıca bağlayıp duvarın kenarına diziyorlardı.

Yorgunluktan dizlerinde derman kalmayan Şerif Hoca başlarına dikildi:

— Yeter bacılar! Allah razı olsun! İnadı bırakın, hemen hazırlanıp gidin buradan. Irak ordusu her an burayı da ele geçirebilir! Onların eline geçerseniz, bunun hesabını nasıl veririz Rabbimize?!

Hekime Hanım, çarşafının kenarıyla alnında biriken terleri sildi:

— Merak etmeyin hocam! Biz onlara esir düşmeyiz! Kardeşlerimize söyledik, eğer düşmanın eline geçecek olursak vursunlar bizi, biz hakkımızı helal ettik!

— Ne diyorsun sen bacım?! Olur mu hiç öyle şey?! Siz bir an önce gidin buradan.

Kadınlar şişelere benzin doldurmaya devam ettiler.

Hocayı dinleyen yoktu.

Son nefeslerine kadar vatani korumaya kararlıydı hepsi de.

Kocası, kardeşi veya çocuğu şehid düşen kadınlar, şehitlerinin intikamını almadıkça cepheden dönmemeye yemin etmişlerdi.

Şerif Hoca çaresizlikle başını sallayıp oradan ayrıldı.

Hekime Hanım Behnam'a seslendi:

— Behnam! oğlum! Bir koşu şunları Muhammed Nurani'lere yetiştiriver bakayım!

— Baş üstüne Hekim Ana!

Alabildiği kadar molotof kokteyliyle, Nuranilerin mevzilendiği sokağa koştu.

Ama sokakta kimse yoktu!

Ne yapacaktı şimdi? Nasıl bulacaktı onları? Nereye gitmiş, nerede mevzilenmişlerdi acaba?

Kulağını tırmalayan bir sese dikkat kesildi.

Taşları ezerek ilerleyen tank paletlerinin sesi idi bu.

Çok hızlı karar vermesi gerektiğinin farkındaydı.

Düşmanla çarpışmak için altın bir fırsat geçmişti eline işte!

Hiç tereddüt etmeden, bir bakışta en yüksek damlı evi seçip hemen içeri girdi. Kapıyı ayağıyla kapatıp hızla merdivenleri tırmanarak dama çıktı. Arka sokağa bakan tarafa yaklaşıp elindeki molotof şişelerini yavaşça yere bıraktı. Sessizce eğilip aşağıya baktı.

Gürültüyle ilerleyen, ölüm makinesini andıran tankları gördü! Onlarca Iraklı asker, elleri tetikte, yarı eğilmiş halde, etrafı kollayarak korku dolu adımlarla tankın önünde ilerliyor, giysileri farklı olan birkaç asker de tankların arkasından geliyordu!

Nurani'yle arkadaşları bu tankları fark edip mevzilerini değiştirmiş olmalıydı.

Bu sokaktan geçebilirlerse, birkaç sokak sonra şehrin merkezine varabileceklerdi.

Bu da felaket demektir.

Nurani'yle arkadaşları burayı nasıl terk etmiş, düşmana bu geçidi nasıl açmış olabilirlerdi.

Derhal bir şeyler yapmalıydı.

Elini cebine attı, yanında kibrit yoktu!

Sürünerek geri çekilip bir çırpıda aşağı indi. Sessiz olmaya çalışarak mutfakta kibrit aradı.

Yoktu.

Odaları aradı.

Yoktu!

Zaman kaybediyordu. Tam ümidini yitirmişken bir kutu kibrit buldu.

Ama kibritler ıslanmıştı, nemliydi!..

Hemen dama koştu. Sürünerek damın kenarına yaklaşıp aşağı baktı.

Yavaş yavaş ilerleyen tanklar, damında durduğu evin 20-30 metre ilerisindeydi.

Hemen bir kibrit çıkarıp çaktıysa da, yağ olduğundan hamur gibi ezildi sadece!..

İçinin yağı eridi!..

Olamazdı bu!

Tanklar bu sokağı geçebilirse korkunç bir katliam olacak, şehir düşecektir.

Sırtüstü uzanıp gökyüzüne baktı.

Gözlerinden iki damla yağ süzüldü.

"Bismillah" diyerek bir kibrit daha çaktı.

Yanmıştı!

Hayatının en mutlu anıydı bu!

Hemen bir molotofun ağızındaki fitili tutuşturup birkaç saniye bekledikten sonra, tam evin yanından geçmeye başlayan tanklara baktı; bir besmele daha getirip alevlenen şişeyi en öndeki tankın üzerine bıraktı.

Patlama sesinin ardından, bir anda alevler göğe yükseliverdi.

Askerlerin korkunç çığlıkları kulaklarını tırmaladı.

Aşağıdaki askerlerden bazısı, damlara doğru rastgele ateş açmaya başladılar.

Behnam iki şişeyi daha tutuşturup aşağı fırlattı. Yavaşça baktı.

Öndeki tank tutuştuğu için arkadakiler hareket edemiyordu.

Birkaç asker, elbiseleri tutuşan arkadaşlarının üzerindeki alevleri söndürmeye çalışırken, birkaçı da, eve girmeye çalışıyordu.

Hiç tereddüt etmeden iki şişe de onlara doğru attı.

Onu bulmaları an meselesiydi şimdi.

Sağ taraftaki damdan başka kaçacak yolu yoktu.

Eğilip baktı.

Bitişik ev, tek katlı olduğundan, damı epey alçaktı.

Ama başka çaresi yoktu.

“Ya Allah” deyip aşağıya atladı.

Sağ ayağının topuğundaki sızıya aldırmadan yıldırım hızıyla damların üzerinden geçerek uzaklaştı.

Allah’tan bu sıradaki bütün evler tek katlıydı.

Arkasından birkaç el ateş edildi.

Bir tank mermisi, birkaç saniye önce geride bıraktığı evin damını uçurdu.

Var gücüyle koşuyordu. Yeterince uzaklaştığına inandığında, aşağıya baktı. Yosunlu bir havuz duruyordu karşısında.

Havuzun ortasına atladı.

Sırılsıklam olmuştu.

Bir çırpıda kendisini toparlayıp Merkez Cami'ye doğru koştu.

Heyecan ve yorgunluktan kalbi duracak gibiydi.

Ölüm kalım meselesiydi bu...

Biraz geç kalacak olursa şehir düşecekti.

Merkez Cami'ye vardığında nefesi kesilmek üzereydi.

İki eliyle kapının kollarına dayanıp nefes nefese haykırdı:

— Tanklar! Tanklar geliyor!

Mühimmat almak için camiye gelen Salih Musevi'yle arkadaşları ok gibi yerlerinden fırlayıp Behnam'ın peşinden koşmaya başladılar...

Seyyid Salih ekibinin arkasından koşan birkaç kişi silahsızdı.

Seyyid onlara bakıp yanındaki telsizciye seslendi:

— Cihanara'yı ara! Yardım göndermesini söyle!

Dinlenmek için bir duvarın kenarında oturdular.

Seyyid Salih, gönüllülere dönüp:

— Öne geçmeyin sakın, dedi. Bizi arkadan izleyin. Yaralanan olursa camiye götürülmesine yardım edersiniz!

Muhammed Nurani'nin küçük kardeşi Resul nefes nefese çıkageldi. Behnam'la yaşitti. Yerli şivesiyle:

— Salih, dedi. Salih! Ağabeyim, oldukları yerde kalsınlar, daha ileri gitmesinler, dedi, bizim uçaklar geliyor-muş!.. Birazdan düşman tanklarını bombalayacaklarmış!

Salih adamlarına döndü:

— Oturun, burada bekleyeceğiz!

Henüz birkaç dakika geçmeden jet sesleri Hürremşehr'in semasını titretti:

— Geldiler! Iraklıların işi bitti şimdi!

Behnam ilk kez savaş jetlerini bu kadar yakından görüyordu. Elini alınına siper ederek onları izledi. Hızla dalışa geçen jetler, roketlerini bırakıp tekrar yükseliyordu.

Roketlerin yere süzülüşünü izlediler.

Herkes yere yattı.

Birkaç saniye içinde bütün şehir korkunç patlamalarla sallanmaya başladı.

Deprem oluyordu adeta...

Hava ansızın ağırlaştı.

Bir an soluk alamadıklarını düşündüler.

Patlamaların yarattığı öldürücü ses dalgası, saçlarını yalayıp geçti üzerlerinden.

Kulakları kısa bir an sağırlaştı...

Jetler yeniden dalışa geçtiler.

Korkunç patlamalarla birlikte, alevler yükselmeye başladı.

Düşman tankları bir anda yok olmuştu!

Jetler tam zamanında, Hızır gibi yetişmişti imdatlarına.

Uçaklar, uzaklaşır uzaklaşmaz Salih yerinden doğruldu:

— Hareket ediyoruz! Roketatarlar benimle gelsin!

Behnam, senle Resul, şu gönüllü arkadaşların yanında kalın, benden işaret almadıkça yerinizden kıpırdamak yok, tamam mı?!

Behnam alınmıştı:

— Ben de sizinle gelmek istiyorum!

— Olmaz! Bu bir emirdir! Burada kalıyor ve işaretimi bekliyorsunuz!

— ...

Salih'le roketçiler, tankların olduğu tarafa doğru seğirttiler.

Resul elini Behnam'ın omzuna koydu:

— Alınma! Bir gün bize de sıra gelir elbet!

— Sakın ha! Çok tehlikeli!

Behnam aldırmadı, koşarak gözden kayboldu.

Camiye vardığında Cihanara, Behruz Muradi'nin ekibine tanklara karşı nasıl savaşılacağını öğretiyordu.

Biraz ötede Meşhedi Muhammed'i gördü. Savaşçılara el bombası dağıtıyordu.

Hemen koştu:

— Meşhedi! Bana da ver!

Meşhedi ters ters ona baktıktan sonra işine devam etti:

— Çekil bakim be! Çocuk oyuncacı değil bu!

— Ben çocuk değilim ki! Nasıl kullandığını biliyorum; el bombası bu!

Meşhedi Muhammed onun yalvarmalarına kulak asmıyordu.

Yüzünü öbür tarafa çevirir çevirmez, Behnam sandıktan iki el bombası aşırıp hızla oradan uzaklaştı.

Adamcağız farkına bile varmamıştı.

Onları izleyen gönüllü savaşçılar yüksek sesle güldüler.

Ama Behnam'ı ele vermediler.

Behruz'un ekibi hareket ediyordu. Behnam da hemen koşup onlara katıldı. Behruz onu fark etmişti:

— Hey! Nereye böyle bakim! Camiye dön sen!

— Nedenmiş o? Bende el bombaları var, bak?

— Aa! Nereden yürüttün onları sen?! Ver onları bana çabuk!

Behnam birkaç adım gerileyip kararlı bir sesle konuştu:

— Asla! Düşmanın işini bitireceğim bunlarla! Kimseye vermem!

Behruz onun ne kadar inatçı ve gözü kara olduğunu biliyordu.

Tartışacak zaman da değildi, hemen hareket etmeleri gerekiyordu.

İçinden bir "Lahavle" çekip hareket emri verdi. Yirmi kişilik ekibe Behnam da katılmıştı.

Çok hızlı hareket ediyorlardı; Doğu Derbend'e doğru giderken yolda Rıza Deşti'yle ekibi de onlara katıldı.

Doğu Derbend'e varır varmaz hemen mevzilendiler. Rıza Deşti:

— Ateş etmek yok, dedi. İyice yaklaşmalarını bekle-
yeceğiz!

Behnam, petrol borularının altına, kızgın kumlara uzanıp kendilerine doğru ağır ağır yaklaşan tankları seyretmeye başladı.

Onlarca tank, havaya beyaz kamufraj dumanları püs-kürterek ilerliyor, tepeden turnağa silahlı yüzlerce piyade asker, siper aldıkları tankların peşi sıra geliyordu.

İyice yaklaşmışlardı.

Askerlerin konuşmaları kolayca duyulabiliyordu.

Birden, Rıza Deşti'nin sesiyle yerinden fırladı:

— Ateş!

Roketler ard arda ateşlendi.

En öndeki tank, korkunç bir sesle patladı.

Neye uğradıklarını şaşırان Iraklılar, korku ve dehşet içinde yayılım ateşine başladılar.

Behnam, elindeki bombayı onlara doğru atmak istedi, ama heyecandan olsa gerek, kolunu kıpırdatamadı bile.

Iraklılar korkunç bir yayılım ateşiyle onlara doğru yaklaşılmıyordu!

Behruz var gücüyle haykırdı:

— Çekiliyoruz! Trafik Kontrol'ün oraya doğru çekeceğiz hepsini!

Behnam, Behruz'un ardı sıra koşmaya başladı. Kurşunlar vızır vızır sağından, solundan geçip keskin "zıp" sesleriyle toprağa saplanıyordu.

Yıkık bir duvarla karşılaştılar. Biraz ötede, bir zift tankeri devrilmiş, yakıcı güneşin altında eriyen tonlarca zift, siyah bir örtü gibi etrafa yayılmıştı...

Behruz var gücüyle bağırdı:

— Damlara! Damların üzerine çıkıp bekleyin!

Süratle dağıldılar. 2'şer 3'er gruplar halinde, damlara yerleşip beklediler. Tanklar iyice yaklaşıncaya, Behruz'un bir işaretiyle, roket ve kurşun yağmuru başladı.

İki tank, korkunç seslerle patlamış, ortalık bir anda ateş ve duman içinde kalmıştı.

Neye uğradığını şaşırarak Iraklılar, hızla geri çekilmişlerdi.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti.

Behnam, heyecandan kabına sığamıyordu.

Birkaç saat sonra Behruz Muradi'nin ekibi Sentab Mahallesi'ne varmıştı. Bazı evlerden sesler geliyordu:

— Aa! Hala evini terk etmeyenler mi var?

— Mümkün değil! Dikkatli olun, ses çıkarmayın, düşman askerleri olabilir!

Behruz'un bir işaretiyle herkes sustu. Büyük bir sessizlik içinde ilerlediler.

Behnam, Behruz'un ardı sıra kapısı açık bir evden avluya süzüldü sessizce. Girişteki banyoda yıkanan Iraklı şarkı söylüyor, yukarıda, üst katta da sıcaktan bunalan birkaç asker, yarı çıplak halde uyuyordu.

Bitişik evlerden yükselen şamata seslerinden Iraklıların yağma ve talanla meşgul olduğu anlaşılmıyordu.

Behruz'un narasıyla uyuyan Iraklılar dehşetle yerlerinden fırlayıp silahlarına sarıldılar.

Çatışma çok hızlı başlamıştı.

Üst kattan ağır makineli tüfekle ateş ediliyordu.

Behnam, yanındaki el bombasının pimini çekip "Ya Allah!" diyerek üst kata fırlattıktan sonra kendisini dışarıya attı.

Birkaç saniye içinde ev adeta havaya uçmuş, makineli tüfek sesi kesilmiş, içeride canlı kimse kalmamıştı.

Bu sırada birkaç Iraklı asker, Arapça yüksek sesle, kendilerine ateş edilmemesini söyleyerek yandaki evden dışarı çıktılar.

Elleri başlarının üzerindeydi.

Sıcaktan bunaldıkları için üzerlerinde sadece bir don, bir fanila vardı.

Ağlamaklı sesle yalvaran en öndeki askerle birlikte, ellerini başlarının üzerinden ayırmadan hepsi yere çöktü.

Behruz, toplanan silahları adamlarına dağıttı; Behnam'a da bir kalaşnikof verip tembihledi:

— Esirleri camiye götür!

Behnam'ın ağız kulaklarına varmıştı.

Sevincinden uçacak gibiydi.

Onun da bir silahı olmuştu sonunda!

Daha önce de eline silah almıştı.

Dokunduğu ilk silah, ağabeyi Daryuş'un tabancası olmuştu.

Tuhaf bir duygu kaplamıştı içini.

Savaşın ikinci günü bir Iraklı askerin cenazesinin yanından geçerken onun silahını almış, ama Nurani "Eğitim

almayanın silah taşınması tehlikelidir!" diyerek onu elinden almıştı.

Şimdi kendi silahı vardı artık.

Yüksek sesle Iraklı 7 esiri önüne katıp yola koyuldu. Elindeki silaha sınıksız sarılmıştı, parmağını tetikten ayırmıyordu. Kaçmaya kalkışan olursa ateş edecekti.

Ateş edebilir miydi sahi?

O henüz çocuk sayılırdı, ama karşısındakiler kocaman adamlardı ve hepsi de askeri eğitim görmüştü.

Hep birden onun üzerine saldıracak olurlarsa ne yapabiliirdi onlara?

Biraz yavaşlayıp, Iraklı esirlerle arasındaki mesafeyi arttırdı.

En sondaki esir bunu fark etmişti; yavaşça geriye dönüp Behnam'a gülümsedi. Behnam sesini kalınlaştırmaya çalışarak bağırdı:

— Sırtıma ulan! Yürü!

Esir, ya onun korktuğunu mu sezmişti, ya da yavaşlamasını söylediğini sanmıştı ki, biraz yavaşlayacak gibi oldu. Behnam, silahın namlusunu havaya kaldırıp bir el ateş etti. Silah fena halde tepmişti, yere düşmemek için gayret sarf ettiğini sezdirmemeye çalıştı. Esirler, sakin olması için yalvarmaya başlamışlardı. Var gücüyle bağırdı:

— Susun be! Yürüyün haydi! Yallah!

"Yallah" deyince esirler hızla yürümeye başladılar. Bu kelimeyi anlamışlardı galiba.

Sapa bir sokağa girdiklerinde, en öndeki esir birden kaçmaya başladı. Behnam önce afalladı, ne yapacağını şaşırılmıştı. Ama çabucak toparlanarak kaçan adama doğru ateş etti.

Kurşun kalçasına isabet etmişti.

Adamcağız yüzüstü yere kapaklandı.

Diğer esirler dehşet içinde yere diz çöküp yalvarmaya başladılar.

Behnam, yüzlerini duvara doğru dönmelerini işaret etti, yere düşen esirin ölmediğini görünce sevindi:

— Eşek herif! Kaçmasan olmazdı sanki! O kurşunu hak ettin!

Diğer esirlere işaret etti, onu alıp yollarına devam ettiler.

Meşhedi Muhammed, avludaki kadınlardan birinin çılgılığıyla, oturduğu iskemleden sıçradı:

— Meşhedi! Koş! Iraklılar! Iraklılar camiye geliyorlar!

Meşhedi ne yapacağını şaşırды, telaş ve korkuyla caminin arkasına çıktığında gözlerine inanamadı. Behnam, 7 Iraklıyı önüne katmış, botlarını boyunlarına astırılmış, elleri başlarının üzerinde, camiye getiriyordu.

Avluya girdiklerinde, Şerif Hoca kahkahasını tutamayıp Behnam'a sarıldı, alnından öpüp "Aferin!" dedi. Avludaki herkes takdirle ona bakıp gülümsüyor, herkes bir şey söylüyordu:

— Bravo Behnam!

— Helal olsun be!

— Boyundan büyük işler becermişsin bücür! Aferin doğrusu!

Behnam başını yere eğip sustu, zorla yutkundu. Mahcup olmuş, yüzü pancar gibi kızarmıştı.

Meşhedi atıldı:

— Şehrimizin arslan parçası Behnam Muhammedi'nin sağlığı için salâvat!

Hep bir ağızdan salâvat çevirip tekbir getirdiler.

Utancından kan-ter içinde kalan Behnam, esirleri gösterdi:

— Bunlar size emanet! Benim gitmem lazım!

Alelacele dönüp kapıya doğru yöneldi. Bu sırada kadınlardan biri, elindeki termosla koştu:

— Hey! Bunu da al!

Behnam küçük termosu alıp var gücüyle Seyyid Salih'lerin düşman tanklarıyla çatışmaya girdiği yöne doğru koşmaya başladı.

Behnam 106 mm'lik top donanımlı jipi görür görmez bağıırıp el salladı.

Jip hemen durdu.

Behnam jipteki komandolara koştı:

— Ben yolu biliyorum!

— İyi! Atla o zaman!

Behnam komandoların yanına ilişip yolu gösterdi.

Amansız bir top ve havan yağmuru vardı. Top mermileri altında çatışma yerine vardılar.

Seyyid Salih jipi görür görmez onlara doğru koştı. O gün çok fazla tanksavar roketi ateşlediği için sağ kulağının zedelene zarından kan süzülüyordu.

Jipteki komandalardan biri eliyle onu selamladıktan sonra:

— Düşman tankları nerede, diye sordu.

— Şurada!

Jipe binip "Gidelim!" dedi, hareket etmeden Behnam'a döndü:

— Behnam! Sen in!

Behnam alındığını belli ederek indi, ama jip hareket edince hemen peşlerine takıldı.

İki cadde ötede, birkaç tank yolu kesmiş, cadde boyunu sırayla ateş altında tutuyorlardı.

Resul Nurani, Behnam'ın elindeki kalaşnikofu görünce hayretle sordu:

— Aa! O silahı nereden buldun?!

— Ganimet aldım! Iraklıların bana özel hediyesi!

— Hadi be! Gidip biz de savaşa katılalım o zaman!

— Gidelim!

Jipin ardı sıra birlikte koşmaya başladılar.

Sipere vardıklarında Seyyid Salih jipteki komandalara seslendi:

— Ben açığa çıkıp ateş edeceğim. İşaretimi alır almaz, siz hemen konuşlanıp vurun!

Önde oturan komando "tamam" dercesine hafifçe başını salladı.

Çok soğukkanlı görünüyordu.

Seyyid Salih hızla caddenin ortasına fırlayıp tanklara doğru bir şarjör boşalttı.

Hemen ardından, roketli jip göründü ansızın! Caddenin ortasındaki jip, Iraklıları şaşırtmıştı. Irak tankı ne olduğunu anlayamadan jipteki komando, roketi ateşlemiş, ıslık çalarak havayı yaran roket, öndeki tanka isabet etmişti.

Arkadaki tanklar hemen geriye çekildiler.

Bu büyük bir zaferdi.

Caminin sivillerden müteşekkil gönüllü savaşçıları tekbir sesleriyle yerlerinden fırlayıp, geriye çekilen tanklara ateş açtılar.

Onların ilerlediğini gören arkadaki tankın üzerindeki makineliden üzerlerine yağın ağır ve aralıksız ateş, hepsini oldukları yere mıhladı.

Yerlerinden kıpırdamaları imkânsızdı.

Seyyid Salih hemen müdahale etti:

— Çekiliyoruz! Talagani Caddesinde önlerini keseceğiz! Haydi!

Diğerleri de onunla birlikte ok gibi fırladılar. Iraklıları arkadan dolanacaklardı.

Salih'in bir işaretiyle, etraftaki evlere dağılıp damlara çıktılar.

Şimdi Irak tankları onların ateş hattındaydı.

Şehrin her tarafından ateş ve duman yükselmedeydi. Birkaç yerden yoğun çatışma sesleri geliyordu.

Irak tankları iyice yaklaşınca çatışma başladı. Behnam da bir damın üzerinde iyice mevzi almış, süratle ateş edip geri çekiliyordu.

Resul hasret ve gıptayla Behnam'ın elindeki kalaşnikofa bakıp elini uzattı:

— Ver ben de biraz ateş edeyim şununla!

Behnam silahını kimseye vermek istemiyordu, ama onun yalvaran bakışlarına kayıtsız kalamadı:

— Al! Ama sadece bir el ateş edeceksin tamam mı? Kurşunumuz az, biliyorsun!

— Tamam! Söz!

Tüfeğini Resul'e verip, belindeki el bombasını çıkardı, pimini çekip aşağıdaki tankın paletine fırlattı.

Bomba tam zamanında patlamış, paletleri parçalanan tank, olduğu yerde kalakalmıştı.

Tankın içindeki askerler üst kapağı açıp dışarı çıkar çıkmaz Resul, yaylım ateşe başladı.

Askerlerden biri yere düştü.

Behnam silahını geri almak istediye de Resul bir daha ateş etmek için yalvardı.

Tetiğe bastı.

Mahcubiyetle başını öne eğip yere oturdu.

— Beğendin mi yaptığımı? Cephaneyi bitirdin! Sadece bir el ateş edecektin hani?!

Seyyid Salih'in gür sesiyle toparlandılar:

— Herkes peşimden gelsin! Çabuk! Çabuk!

Güneş batmak üzereydi.

Irak tankları, hiç ummadıkları bu direniş karşısında hızla geri çekilmek zorunda kalmıştı.

İsabet alan tanklar hala alev alev yanıyor, koyu dumanlar göklere yükseliyordu.

Iraklı askerlerin bırakıp kaçtığı tankların üzerine çıkan gençler sevinçle tekbir getiriyordu.

İnanılmaz bir zaferdi bu!

O gün birkaç tankla üç tane 106'lık zırhlı top aracı ve epeyce mühimmat ele geçirmişlerdi!!

Üstelik bu sıkı çatışmada, hiç biri bir çizik bile almamış, kimse yaralanmamıştı!

Bu nedenle, İran takvimine göre, Mehr ayının 10. günü (Ekim ayının başları) Hürremşehir halkı için o yıldan itibaren "zafer getiren uğurlu gün" olarak anılacaktı. Çünkü bomboş ellerle şehri savunan gönüllü ahali, tepeden tırnağa silahlı Irak Ordusu karşısında o gün büyük bir zafer kazanmıştı.

Ağabeyi Şahpur, sesini yumuşatmaya çalışarak yakındı:

— Ah Behnam! Senin elinden ne yapacağımı bilemiyorum, inan! Başını alıp her gün bir tarafa gidiyorsun... Sokaklarda, caddelerde tek başınasın... Yahu bu şehir düşman işgalinde! Ne demek bu biliyor musun? Ya Iraklıların eline düşersen? Başına neler gelir? Düşündün mü hiç? Geceler de nerede yattığın belli değil! Bir gece camide, bir gece İsfahan Hüseyniyesi'ndesin; bir gün tek başına, öbür gün Seyyid Salih'lerlesin.

Behnam sessizliğini bozarak yavaş sesle konuştu:

— Merak etme ağabey; ben kendimi korumasını biliyorum!

— Behnamcığım! Sen bana emanetsin, bunu biliyorsun! Seni Salihlerin ekibine verdim, ama o da senden şikâyetçi! Bari bu gece laf dinle! Şehir hiç tekin değil. Bu gece Amiral Resai Okulu'nda kal, tamam mı? Bütün arkadaşlar orada olacak! Orası şimdilik tek güvenli yer! Orada olacaksın değil mi?

— Tabii ki! Sen nasıl istersen ağabey! İçin rahat olsun!

Namazını kıldıktan sonra caminin avlusuna çıkan Resul Nurani:

— Behnam, dedi! Ben de oraya gidiyorum. İstersen birlikte gidelim ha? Ne dersin?

Resul'e ters ters baktı. Bir şarjör kurşununu boşalttığı için hala kızgındı ona. Hiçbir şey demedi, birlikte yola koyuldular.

Birkaç adım atmamıştı ki ağabeyi Şahpur'un sesiyle geriye döndü:

— Behnam, o silahı buraya bırak!

— Neden? Benim silahım bu!

— Behnamcığım! Onu senden çok daha iyi kullanacak olanlar var, bunu sen de biliyorsun! Silah sıkıntısı çekiyoruz...

— İyi... Al!.. Ama bir el bombası ver bari... Düşmanla karşılaşsak kendimizi koruruz hiç olmazsa.

Şahpur silahı aldı, palaskasındaki el bombasını çıkarıp Behnam'a uzatarak güldü:

— Seninle şu Resul'ün eline düşecek Iraklıların haline şimdiden acıyorum doğrusu!

Resulle Behnam gülerek neşeli adımlarla Amiral Resai okuluna doğru seğırttiler.

Savaşın ilk gününden itibaren şehrin suyu ve elektriği kesilmişti. Ama geceleri bütün şehir gündüz gibi apaydıydı.

Iraklıların fosforlu ışıklandırıcı bombaları bir saniye olsun kesilmiyordu. Sarı, beyaz, turuncu ışıklarıyla gecenin simsiyah kadife karanlığında süzülüyor, eğri büğrü izler bırakarak yavaşça sönüyor, onlar tamamen sönmeden yenileri ard arda şehrin semasını gündüze çeviriyordu.

Amiral Resai Okulu'na vardıklarında, belirsiz bir yerden yükselen ani bir feryatla ikisinin de yüreği ağzına geldi:

— Dur! Kıpırdama!

— Hay Allah! Yüreğimizi ağzımıza getirdin kardeşim!

Bizi tanımadın mı?

— Parolayı söyle!

Resul alındığını belli etmemeye çalışarak parolayı söyledi:

— Derya, Jale ve Yüce Yaraticının rahmeti!

— Tamam! Gelin bakalım!

Nöbetçiyle selamlaşıp tokalaştılar.

Sabahın erken saatlerinden beri düşmanın tank birlikleriyle çarpışmalara giren savaşçılar okulun bahçesinde dinlenmedeydi. Kimse uyumamıştı. Düşmanın tank birliklerini geri püskürtmenin verdiği neşe ve moral, güçlerine güç katmış, enerjileri artmıştı adeta:

— Bugün müthiş bir gündü!

— Doğru! Ben iki tankı havaya uçurdum!

— Ben değil, biz! Hep birlikte başardık, sakın unutmayın bunu!

— Hüseyin haklı! Allah yardım etti bize çok şükür! Bu vatani Saddam'a bırakmayız!

Alican, postallarının içindeki kumları duvarın kenarına silkeledikten sonra gelip yanlarına oturdu:

— Çocuklar, komutan Cihanara buradaydı bugün; casuslara karşı dikkatli olmamızı söyledi. Münafıklar aramıza sızmış olabilir!

— Dün o çakallardan birini yakalamışlar. Rıza Deşti'nin ekibine sızmış, telsizle düşmana onların karargâhlarının koordinatlarını aktarmak üzereyken bastırmışlar!

— Gözümüzü dört açmalıyız çocuklar!

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Behnam bir türlü uyuyamıyordu. Çok yorgun olduğunda böyle olur, uykusu tutmazdı bir türlü. Resul de onun gibi, yorgunluktan uyuyamıyordu galiba:

— Resul! Ben uyuyamıyorum!

— Ben de!

— Gidip nöbeti devralalım mı?

— Hadi, gidelim!

Bahçe kapısındaki iki nöbetçiye gittiler. İkisinin de uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüştü, ama yerlerini bırakmak istemiyorlardı. Behnam ile Resul'ün ısrarları sonucu dayanamadılar:

— Tamam! Ama bir şartla! Silah vermeyiz size!

— Bizim el bombamız var zaten!

Yarım saat okulun bahçesinde volta atıp durdular. Behnam'ın canı sıkılmaya başlamıştı. Herkes uyuyordu şimdi. Sadece Resul'le o uyanıktı. Bu sırada Resul aceleyle ona yaklaşıp ağlamaklı bir sesle fısıldadı:

— Behnam! Orada... Birkaç karartı var! Buraya doğru geliyorlar!

Okulun demir parmaklıklı duvarının altına sindiler.

Karartılar giderek yaklaşıyordu.

Beş Iraklı asker, yüksek sesle konuşarak okula doğru geliyorlardı.

Behnam Resul'ün elini sıkıp fısıldarcasına sordu:

— Burada olduğumuzu anlarılarsa ne yapacağız!

— Sanmam! Güle oynaya geliyorlar, baksana!

İyice duvarın kenarına sindiler.

Iraklı askerler yanlarından geçip gitmiş, okulun bahçesinde yatanların farkına varmamışlardı.

Gönüllü askerler derin bir uykuya dalmış, mışıl mışıl uyuyorlardı!

Yürekleri küt küt atıyordu, Iraklılar biraz uzaklaşınca Behnam Behruz'a baktı:

— Takip edelim mi şunları?

— Edelim!

Sessiz ve ihtiyatlı adımlarla Iraklıları uzaktan uzağa izlemeye başladılar.

Beş asker, bir sokağa sapıp büyükçe bir eve girdiler.

Behnam hemen avuçlarını kavuşturup Resul'e baktı. Resul daha uzun boyluydu. Hemen bir ayağını Behnam'ın avuçlarına basıp yavaşça duvardan bahçeye baktıktan sonra yere çömelerek sessizce fısıldadı:

— Leş kargaları bunlar! Evi yağmalyorlar...

— İşlerini bitirelim mi?

— Nasıl? Sadece bir el bombasıyla mı?

— Evet! Bahçeye girer, hepsini bir arada avlarız!

Yavaşça bahçe kapısını aralayıp içeri süzöldüler. Beş Iraklı asker, penceresi bahçeye açılan salonda para veya kıymetli eşya bulmaya çalışıyordu.

Behnam, el bombasının pimini yavaşça çekip duvara yaslandı:

— Bin bir... Bin iki... Bin üç...

El bombasını pencereden içeri atar atmaz bahçeden çıktılar. Kapı dışında tam yere yattıkları sırada el bombası korkunç bir sesle patladı, tavan çöktü. Sevinçle ayağa fırlayıp içeri koştular. Iraklılar tavanın altında kalmış, muhtemelen hepsi ölmüştü.

Silahları, patlamadan işe yaramaz hale gelmişti, çocukların canı sıkıldı.

Birden, okul tarafından ard arda gelen patlama sesleriyle irkildiler. Hemen o tarafa koştular. Okulun yakınında bir evin duvarına yaslanıp kalakaldılar... Düşman, okulu yoğun bir top ateşine tutmuştu.

Yaklaşmak inkânsızdı.

Behnam gözyaşlarını tutamadı:

— Eyvah! Bizimkiler şehid oldu!

Yerinden fırlamak istediye de Resul ağlayarak eline sarıldı:

— Delilik etme! Hiçbir şey gelmez elimizden! Çaresiz, top atışlarının durmasını bekleyeceğiz!

Birkaç dakika, birkaç yıl gibi geldi.

Top sesleri susar susmaz okula koştular.

Yaralıların inilti ve feryatları dayanılır gibi değildi. Karanlıkta yaralıları seçmek de zordu. Bu sırada Muhammed Nurani'yle Rıza Deşti, adamlarıyla birlikte çıkageldiler.

Okul avlusu Kerbela çölüne dönmüştü.

Behnam, birkaç kişinin kelime-i şehadet getirdiğini duydu.

El lambalarıyla etrafı tarayanların peşine takıldı. Uykudayken top yağmuruna tutulan savaşçılar paramparça olmuş, ortalık kan gölüne dönmüştü.

Behnam gözyaşları arasında sağa sola bakıp duruyor, arkadaşlarının parçalanmış naaşları karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Kiminin kolu, kiminin ayağı, kiminin göğsünden yukarısı yoktu!..

Yaralıları Merkez Cami'ye, oradan da Abadan'a gönderinceye kadar şafak çökmüştü.

Muhammed Nurani gözyaşları içinde Cihanara'ya sarıldı:

— Uyuyorlardı... Hepsi de şehid oldu... Cennete katlanıp gittiler aramızdan!..

Bir patlama sesiyle, sıçrayıp oturdu. Başı fena halde ağrıyordu. Günlerdir uykusuzdu. Hekime Hanım'ın verdiği sakinleştiriciyle sabah namazından sonra biraz uyuyabilmiş, birkaç saat geçmeden patlama sesleriyle tekrar uyanmıştı.

Avluya çıktı. Birkaç yaşlı kadın, büyük kazanlarda yemek pişirmekle meşguldü. Uzaktan sürekli patlama sesleri geliyordu. Su aradı. Bir tenekede, yosun tutmuş suyla yüzünü hafifçe yıkadı. Şehirde su bulmak zordu. Evlerin havuzlarından getirdikleri suları kullanmaktan başka çareleri yoktu.

— Dinlenebildin mi oğlum?

Hekime Hanım şefkatle başını okşadı.

Behnam, yorgunluk ve uykusuzluktan kan çanağına dönen gözleriyle, teşekkür edercesine bakıp başını hafifçe salladı.

— Git dinlen biraz. Böyle giderse telef olursun yavrum!

Arkadaşlarının parçalanmış cesetleri gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu:

— İnanamıyorum... Hepsi şehid oldu! Ben de şehid olsaydım keşke!

Bu sırada bir yabancıнын kendisine yaklaştığını fark etti:

— Selamun aleyküm! Cihanara Bey'i arıyorum da...

— Aleykümselâm! Ne işiniz var onunla?

— Çok önemli! Mutlaka görmem lazım! Haberlerim var!

— Beklersen yarım saate gelir.

Yabancı genç sol kolundaki saate baktı.

Behnam heyecanla irkildi.

Genç adamın sol kolunda yeşil renkli bir gemici dövmesi vardı, saati de zümrüt yeşiliydi!

Heyecanını gizlemeye çalışarak öbür tarafa döndü.

Genç yabancı avludan çıkar çıkmaz peşine takıldı.

— Nereye Behnam! Yorgunsun sen; dinlenmen lazım!

Hekime Anayı duymadı bile.

Pür dikkat, yabancı genci izliyordu.

Birkaç yüz metre ötede üç havan mermisi patladı.

Aldırmadı.

Alışmıştı artık.

Genç adam bir sokağa saptı.

Behnam belindeki el bombasını yokladı yavaşça.

Yerindeydi.

İçi rahatladı.

Cesareti artmıştı.

Yabancı adamın bir eve girdiğini gördü.

Bir an tereddüt etti.

Ama yanılmadığından emindi.

O alçağı unutması imkânsızdı.

Kararını verip bir kedi çevikliğiyle duvara sıçradı.

Bahçede kimse yoktu.

Dikkatle etrafı kolaçan ettikten sonra sessizce bahçeye indi.

Evin girişindeki hol boştu.

Öbür odalara bakındı sessizce.

Kimse yoktu.

Üst kattan gelen bir sesle irkildi.

Yavaşça merdivenleri tırmanıp yarı açık kapıdan içeriye baktı.

Oydu!

Arkası kapıya dönüktü. Elindeki telsizle, heyecanlı seslerle Arapça bir şeyler anlatıyordu.

Heyecanını bastırmaya çalıştı.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

O köstebeği kıstırmıştı işte!

Bir adım gerileyip var gücüyle kapıya bir tekme savurdu.

Kapı duvara çarpmış, ödü kopan genç elindeki telsizi yere düşürmüştü.

Korku ve dehşet içinde kapıya döndü.

El bombasıyla karşısında duran Behnam'a baktı.

— Beni tanıdın mı alçak! Benim, Behnam! Bir hafta önce, yolda karşımıza çıktıydın hani... Güya yardım edecektin... Düşmanın kucağına götürdün bizi! Motorsikletli şeytan!

Adam hafızasını zorlarken, Behnam birkaç adım gerileyip haykırdı:

— O zavallı şoförle askerin katilisin sen! Dün okulu da sen bombalattın değil mi?! Bak o zavallı askerin saatini de almışsın işte!

Genç adam hatırlamıştı.

Ani bir kararla kendisini yere atıp belindeki revolve sarıldı.

Behnam tam zamanında geriye sıçrayarak kurşunlardan kurtulmuş, elindeki bombayı içeri atıp kapıyı kapatarak, yıldırım hızıyla merdivenlerden aşağı inmişti.

Son iki basamakta, patlamanın şiddetiyle savrulup duvara çarptı.

Sadece kolu incinmişti.

Bu sırada operasyondan dönen Behruz Muradi'yle ekibi, patlama sesini duyar duymaz koşup geldiler. Behnam salonun ortasında, ayakta duruyordu.

Üstü başı toz toprak içindeydi. Üst kattan hala toz duman çıkıyordu.

Behnam, şakağundan süzülen kana aldırmadan, elindeki parçalanmış telsizi öfkeyle yere savurdu:

— Dün gece şehid düşen arkadaşlarımın intikamını aldım!..

Ve dayanamayıp yere yığıldı.

Başkalarının konuşmasına kulak kabartmayı hiç sevmeydi; ama bu kez durum çok farklıydı... Hürremşehir'in İslam İnkılabı Muhafızları Ordusu'nun efsane komutanı Cihanara, ordunun Müslüman isimlerinden Binbaşı Şerif Neseb ve Binbaşı Agarabperest'le yan odada toplantıdaydı

Kapıya yaklaşıp dikkatle kulak kabarttı.

Ah! Onları duyabilmek için canını vermeye hazırdı!

Bu yaptığı doğru değildi; ama meraktan çatlayacaktı neredeyse...

O gün sabah vakti, Karun Nehri'nin bu yakasındaki Sipahilerin karargâhına gelmişti. Iraklı casusu Behnam'ın öldürdüğünü duyan ağabeyi Daryuş, telaşla koşup karargâha gelmiş, onu bulup adamakıllı haşlamıştı.

Hatta Behruz Muradi engellemese, okkalı bir şaplak da yiyecekti az kalsın...

— Yapma Daryuş! Behnam çocuk değil artık! O köstebeği tek başına hakladı baksana! Herif kaç kardeşimizi şehid etmişti, biliyor musun? Behnam hepsinin intikamını almış işte, fena mı?!

— Yahu Behruz, delirdin mi sen? Bu bacaksız, çocuk daha!.. Ya o adamın eline düşseydi? Kaç defa tembihledim... Camide kalıp yaralılara yardım etmesini, canı sı-

kıldığında da ya seninle, ya da Salih'le çıkmasını, sizin yanınızdan ayrılmamasını söyledim. Ama laf dinlemiyor ki! Deli edecek bu ocuk beni!

Behruz Muradi'yle Muhammed Nurani; Daryuş'u yatıştırdılar. Daryuş parmağını sallayıp oturdu:

— Bir şartla! Buradan, Sipahilerin karargâhından ayrılmayacaksın! Burada kalıp karargâhtaki işlere yardım edeceksin bir süre! Söz mü?

Behruz Muradi'nin öfkeli bakışlarını görünce, ağabeyi Daryuş'a söz vermekten başka çare bulamamıştı.

Şimdi karargâhtaydı işte... Şu kapının hemen arkasında, çok önemli şeyler konuşuluyordu.

Binbaşı Agarabperest'in sesini tanıdı:

— Bak Cihanara kardeş! İkimiz de kendi başımıza geldik buraya! Ordunun verdiği bir emir veya görevimiz yok!

Binbaşı Şerif Neseb de ona katıldı:

— İlk günler, ben de kendi emrimdeki birlikleri düşünüyordum sadece... Her koyun kendi bacağından asılır diyordum. Ama Hürremşehir'in işgale uğradığını duyunca... Gençlerin gönüllü olarak nasıl buraya koşup direndiklerini öğrenince dayanamadım. Askerlerimi alıp geldim! İkimiz de senin yanındayız! Yalnız değilsin! Üstlerimiz sürekli baskı yapıyor... Burayı bırakıp geri dönmemizi emretmişler!.. Olacak şey mi bu?! Albay Semedi'yle Albay Zergam, özel bir komando birliğiyle dün buraya geldiler. Önce pek sevinmiştik doğrusu. Ama buraya, sizlere yardıma değil de, bizi götürmeye geldiklerini öğrenince kulaklarımıza inanamadık!.. Hürremşehir'i bırakıp kendi karargahlarımıza dönmemiz için emirname getirmişler Genelkurmay'dan!.. Ne yapacağımızı biz de şaşırdık doğrusu! Şehri bu haliyle bırakıp gidemeyiz...

Ama gitmesek bu sefer de merkeze isyan etmiş olacak ve Harp Divanı'na verileceğiz! Bu nasıl iştir, anlayamıyorum doğrusu! Başkomutan olacak şu Cumhurbaşkanı Benisadr'ın yaptıklarına akıl erdirmek mümkün değil... Düşünüyorum da... Yoksa... Bu adam?..

— Söyle binbaşım! Çekinme! Dök içini! Bu herif memleketi düşmana peşkeş çekiyor açıkçası!.. Dahası var mı?! Dünkü radyo konuşmasını duyduk işte, herif utanmadan "Hürremşehir halkı benden savaş uçağı istemiş!" dedi alay edercesine "Savaş uçağı oyuncak mı ki vereyim size kardeşim?!" demez mi hiç utanıp sıkılmadan!?..

Cihanara'nın sesinden soğukkanlı olduğu belliydi:

— Haklısınız... Anlaşılır bir durum değil bu... İnkılâp olmuş, ordusu dağılmış bir ülkedeyiz... Sipahi ordusu bu inkılâbın, bu milletin kendi ordusu! Ama Cumhurbaşkanı, başkomutan sıfatına rağmen bize üvey evlat muamelesi yapıyor nedense... İslam İnkılabı Muhafızları Ordusu'na silah ve mühimmat vermiyor... Bize silah verilmesini de el altından engelliyor. Size de bu emri verdiğini biliyorum... Bize silah ve cephane vermemenizi, yardım etmemenizi emrettiğinden haberim var... Bize yardımcı olmakla emirleri resmen çiğnediğinizi biliyorum... Bu fedakârlığınızı unutmayacağız, sağ olun!

Binbaşı Agarabperest ağlıyordu:

— Komutan Cihanara Bey... Ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Bu sabah şehri terk etmek için yola çıktık. Köprüyü geçince adeta vücudumun bir parçasını burada bırakmış gibi bir hisse kapıldım. Binbaşımın geriye döndük... Ne olacaksa olsun, dedik... Rütbelerimizi mi sökerler, Divan-ı Harbe mi verirler, hapse mi atarlar, bilmem... Vatanımızı göz göre göre düşmana bırakamayız!

Başkomutan olacak o herifin canı cehenneme! Sonuna kadar sizin yanınızdayız! Kanımızın son damlasına kadar savaşacak, gelecek nesillere onurlu bir yarın göstereceğiz! Ya bu şehri düşmandan kurtarır, ya da burada şehid olup Rabbimize kavuşuruz!

Behnam daha fazla dayanamadı, koşar adımlarla hıçkırıklar içinde hızla oradan uzaklaştı...

O gün sokak sokak koşmuş, akşama kadar düşmanla kıyasıya çatışmışlardı.

Çok yorgundu. Yere uzanır uzanmaz uyumuş, caminin bir köşesine sızıp kalıvermişti adeta...

Tanıdık bir sesle uyandı.

Bütün yorgunluğuna rağmen birkaç gecedir kulağı tetikte uyuyor, en ufak bir sesteyanıyordu.

Savaşın ona kazandırdığı bu refleksle yaşamaya alışmıştı artık.

Yorgunluktan göz kapaklarını açamadı, ama Binbaşı Şerif Neseb'in Behruz'a söylediklerine kulak kesildi:

— Bu gece düşmana baskın yapacağız. Murtaza Kurbanı'yi tanıyorsunuzdur...

— Evet. İsfahanlı Pasdara değil mi o?

— Ta kendisi! İyi bir askerdir o! Birkaç günde buraları tanıdı, şehrin ciğerini bilir yani... Iraklıların karargâh kurduğu bir sokağı keşfetmiş... Baskın yapacak... Var mısınız?!

Behruz afallamıştı:

— Binbaşım, bizim çocuklar günlerce bir dakika bile uyumadan çarpıştılar... Uyuyalı daha iki saat olmadı...

Kıyamam uyandırmaya garipleri... Birkaç saat uyusunlar bari.

— Geç kalıyoruz. Şafaktan önce bastırmalıyız onları!

Behruz, bitkin halde uyuyan arkadaşlarına baktı:

— Ne diyeyim valla... Biz dinimize, vatanımıza baş koymuşuz bir kere...

Gür sesle tekbir getirip haykırdı:

— Gönüllü lazım!..

Kulağı tetikte olan Behnam yerinden ok gibi fırlayıp karşılıklarına dikildi:

— Ben hazırım!

Behruz afallamıştı, elini hızla salladı:

— Olmaz! Sen değil!.. Ötekileri söyledim... Çekil sen bakalım, çekil!

— Neden ama?!

— Bu bir gece baskını da ondan! Çok tehlikeli bir operasyon bu!

Behnam sert şekilde diretti:

— Ben de geleceğim! Kimseyi dinlemem, boşuna engellemeye kalkışma beni!

Behruz'un onunla uğraşacak vakti ve mecali yoktu, ellerini beline koyup çaresizlikle başını salladı. Diğerleri uyuyordu. Kimi, yorgunluktan gözkapaklarını bile açamıyordu gerçekten.

Beş kişi ayağa kalktı.

Hemud, Samei, Celil, Andelib ve Samei, Behruz'un peşine takılıp karanlıkta hızla kayboldular.

Birkaç sokak ötede, Murtaza Kurbanı onları bekliyordu. İsfahan şivesiyle konuştu:

— Bu gece düşmana savaşın ne demek olduğunu öğretECEğiz!

Bu sırada gözleri Celil Amca'ya takıldı. Oldukça esmer ve iri yapılıydı, sırtındaki renkli gömlek dikkat çekiyordu:

— Bey Amca! Bununla karanlıkta hemen fark edilirsin sen!

Celil Amca hiç tereddüt etmeden gömleğini çıkarıp yere attı. Fanilasını beyazdı. Hala ona baktıklarını görünce, fanilasını da çıkarıp birkaç metre öteye savurdu.

Bembeyaz dişlerini göstermese, bu kapkara teniyle onu karanlıkta fark edebilmek imkânsızdı.

Murtaza başını sallayıp güldü:

— Anadan doğma kamuflajmışsın sen yahu!

Celil Amca, onun memnun olduğunu görünce sevindi. Gençler gülüştüler. Murtaza ciddileşti:

— Hop! Hop bakalım! Sadece birkaç dakikanız var! Alabildiğiniz kadar mühimmat alabilirsiniz!

Hemen harekete geçtiler. El bombası, tanksavar roketi ve mermileri yüklenip Murtaza'nın peşine takıldılar.

Behnam şaşırmişti; Murtaza İsfahanlı olduğu halde, buraları Behnam'dan daha iyi biliyordu!

Okul binasına varmışlardı.

Murtaza'nın bir işaretiyle yere çöküp onun fısıltılı konuşmasına kulak kesildiler:

— Burası işte, şu sokak! Behruz! Sen, yanına iki kişi alıp şu sokağa geç! Her eve hızla dalıp birer el bombası atıp öteki eve geçin. Çok süratli olmalısınız!

Behruz onun lafını kesti:

— O kadar el bombamız yok ki! Sokağın sonuna varmaz, vuruluruz.

— O zaman el bombaları bitince taş atın, gürültü yapıp adamları dışarıya çekin, işlerini bitirin!

— !!!

— Ne bakıyorsun öyle?

— Hiç... Tamamdır!..

— İyi! Hadi bakalım!

Behnam, bunun nasıl bir baskın olacağını merak ediyordu. Baskından çok saklambaç oynayacaklardı galiba...

“Yaman savaşçı” dedikleri Murtaza bu muydu?

Behruz’un itiraz etmediğini görünce o da itiraz etmedi.

Behruz, Samedi’yle Behnam’ı yanına aldı. Diğerleri de kuru gürültü yapıp düşmanı şaşırtarak dışarıya çekmek için karşı taraftaki evlerin kenarına sindiler.

Sokağın başındaki ilk eve yöneldiler. Ortalığı aydınlatmak için atılan ışıklandırıcı bombalar geceyi gündüze çevirmişti adeta. Sönmeğe üzere olan fişekler, havada küçük paraşütlerine asılarak süzülürken eğri büğrü gölgeler yaratıyorlardı.

Behruz Muradi’nin haykırışı ortalığı çınlattı:

— Başlayın!

Sert bir tekmeyle kapıyı açıp içeriye el bombası, taş vs. atıp hızla geri çekiliyor, karşıda bekleyen silahlı arkadaşları, canlı olarak dışarıya çıkmayı başaranları haklıyordu.

Tanksavar roketatarı olanlar da, Iraklı askerlerin işgal ettiği evleri roket yağmuruna tutmaya başladılar.

— RP’ciler! Ateş! Ateş!

— Üsttekiler! Bombaları atıp kaçın!

— Allah! Allah! Allah!

Behnam sinirlenmişti. Behruz Muradi'ye söylenemeden duramadı:

— Bu Murtaza ne yapıyor abi Allahaşkına ya?! Herkesin başını yakacak bu adam!

Murtaza, bildiğini yapıyor, evlere el bombası, taş, te-neke kutu... vs. atıp hızla öteki kapıya geçiyordu.

Sami öfkeyle Behruz'a koştu:

— Bu adam ya zirdeli, ya da bizi Iraklılara satmış olmalı! Hepimizi öldürecek bunlar be!

Behruz Muradi de ondan şüphelenmeye başlamıştı.

— Sen Behnam'la bir köşeye saklan... İcap ederse gerekeni yaparsınız...

— Tamam!

— Yahu anlamıyor musunuz hala?! Bu Murtaza'da bir kıllık var! Iraklılar salak mı?! Sağırlar mı?! Bu kadar gü-rültüyü duymayacaklar mı şimdi?

Bu sırada Murtaza koşarak geldi:

— Haydi çocuklar! Şuradaki ev Irak askeri dolu! Gidip basalım hemen!

Behnam alaylı bir sesle çıkıştı:

— Ve hemen oracıkta ölelim pisipisine değil mi?

— Yok be! Bir şeycik olmaz! Gelin! Faka bastıracağız! İnanın bana!

Behnam'ın dizleri titremeye başlamıştı. Murtaza hiçbir açıklama yapmıyor, çılgınlığını sürdürüyordu. Sokakta deliler gibi bağırıp, bir kapıdan diğerine tekme savuruyor, içeriye bir şeyler atıp kaçıyorlardı.

Bu İsfahanlı, zıvanadan çıkmış olmalıydı. Diğer çocuklara da yazık edecekti şimdi.

— Hey, çocuklar! Bıçağı olan var mı?

— !!??

— Bende bir süngü kaması var!

— Ver çabuk! Behruz! Sen iki kişiyle şu varillerin arkasına saklan! Sizler de oradaki yıkık duvarın dibine sinin! Sami! Sen benimle gel!

Behnam saklandığı varilin arkasından hayretle Murtaza'yı izliyordu. Elindeki süngüyle, bir evin demir bahçe kapısını açmaya çalışıyordu. Birden, kapı açıldı:

— Gelin çocuklar! Burada konuşlanacağız!

Behruz sinirlendi:

— Deli misin sen? Iraklılar karşıdaki evden makineli tüfekte ateş ediyor, görmüyor musun?

— Aldırma sen! Onlar bizi görmüyor ki!

— Ne?

— Karanlıktayız... Sesleri duyuyorlar sadece... Rastgele etrafa ateş ediyor adam, baksana!

Hemud, koşarak gelip nefes nefese fısıldadı:

— Bana bir- iki tane el bombası verin!

— Ne oldu?

— Karşı evde askerler var!

— Al! İçeriye atar atmaz hemen uzaklaş!

— Tamam!

Behruz, Behnam ve yanındakileri de alıp diğer evin damına çıktı. Murtaza damın kenarında sipere yatıp el bombasını karşıdaki dama fırlattı. Korkunç bir patlama sesinin ardından karşı damdaki makinelinin sesi kesildi. Murtaza güldü:

— Na'ber! Onlar bizi göremiyor, kör atış yapıyorlar demedim mi?! Behruz! Behnam ile Celil Amca'yı al, şura-

dan; damın üzerinden, etraftaki evlere rast gele, el bombası ya da taş atın! Samei! Hemud! Siz benimle gelin!

Birkaç dakika geçmemişti ki Murtaza'nın gür sesi birkaç ev öteden duyuldu:

— Hey! Teslim olun! Sarıldınız! Derhal elinizi başınızın üzerine koyup teslim olun! Samei, onun sözlerini yüksek sesle Arapçaya tercüme ediyordu.

— Kıpırdayın! Çabuk! Çabuk! Etrafınız kuşatıldı, kaçmaya çalışan vurulur!

Birden ortalık cehenneme döndü. Murtaza'nın seslendiği büyük evin pencerelerinden dışarıya doğru rastgele, onlarca otomatik silahla ateş açıldı, el bombaları ard arda sokakta patlıyordu.

Behnam buradan sağ kurtulursa bir gün oruç tutmaya söz verip adakta bulundu.

Behruz eliyle işaret etti:

— Gidip şu deli Murtaza'ya yardım edelim.

Behnam ile Samei; Behruz'un ardı sıra damdan inip sokağa çıktılar. Sokaktaki çatışma şiddetlenmişti. Bir tanksavar roketi karşıdaki eve isabet etti, acı feryatlar kullakları tırmaladı. Birkaç Irak askeri evden dışarı çıkıp hızla kaçmaya başladı. Behnam "dur!" diye bağırsa da dinlemediler. Samei ateş açtı. Behnam'ın silahı yoktu. Elindeki taşı var gücüyle fırlattı, Iraklı askerlerden biri böğrüne değen iri taşla, acıyla kıvrılarak yere düştü, Behnam'ı yanı başında görünce, ellerini başının üzerine koyup ayağa kalktı.

Murtaza o gece acayip ve tuhaf hareketleriyle Iraklıları cılgına çevirmişti. Nereden ve nasıl bir baskına uğradıklarını kestiremeyen Iraklılar, rastgele karanlığa ateş açmış, boş yere kurşun sıkmışlardı.

Sabaha doğru o sokak Iraklılardan boşalmış, Behnam'lar birkaç esirle camiye dönmüştü.

Behnam, Murtaza Kurbanî'nin beceri ve cesaretine hayrandı artık.

Dama çıktığında, Muhammed Nurani'yle Tebrizli üç gönüllüyü gördü. Büyük bir itinayla nişan alıyor, bir tek kurşunu bile boşa harcamamaya büyük özen gösteriyorlardı.

Cephane ve mühimmat sıkıntısı vardı.

Behnam, dam üzerinde sürünerek Nurani'ye doğru yaklaştı. Elindeki su termosundan birkaç el bombasıyla avuç avuç fişek çıkarıp Nurani'nin önüne koydu. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan Nurani neşeyle güldü:

— Helal be! termostan neler çıkarıyor bak!!

Behnam gururla başını salladı:

— Ya! Bunları Iraklılardan yürüttüm!

Nurani'nin gülümsemesi bıçak gibi kesildi:

— Ne? Delirdin mi sen? Ne arıyordun sen tek başına Iraklıların olduğu yerlerde? Yakayı ele verirsen ağabeylerine ne derim ben, hiç düşündün mü?

O, el bombalarıyla fişekleri arkadaşları arasında bölüşürken Behnam mırıldandı:

— Ben esir düşmem! İçiniz rahat olsun!

Sürünerek damın kapısına geldiler. Merdivenlerden indiklerinde Behnam'ın gözü, bahçedeki incir ağacının dalına asılı kafese ilişti.

Kafesin bir köşesine sinen bir çift kanarya korkuyla etrafa bakınıyordu.

Çıt çıkarmıyorlardı.

Korkunç patlama ve çatışmaların dinmediği şehirde bir tek kuş kalmamıştı.

Nurani Behnam'ın duraklamasına sinirlendi:

— Nerede kaldın Behnam! Hadisene! Tekin değil buralar!

— Geliyorum!

Ani bir kararla kafesi alıp onlara katıldı.

— O da ne?!

— Çok korkmuş zavallılar baksana... Camide biraz yemle su veririm hiç olmazsa.

Vızır vızır etrafında uçuşan kurşunlara aldırmadan kafese sınımsız sarılıp zikzaklarla koşan Nurani'nin peşine düştü.

Camiye vardıklarında Hekime Ana kafese bakıp güldü:

— Aa! Sen yine kuş mu getirdin evladım?!

Behnam ne diyeceğini bilemedi, başını eğip sustu.

Gittiği evlerde gördüğü kuşlarla güvercinleri toplayıp getiriyor, cami avlusunda besliyordu hayvancağızları.

Su ve yiyecek sıkıntısı olduğunu bilmiyor değildi; ama kendi payına düşen her şeyi onlarla paylaşmaktan mutlu oluyordu. Dün gecedен sakladığı kuru ekmeklerden biraz alıp elinde ufaladıktan sonra; korkudan birbirine sokularak bir kenarda büzüşen kanaryaların önüne uzattı. Biraz da su döktü tüplerine. Hayvancağızlar hemen suya yöneldiler, minik gagalarını bir suya banıp bir yukarıya kaldırıyorlardı:

— Bak! Allah'a şükrediyorlar!

Resul Nurani'ydi. Behnam'ın yanına oturup kana kana su içen kanaryaları izledi zevkle.

— Na'ber Resul?!

— Ne olacak, göletin orada Iraklılarla çatışmaya girdi bizimkiler.

Kanaryalar doymuş, bir kenarda neşeyle tüylerini temizlemeye başlamışlardı.

Behnam kafesin kapısını açıp minik kuşları avucuna aldı. Elini havaya kaldırıp avucunu havaya açtı.

— Hadi! Gidin artık!

Kuşlar sevinçle kanatlanıp caminin kurşunlarla delik deşik olan kubbesinin etrafında bir tur attıktan sonra, masmavi gökyüzünde kayboldular.

Resul gülerek onları izledi:

— Demin Areş Caddesi'ndeydim. Salih'le arkadaşları orada, onlara içecek su götürmeye geldim.

— Ben götürürüm Resul, sen git biraz dinlen şurada!

Resul'ün gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Elindeki boş termosu Behnam'a verip avlu duvarının hemen kenarına çöktü. Gözlerini yummasıyla derin bir uykuya dalması bir oldu.

Behnam kendi termosunu da alıp sokak sokak, ev ev su aramaya başladı. Sonunda, bir evin bahçesindeki havuzda su olduğunu gördü. Havuzun üzerindeki yosunları eliyle itip termosları doldurdu.

Su kokuyordu.

Areş Caddesi'ne doğru yöneldi.

Salih Musevi'yle ekibi, Iraklılarla çatışmaya girmişti. Ama Iraklıların keskin nişancılarının nerede sipere yattığı anlaşılmıyordu. Uzaktan, bilinmeyen bir yerden gelen bir kurşun, arkadaşlarından birini şehit ediyor ya da ağır yaralıyordu.

Salih'le arkadaşları, dikkatle etrafa bakıyor, ama bu hain kurşunların nereden, hangi taraftan sıkıldığını bir türlü anlayamıyorlardı.

— Şu karşıdaki evlerden birinin damında olduklarından eminim! Ah! Bir dürbünümüz olsaydı şimdi! Yerini tespit etsem bir roketle işini bitirirdim!

— Hey! Şu gelen Behnam değil mi?

Behnam, sağına soluna düşen havan toplarına aldırmadan, ceylan gibi sekiyor, elindeki iki termosla, yalın ayak onlara doğru koşuyordu...

Etraftan gelen kurşunlar asfaltı parçalarken ilginç sesler çıkarıyordu.

Behnam'ın sırtında mavi bir tişört, ayağında da siyah renkli bol bir pantolon vardı. Ağabeyi Daryuş'un pantolonunu giydiğini tahmin etmek zor değildi.

Çok süratliydi.

Çevik bir hareketle siperin içine atladı.

Termosları sapasağlam ulaştırmayı başarmıştı.

Salih sinirli bir sesle çıkıştı:

— Delirdin mi sen? Senin ne işin var burada? Tanklarla ateş ettiklerini görmüyor musun?

Behnam biraz nefeslendikten sonra termosu uzattı:

— Al abicim! Su getirdim size! Düşmanın da, tankının da canı cehenneme! Sizi özledim be!

— Yapma be Behnam! Meraktan öldürdün hepimizi! Geçen gece baskına giden çocukların arasında ne işin vardı Allah aşkına?! Ya vurulsaydın?!

— Sıkma canını be ağam! Acı patlıcanı kırağı çalmaz! Su içsene!

Termosun kapağını suyla doldurup uzattı.

Salih'in susuzluktan dudakları çatlamıştı. Kokusuna aldırmandan içti, dünyanın en lezzetli içeceğini içmişçesine ferahlamıştı.

— Afiyet olsun abicim! Yine ister misin? Ne lazımsa söyle, bir çırpıda bulur getiririm valla!

— Sağ ol! Hiçbir şey istemem! Bak Behnam, ne olur emin bir yer bul ve orada kal! Bizi izleme!

— Bunu isteme benden Salih! Seni nasıl bırakırım ben? Buradan gitmeyeceğim!

— Laf dinle Behnam! Daryuş buralara geldiğini duyarlsa seni ilk araçla Ehvaz'a gönderir vallahi!

Sipere yatan çocuklardan biri seslendi:

— Yahu Salih! Şu alçak nişancıyı halletmenin bir yolunu bul! Yoksa hepimizi haklayacak bu herif!

Behnam'ın gözleri parladı:

— Ben gider bulurum onu!

Salih gürlledi:

— Otur yerine sen! Buraya kadar gelmen bile hata! İlk fırsatta siperden fırlayıp camiye dönmelisin!

Behnam kararını vermişti. Çevik bir hareketle siperden fırlayıp Iraklıların olduğu tarafa doğru zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Arkasından seslenen Salih'le arkadaşlarının sesi, havan mermileriyle kurşun sesleri arasında kayboldu...

Bütün dikkat ve cesaretini toplamış, soğukkanlı adımlarla ses çıkarmadan etrafı kolaçan ediyordu.

Her tarafa bakmış, sadece burası kalmıştı.

Salih'lerin siperine ancak buralardan ateş edilebilirdi. Çünkü tam karşılıklarına bakan bu evler iki katlıydı.

Birden, ilerideki pencereden bir kıpırtı sezdi.

Nefesini tuttu.

Sessiz adımlarla ilerledi, kapıdan içeri girip kedi çevikliğiyle merdivenleri tırmandı.

Yanılmamıştı.

Komando üniforması giyen bir Iraklı, dürbünlü tüfekli pencerenin kenarında duruyordu!

Sessizliğini koruyarak yavaşça aşağıya indi. Karşıdaki evde de 3 asker vardı; ağır makineli tüfekle, muhtemelen Salih'lerin olduğu tarafa doğru durmadan ateş ediyorlardı.

Evin konumunu hafızasına kazımaya çalıştı. Biraz ilerde bir tank, sokağın karşı tarafındaki evlerini yıkmakla meşguldü.

Sessiz adımlarla ilerledi.

Birden, dehşetli bir sesle yerinden sıçradı.

Yandaki kapıdan çıkmakta olan bir Iraklı subay, aniden karşısında bulunduğu bol kıvrıcık saçları, yırtık elbiseleri, perişan üstü başı ve kirli suratıyla kendisine bakan bu iri kemikli, yalınayak çocuğu gördüğünde gayriihtiyarî bir çığlık atmış ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerini Behnam'ın suratına dikmişti.

Birdenbire karşısında bulunduğu bu Çingene kılıklı çocuk, buralarda ne arıyordu?!

İkisinin de ödü kopmuş, oldukları yerde donup kalmışlardı.

Iraklı subay kendisini hemen toparlayıp Behnam'ı dikkatle süzdü.

Perişan kılıklı, yalınayak çocuk silahsızdı.

Buraya kadar nasıl sokulabilmişti acaba?

Eliyle, yaklaşmasını işaret etti.

Behnam fena yakalanmıştı.

Soğukkanlı adımlarla subaya yaklaştı.

Adam, güçlü pençesiyle Behnam'ı omzundan tutup zorla götürmeye başladı.

Sinirli sinirli bir şeyler söyleniyordu Arapça...

Biraz ötede onlarca komando, duvarın gölgesine uzanmış, dinleniyordu.

Iraklı subay ani bir kararla geriye dönüp Behnam'a ağır bir tokat indirdi.

Behnam yere kapaklandı.

Yüksek sesle ağlayıp yerde yuvarlanmaya başladı. Bir taraftan da etrafındaki askerlere bakıyordu.

Arapça küfürler ederek üzerine gelen subaya hıçkırıklar içinde seslendi:

— Yuma! Yuma!

Duvara yaslanan komandalardan biri kalkıp ona yaklaştı. Bozuk bir Farsçayla sordu:

— Sen ne arıyor burada?

Behnam ağzının kenarından süzülen kanı silmeye çalışarak hıçkırdı:

— Annemi arıyorum. Onu kaybettim... Annemi...

Iraklı subay bir tokat daha yapıştırdı suratına.

Behnam avaz avaz bağıırıp ağlamaya başladı.

— Annemi arıyorum dedim! Ne vuruyorsun be! Akranınla dalaşsana erkeksen!

Subayı ikna edinceye kadar epey dayak yedi. Üstü başı, perişan hali ve yaşı; onun korkulacak bir tarafının olmadığını gösteriyordu.

Subay yakasına yapışıp, bacağına bir tekme savurduktan sonra öfkeyle bir şeyler dedi, komando tercüme etti:

— Defol! Bir daha yok sen görünmek!.. Yoksa... İdam etmek!

— Sağ ol! Tamam! Gidiyorum işte.

Yavaş ve sakın adımlarla uzaklaştı.

Iraklılar arkasından güldüler.

Salihlerin siperine vardığında hepsi şaşkındı; Salih gözyaşlarını tutamayıp Behnam'a sarıldı. Behnam neşeyle güldü:

— Hiçbir şey olmaz bana! Sapasağlamım işte! Iraklıların yerini öğrendim.

— !!??

— Vallahi doğru söylüyorum! Bak, ileride, oradaki uzun antenli evi görüyor musun? Oradalar işte! Üst katta bir dürbünlü tüfek, bir sokak aşağıda da karargâhları var...

...

O gün Behnam, ancak profesyonel bir askeri birliğin yapabileceği bir işi becermiş ve şehrin savunmasında unutulmayacak bir hizmette bulunmuştu.

Behnam'ın gösterdiği mntika top ateşine tutulduktan sonra, siperdeki çocuklardan hiğbiri, nereden geldiği belli olmayan bir kurşunla olduğu yere yığılmayacaktı artık...

Hürremşehir Trafik Polisi'nin olduğu yerde, prefabrik binaların önünde gürültülü bir kalabalık toplanmış, düşmanla savaşmak için silah istiyorlardı.

Silah çok azdı.

Kimi elindeki molotofla, kimi kama veya demir bir çubukla sıraya girmiş, çatışma bölgelerine gönderilmeleri için yalvarıyordu...

Kimsenin ölüme aldıracağı yoktu.

Muhammed Cihanara, sadece silahı olanların kalmasını, diğerlerinin boşuna beklememesini söylediye de kulak asan olmadı:

— Ne demekmiş o?! Bu vatan bizim!

— Biz de düşmanla savaşmak istiyoruz! Engel olamazsınız!

— Ben şu sopayla da savaşırım!

— Cepheye gitmek istiyoruz! Engel olamazsınız bize!

Cihanara onlara engel olamazdı. Nurani'ye sıkı sıkıya tembihledi:

— Bunlar seninle kalsın! Dikkatli olun! Ne pahasına olursa olsun, Iraklılar burayı geçmemeli!

— Baş üstüne!

— Eyvallah komutan!

Nurani, heyecanlı kalabalığa döndü:

— Silahlı olanlar Dizelabad Garajı'na gelsin!

Garaj'da toplananları kısa bir talimattan sonra 15 kişilik gruplara ayırdı. Her grubu tecrübeli 4 Sipahi savaşçıya teslim edip ekledi:

— Demiryolu'nda sırayla nöbet verecek, oradan kuş uçurtmayacaksınız!

Diğer gönüllüleri de münasip noktalarda konuşlandırdı.

Prefabrik evlerin şirket bürosu da karargâh mahalli olmuştu.

Behnam, Nurani'nin özel habercisiydi şimdi. Onunla diğer ekipler arasındaki haberleşmeyi sağlıyordu.

Gece yarısına doğru telaşla Nurani'ye geldi:

— Abicim, şu çocuklar yorgunluktan uyuyor vallahi, hemen gel!

Nurani sipere vardığında Behnam'ın abartmadığını gördü. Çocuklar 3-4 gecedir hiç uyumamış, bir siperden diğerine koşmuşlardı. Güç bela ayakta duruyorlardı. Kimi, uyumamak için arada bir kendi suratına tokat atıyordu.

Bunları teyakkuzda tutmak mümkün değildi.

Behnam da günlerdir uykusuzdu, herkesten çok onun dinlenmeye ihtiyacı vardı aslında. Ama Muhammed Nurani'nin morarıp iyice çukura batmış kan çanağı gözlerine bakınca, uyumaya utanıyordu.

Nurani hemen telsizle camiye arayıp takviye istedi.

Camide de adam azdı.

Her yerde durum aynıydı aslında... Sıkıntı birdi:

Silah, mühimmat, su, yiyecek ve savaşabilecek adam sıkıntısı vardı...

Dişleriyle, tırnaklarıyla direniyorlardı düşman birlikleri karşısında...

Nurani sırtını duvara dayamış, gözlerini yummuştu. Ayakta uyuyordu.

Behnam onun kestirmeye başladığını görünce oturup birkaç dakikalığına dinlenmeye karar verdi, ama gözlerini kapatır kapatmaz derin bir uykuya dalmıştı bile!

Nurani yere düştüğünde, şafağın sökmek üzere olduğunu anladı. Abdest alacak suları yoktu. Teyemmümle namazını kıldıktan sonra şükür secdesindeyken o da derin bir uykuya dalıverdi.

Ansızın ortalığı inleyen top, havan ve tank mermileriyle yerlerinden sıçradılar.

Deprem olmuştu sanki.

Karşı sokak cehenneme dönmüştü.

Behnam, ilerideki sokakta komando elbiseli birkaç kişinin hızla yer değiştirdiklerini gördü. İran ordusundan olduklarını zannederek sevinçle Nurani'ye gösterdi.

— Muhammed Abi! Bize takviye geliyor, bak!

Nurani onun gösterdiği yöne baktı. Komandoları zar zor seçebiliyordu sabahın alaca karanlığında.

Biraz daha dikkatlice bakınca, onlara doğru nişan aldıklarını anlayıp kendisini yere attı, şimşek hızıyla silahına sarılıp haykırdı:

— Uyanın! Iraklılar! Iraklılar burada!

Gönüllü savaşçılar yerlerinden fırladığı sırada, duvara yüzlerce mermi saplandı.

Onlar uyurken düşman etraflarını sarmıştı.

Korkunç bir çatışma başladı.

Behnam bu kadar yakın ve kanlı bir mücadeleye şahit olmamıştı.

Süratle yerlerini değiştirip mevzilendiler.

Çok geçmeden, havanın ağarmaya başlamasıyla rahatlamış, panikten kurtulmuşlardı.

Cami birlikleriyle diğer ekipler de çatışma sesini duyar duymaz yardıma koşmuştu.

Var güçleriyle karşı saldırıya geçtiler.

Düşman gerilemişti.

Celil Amca, elindeki yerli palayla iki komandoyu kovalıyordu.

Cami gönüllülerinden bıyıkları henüz terlemiş birkaç genç, 4 komandoyla göğüs göğse çarpışmadaydı.

Mesafe çok yakındı.

Behnam, 2-3metre ötesindeki komandoyu fark etti, hızla yerden aldığı iri bir taşı adamın kafasına fırlattı.

Neye uğradığını anlayamayan asker, süratle yer değiştirip geriye çekildi.

Bu sırada Salih Musevi'yle birkaç bazukacı Hızır gibi yetişti.

Nurani, düşman birliklerinin yoğun olduğu tarafı gösterip bağırdı:

— Salih! şu Ayfa araçlarını kaçırmayın! Çabuk!

Salih, araç görür görmez roketatarı omzuna alıp tek bir getirerek tetiğe bastı.

Mühimmat yüklü araç korkunç bir patlama sesiyle havaya uçmuş, arkadaki iki zırhıyla Ayfa'nın da yolunu tıkamıştı.

Elbiseleri alev alan birkaç Baas komandosu, acı fer-yatlarla araçtan fırlayıp can havliyle kaçmaya başladılar.

Çarpışma bir anda lehlerine dönmüştü.

Bir saat önce kelime-i şahadetlerini getirerek ölümüne girdikleri çatışmanın galibi onlardı şimdi.

Iraklılar bağırıp çağırarak süratle geriliyorlardı.

Salih'le adamları, kaçmakta olan komando birliklerinin ardından 2 roket daha ateşlediler.

Düşman, arkasına bakmadan kaçıyordu.

Hemen koşup, sağlam araçlarla jipleri ele geçirdiler. Silah ve mühimmat dolu araçları görünce herkesin morali yükselmiş, tekbir sesleri bir anda ortalığı inletmeye başlamıştı. Bu ganimet, çok değerliydi onlar için.

Çünkü bütün cephaneleri bitmek üzereydi artık...

Sevinçten uçacak gibiydiler.

O gün Behnam da, düşmandan ganimet aldıkları Ayfa'ya binip şehrin kendi kontrollerindeki kısmını birkaç kez turlayarak tekbir getirdi.

Camide çalışan yaşlı erkeklerle yaşlı kadınlar da sevinçle onlara katılmış, alkış ve helhele sesleri tekbir seslerine karışmıştı.

Gençlerin Ayfa aracılığıyla gururla dolaştığını gören Hekime Ana, sevinç gözyaşlarını tutamamış, burnunu çekerek ağlıyordu.

Çoğu, sivil gönüllülerden oluşan bir avuç silahsız, yorgun ve eğitimsiz insan, düşmanın zırhlı araçlarını ele geçirerek büyük bir moral kazanmıştı.

Bu yorgun, yaralı ama şehadet aşığı korkusuz insanlar Hürremşehir'in tarihini yeniden yazıyordu şimdi...

Behnam, Behruz Muradi'nin ekibiyle birlikteydi.

Şehrin mezbahana bölgesiydi burası.

Irak zırlı ve piyade birlikleri, çok sayıda tankla her lahza biraz daha yaklaşılmadı onlara.

Irak ordusu büyük bir saldırı başlatmıştı. Bu defa, her ne pahasına olursa olsun Hürremşehir'i ele geçirme niyetindeydiler. Dün gecedən beri şehir, top ve tank mermileri altında sarsılıp duruyordu.

Havanın ağarmasıyla birlikte Irak ordusu harekete geçti.

Behruz öfkesinden çıldırarak gibiydi. Behnam o güne kadar onu hiç böyle görmemişti.

Herkesin bildiği şefkatli öğretmen "Behruz Muradi" o değildi sanki...

Okulun en sevilen öğretmeni idi o... Sabırlı, mütevazı, hep neşeliydi. Öğrenciler bütün dertlerini ona anlatır, onu pek severlerdi. Sinirlendiğini kimse görmemişti onun...

Behnam ona hak veriyor, onun bu halini çok iyi anlıyordu aslında... Savaşın ilk gününden beri aç biilaç, yorğun ve uykusuz bir halde şehrin sivil gönüllü savunma

birliklerini oluşturmuş, gece gündüz durmadan düşmanla çarpışmıştı.

Onca şehit vermiş, onca arkadaşı yaralanmıştı.

Ama bu savaş bitecek gibi görünmüyordu hiç... Düşmanın topu, tankı, mühimmatı bitmiyordu nedense... Onca tank imha ettikleri, onca asker öldürüp esir aldıkları halde düşman bana mısın demiyor, adeta mantar gibi ürüyordu yeniden...

Bütün süper güçler ve bölgedeki uşakları, bütün varlıklarıyla Saddam'ı destekliyor, İran İslam Cumhuriyeti'ni yok edebilmek için hiçbir masraf ve harcamadan çekinmiyorlardı.

En modern silahlarla donatılıp sürekli takviye edilen Saddam ordularının saldırıları karşısında Hürremşehir'i bir avuç eğitimsiz, silahsız ve cephanesiz sivil savunmaya çalışıyorlardı.

Herkes dişıyla tırnağıyla savunuyordu bu vatan toprağını...

Ama nereye kadar dayanabilirlerdi bu koca ordulara karşı?...

Üstelik içeriden de darbe geliyordu... Düşmanla elbirliği eden içerideki satılmışlar da çabası...

En ağırı, en zoru da buydu zaten...

Şehir düştü düşecek haldeyken, radyodan kahramanlık türküleri ve heyecanlı marşlar çalmaktan başka bir şey yapmıyor, "Direnin kahramanlar! Yardım yolda, geliyor!" diye yayın yapıyorlardı.

Ama hepsi slogandı bunların.

Ne gelen bir yardım vardı, ne de gelecek bir takviye...

Ama bunları düşünmenin zamanı değildi şimdi.

Behruz siperdeki gençlere döndü:

— Acele etmeyin, iyice yaklaşmalarını bekleyin... Tek kurşun, tek mermi boşa gitmemeli! Mühimmatımız bitmek üzere çünkü...

Behnam'ın silahı yoktu, ama palaskasında birkaç el bombası vardı.

Iraklılar ilerliyor, onlar da ateşle karşılık veriyorlardı. Behruz gerilemelerini söyledi:

— Çekiliyoruz! Talagani Mahallesi'ne! Haydi!

Geriye attıkları her adım, fersahlar kadar uzun geliyordu nedense... Durum giderek vahim bir hal almadaydı. Iraklılar adım adım ilerliyor, şehri ele geçiriyorlardı; ama onların ne karşı koyacak güçleri, ne askerleri, ne de silahları vardı... Su, yiyecek ve ilaçları bile yoktu... Çoğu roketatarları, teneke bir borudan ibaretti... Roket mermileri yoktu çünkü...

Çoğunun tüfeği, genellikle boştu, kiminin şarjöründe sadece birkaç kurşun vardı.

Ama korkmadan, yılmadan, usanmadan çarpışıyorlardı...

Behruz haykırdı:

— Haydi çocuklar! "Ya Allah" deyip saldıralım, mezbahaneyi temizlememiz lazım bunlardan!

Bir anda ortalık "Ya Allah!", "Ya Bismillah!", "Allahuekber!", "Medet ya Muhammed, Medet ya Ali!" feryatlarıyla çınladı. Iraklıların ele geçirdiği evlere birer el bombası atıp, çıkanları tarıyor, silah ve mühimmatları hemen toplayıp kullanıyorlardı.

Her taraf toz duman içindeydi.

Amansız bir çatışmaydı bu...

Yanmış lastik ve barut kokusu Behnam'ın burnunun direğini sızlatıyordu.

Iraklılar yepyeni ve daha modern tanklarla gelmişti bu defa... Tanklar önde ve piyadeler de ardındaydı. Tanklar, önlerine çıkan bütün ev ve duvarları yıkıyor, şehri savunanlar için en küçük bir siper bile bırakmıyordu.

Çoğu kil ve topraktan yapılmış evler, tonlarca ağırlığındaki demir ve çelik yığınının baskısı karşısında çöp gibi dökülüyor, koca evler bir anda mezbele yığımına dönüşüveriyordu.

Tankları vuracak roketleri kalmamıştı...

Behruz Muradi'nin ekibinde bulunan bir grup muvazaf asker, bu manzara karşısında geri çekilip Behruzları yalnız bıraktılar.

Saddam ordusu, tankların gölgesinde rahatça ilerliyor, adım adım yaklaşıyordu.

Behruz Muradi Behnam'a baktı:

— Sen Hemud'la ilgileniver! Bir şey bulup onu camiye taşı!

Hemud'un ayakları parçalanmıştı. Sürekli kan kaybediyordu.

Fanilasından yırttığı bir parça bezi dişleri arasında sıkarak dayanmaya çalışmadaydı. Yüz kasları gerilmiş, beti benzi sararmış, kasılan elinin parmakları bembeyaz olmuştu.

Ölmesi an meselesiydi.

Behnam hızla etrafına bakındı.

Bir sandviç büfesinin yıkıntıları arasında duran iki tekerli yük taşıyıcısını alıp Hemud'u güç bela ona yerleştirip camiye doğru yöneldi.

Her taraf tuğla ve kiremit kalıntılarıyla, top ve havan parçalarıyla doluydu. Güç bela ilerliyorlardı. Behnam'ın ayağındaki köhne yazlıklar paramparça olmuş, burunları açılmış, sağ ayağının başparmağı dışarıya fırlamıştı.

Ayak izleri kanlıydı...

Hemud takatini yitirmiş, acıyla inlemeye başlamıştı.

Kan ter içinde onu camiye ulaştırmaya çalışan Behnam, teselli verdi:

— Merak etme. İyileşeceksin. Az kaldı...

Hemud'un ayaklarına bakamıyordu bile... Hemud'un ayakları yoktu artık!..

Diz altında bir parça etle beyaz bir kırık kemik görünüyordu sadece.

Camiye vardılar.

Durum çok vahimdi. Herkes telaş içindeydi.

Hemud'u yardım çadırına kadar götürdü.

Uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüş olan genç bir doktor, hemen bir sakinleştirici iğne vurdu Hemud'a.

Behnam onu doktorlara bırakıp arkasındaki duvara yaslandı, yavaşça yere oturdu.

Şerif Hoca yine kadınlarla tartışıyor, derhal oradan gitmelerini istiyordu.

— Artık gitmelisiniz bacım! Burada kalmanız caiz değil artık!

— Yok, Hacı Bey! Biz kalacağız!

— Kardeşim, neden inat ediyorsunuz Allahaşkına?! Iraklılar birazdan burada olacak diyorum size!

Behnam artık konuşulanları duymuyordu. Oturduğu yerde uyuyuvermişti...

Ağlama sesiyle uyanđı.

Uyku sersemliğiyle gözlerini ovuşturup etrafına bakındı.

Komutan Cihanara, kadınları oradan gitmeleri için ikna etmeye çalışıyor, onlar da "sizleri böyle bırakıp nasıl gideriz biz?" diye ağlıyorlardı.

— Artık kalamazsınız bacım! Gitmeniz lazım! Biz, kanımızın son damlasına kadar bu şehri savunacağımıza dair İmam Humeyni'ye söz verdik. Ama sizin böyle bir ah-diniz de yok, sorumluluğunuz da! şerif Hoca haklı. Gidin buradan! Hiç olmazsa köprünün öbür yakasına geçin de bizim içimiz rahat olsun. şehri terk etmek istemediğinizi biliyorum, ama başka çare yok, Tahran'a gitmeye bakın... İmam Humeyni'ye gidip durumumuzu anlatın. şehir şehir, mahalle mahalle dolaşıp Hürremşehir'in bu içler acısı halini halkımıza anlatın... şehrin düşmek üzere olduğunu söyleyin. Halk başımıza gelenleri bilsin bari! Gidin ve bizim için dua edin!

Radyodan spikerin tuzu kuru ve heyecanlı sesi duyuluyordu:

— Ey yiğit Hürremşehir halkı! Direnin! Ey cami yiğitleri! Ey kan ve ateş şehrinin çocukları! Dişinizi sıkmaya devam edin!

Meşhedî Muhammed, "canın cehennem!" dercesine elini salladı:

— Hep laf! Hep slogan! Iraklılar bu yayını duyunca bizim ne halde olduğumuzu anlamışlardır. Şu radyoysa hala anlayamadı be! Bize laf değil, silah ve cephane lazım efendi! Kesin artık slogan atmaya yahu!..

Caminin kubbesine bir top mermisi isabet etti.

Deprem olmuşçasına her yer sallandı.

Tuğla parçaları avluya savruldu.

Herkes yere yattı.

Komutan Cihanara hala ayaktaıdı:

— Haydin bacılar! Minibüs kapıda sizi bekliyor! Acele edin!

Yaşlı kadınlardan biri:

— Kocamla iki oğlum burada yatıyor, onları nasıl terk ederim ben! diye ağlıyordu:

— Biz buradayız ana! Merak etme! Bizi de oğlun sayıver! O şehitlerin kanını alacağız elbet!

Kadınlar gözyaşları içinde minibüse bindiler.

Cami kubbesi, bir top mermisiyle daha sarsıldı. Meşhedî Muhammed Saddam'a beddua etti:

— Allah belanı versin be! Allah'ın evini de tanımıyor bu herif!

Komandoların komutanı Behnam'a izin vermiyordu:

— Olmaz öyle şey oğlum! Yaşın küçük; ön hatlara gitmene izin veremem senin! Hem, senin komutanın kim?

— Benim komutanım mı? Kendim!.. Bakın, ben burayım, buraları avucumun içi gibi bilirim. Ne olur keşfe gitmeme izin verin! Yaşıma bakmayın komutanım, ben yamanımdır!

Komutan kendini tutamayıp güldü. Bu çocuk çetin cevizle benziyordu. Ona engel olması için bir neden yoktu:

— Dikkatli olman ve gecikmeden dönmen şartıyla kabul, tamam mı?

— Sağ ol komutan! Sizi mahcup etmeyeceğimden emin olabilirsiniz!

Bir çırpıda palaskasındaki el bombasını, cami avlusunun köşesindeki meyve sandıklarının altına gizledi. Saçlarını karıştırdı. Yüzüne başına toprak sürdü, tişörtünün yakasını yırttı, toza toprağa bulanıp kalktı, ayağında ki yırtık yazlıkları da çıkardıktan sonra:

— Ben hazırım, dedi!

Onu şaşkınlıkla izleyen komutan, merakını yenemeyip sordu:

— Neden bu kılığa soktun kendini!

— Ben işimi bilirim komutanım! Dügüne gitmiyorum ki!

Komutan gülümsedi:

— Haklısın! Hadi bakalım! Allah yardımcın olsun!

Behnam, çıplak ayakla koşarak uzaklaştı. Siyah renkli pantolonunu kemer yerine bir iple sıkmişti. Mavi tişörtünün yırtık yakası sallanıyordu. Zaten ürkütücü olan ve tam bir çingeneyi andıran pasaklı haliyle, bir depremde harabelerin altından henüz kurtarılan bir depremzedeyi andırıyordu.

Etrafına bakındı.

Ağlayarak ilerliyor, birilerini arıyor, kâh küfrederek, kâh dualar ederek söyleniyordu.

Birkaç keskin nişancının mevzisini görmüş, belleğine kazımişti.

Billurcu Sokağın başında 120 mm'lik bir havan topu siperi vardı.

Iraklılar bazen acıyarak, bazen gülerek bakıyordu ona.

Kimsenin onu ciddiye aldığı yoktu.

Muhtemelen, Iraklıların öldürdüğü anne-babasını ya da kardeşlerini arayan bir mecnundu bu...

Şehirde böyleleri vardı.

Kimi de, ağır patlamaların ses dalgalarına yakalanıp hastalanmış, dengesini kaybetmişti.

Evlerden birini karargâh haline getirmişlerdi. Çok kalabalıktı. Sürekli birileri gelip gidiyordu.

Bahçeye girdi.

Birkaç asker, kapıları sonuna kadar bahçeye açılan büyük salonda dinleniyordu.

Bir kısmı da bahçede mazotla silahlarını temizliyor, kimi de konserve balık yiyordu.

Gidip yanlarına oturdu. Aptal aptal onlara bakmaya, eliyle burnunu silmeye başladı.

Iraklılardan biri, ensesine bir tokat yapıştırıp eliyle itti.

Bir başkası homurdanarak Arapça bir şeyler söyledi. Behnam el işaretleriyle sağır ve dilsiz olduğunu ima etti. Askerlerden biri, bir parça ekmekle elindeki yarım konserveyi uzatıp, hemen uzaklaşmasını işaret etti.

Behnam teşekkür ederek aldığı yiyecekleri köhne bir yorgan parçasına koyup bohça gibi bağladı. Bu arada Iraklıların dalgınlığından yararlanarak hemen yanındaki kutudan aşırıldığı birkaç el bombasıyla birkaç dolu şarjörü de kaşla göz arasında bohçaya atmıştı.

Bohçasını sırtlayıp kalktı ve yavaşça oradan uzaklaşmaya başladı.

Sokağın sonuna varıncaya kadar yüreği ağzına gelmiş, Iraklıların cephanenin eksildiğini fark ederek peşine düşeceklerini sanmıştı.

Ama peşine düşen olmadı.

Sokağı döner dönmez derin bir oh çekti.

Biraz ileride, bir evi yıktıktan sonra, evin içinde duran bir tanka ilişti gözü.

Tankın gölgesine uzanan askerler, yıktıkları evlerden yağmaladıkları eşyaları bölüşüyorlardı.

Behnam ani bir kararla bohçasındaki el bombalarından birini çıkardı, pimini çekip yavaşça tankın namlusundan içeriye bırakarak var gücüyle koşmaya başladı.

Sokağı döndüğünde, korkunç bir patlama sesi ortalığı inletti.

Daha hızlı koşmaya başladı. Birkaç sokağı geride bıraktıktan sonra iki katlı bir eve girip hızla damın üzerine çıktı. Iraklıların karargâhıyla tanklarını buradan rahatça görebiliyordu. Hemen bir kâğıt kalem çıkarıp kroki çizdi. Kâğıdı itinayla cebine yerleştirip hızla orayı terk etti.

Komandoların karargâhına vardığında güneş batmak üzereydi. Behnam'ın sağ olduğunu gören komutan derin bir nefes aldı. Muhammed Nurani de oradaydı. Behnam'ın Iraklıların eline düştüğünü ya da şehit olduğunu sanmıştı. Onun sağ salim geri döndüğünü görünce patladı:

— Nerelerdesin sen Allahaşkına!? Dönmeyeceksin diye yüreğim ağzıma geldi vallahi!

Bohçasını yere koyup açtı, gülerek Nurani'ye baktı:

— Buyur Nurani Bey! Size biraz konserveyle birkaç el bombası ve fişek getirdim! Almaz mıydınız?

Sonra, aynı alaycı tavırla cebinden çıkardığı kâğıdı uzattı:

— Hah! Bir de Irak tanklarının krokisini getirdim! Bilmem ki, işinize yarar mı acaba?

Muhammed Nurani'yle birliğin komutanı şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Nurani'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, nutku kesilmişti. Komutan neşeli bir kahkaha attı:

— Vallahi bravo şu çocuğa! Tam bir özel harekât komandosu! Anadan doğma asker bu be!

Behnam'ın omuzlarından tutup alından öptü.

Behnam hemen el bombalarından birini aldı:

— Bu benim payım! Müsaadenizle!

Nurani, ne diyeceğini bilemeden şaşkınlıkla onu izliyordu.

Behnam, meyve kasasının altına sakladığı diğer el bombasını da alarak, Merkez Cami'ye doğru yola koyuldu. Hava kararmaya başlamıştı.

Ertesi gün, Iraklıların karargâhı ve tank birlikleri, havan ve top yağmuruna tutuldu. İran kuvvetlerinin hedefi bunca dikkatle vurabilmesi Iraklıları şaşkına çevirmişti.

Bunun, bir gün önce kendilerinden konserve ve ekme alan sağır dilenci çocuğun işi olduğunu anlayamamışlardı.

İki katlı bir evin damına uzanarak keyif çatan Behnam, uzaktan göğe yükselen mantar şeklindeki dumanları seyrediyor, Iraklıların can havliyle geriye çekilişini izliyordu.

Vatanını işgal eden bu çapulcu sürüsünün geri çekilişini seyretmek hoşuna gidiyordu.

Damın sağ köşesindeki büyük kafeste yem arayan güvercinlerin sesleri dikkatini çekti.

Hayvancağızlara iki gündür yem ve su vermediğini hatırladı.

Neredeyse telef olmak üzerelerdi.

Hemen bir iki avuç kuru ekme alıp bir kiremit parçasıyla iyice ezdikten sonra güvercinlerin önüne serpti.

Hayvancağızlar bir anda ekme parçalarına üşüştüler.

Kokuşmaya başlayan havuzdaki suyla, keselerini doldurdu.

Birkaç dakika sonra, hepsi neşeyle guruldamaya başlamıştı.

Başlarının üzerinde birkaç güvercinin neşeyle takla atarak uçtuğunu gören Nurani, yanındaki Behruz'u dürterek kuşları gösterdi:

— Eminim Behnam'dır! O damın üzerinde olduğundan kuşkum yok!

Behruz avuçlarını ağzının kenarına dayayıp bağırды:

— Behnam! Behnam!

Behnam, damın üzerinden onlara el salladı.

Nurani güldü:

— İşte o! Gördün mü bak!

— Hey! Behnam! İn oradan! Camiye gidiyoruz!

Behnam neşeyle merdivenlere koştu. Basamakları 1'er 2'şer atlayıp bahçeye indi. Henüz birkaç adım atmamıştı ki korkunç bir patlama oldu.

Ortalık bir anda toz bulutuna gömülürken Behnam patlamanın şiddetiyle birkaç metre öteye fırlamıştı.

Behruz ile Nurani dehşet içinde bahçeye koştu.

Behnam toz toprak içinde yerdeydi, şarapnelin parçaladığı ayağından oluk oluk kan akmadaydı. Dehşet ve korku içinde kendisine bakan Nurani'ye güldü:

— Merak etmeyin, bir şeyim yok benim!

Yerden kalkmaya çalıştıysa da, kaybettiği kanın tesiriyle bayıldı.

Gözlerini açtığı anda hastanedeydi. Karyolada yatıyordu.

Merakla etrafına baktı. Kalkıp oturdu. Başı dönüyor gibiydi.

Ayağındaki şarapnel parçalarını çıkarıp yarasını pansuman etmiş, sarmışlardı.

Başının dönmesine aldırmadan karyoladan indi, aksayarak koridora çıktı.

Etraf yaralı doluydu. Doktorlarla hastabakıcıların bir an bile dinlenecek fırsatlarının olmadığı belliydi.

Bahçe, savaşzede ailelerin adeta istilasına uğramış gibiydi. Gidecek yerleri olmayan sığınmasız köylüler, buradan daha güvenli bir yer bulamamış olmalıydı.

Yaşlı bir kadın, yanına yaklaşır Behnam'ın başını okşadı:

— Ah evladım! Geçmiş olsun! Nerede yaralandın sen!..

Behnam mahcubiyetle başını eğdi.

Kendisine bir çocuk gibi davranılmasından hiç hoşlanmıyordu.

— Gel yavrum, gel şöyle bir çay vereyim sana. Aç değilsindir umarım?

Yaşlı kadını kırmak istemedi. Bir hurma ağacının dibine ilişip güçlkle oturdu. İhtiyar kadının getirdiği çayı alıp yere koydu. Bu sırada yoldan geçen bir kadınla yanındaki çocuklara ilişti gözü.

Çok perişan görünüyorlardı.

Yaşlı kadın, eliyle işaret edip yanına çağırdı.

Güç bela yürüyorlardı. Çocukların beti benzi solmuş, açlıktan karınları sırtlarına yapışmış, dudakları çatlamıştı.

Çukura inen gözlerinde kayıtsız bir bakış vardı.

Adeta sağır ve dilsiz gibiydiler.

Yaşlı kadın eliyle göğsüne vurup hayıflandı:

— Ah yavrularım! Nedir bu haliniz böyle?! Bir deri bir kemik kalmış bu çocuklar! Gelin şöyle hele! Anlatsana kızım, nen var senin?

Çocukların annesi derdini dönecek birini bulmanın rahatlığıyla, elini beline koyup güçlölkle yutkunarak oturdu:

— Sorma Hediye Ana! Hiç sorma! Kocam Hamid, Şu çocuklarla beni bir kamyonete bindirip Ahvaz'a yolladı. Kamyonette yer yoktu, sıkışmaktan kaburgalarımız kırılacak gibiydi. "Hamid" dedim, "Toptan tanktan kurtulsak bile, burada el-ayak altında ezilip gideceğiz valla!". Zavallı Hamid ne yapabilir ki "Mecburuz!" dedi, "Çare yok, gideceğiz!"

Ahvaz'da savaşzedelerin kamplarına gönderdiler bizi.

Hamid, biraz elbiseyle birkaç yorgan ve battaniye getirmek için Abadan'a döndü...

Ama gidiş o gidiş!

Bir daha da gelmedi...

Ne diyeyim Hediye Ana! Şu yüreğim kan dolu benim... Kime diyeyim derdimi, bilmem ki!

Gözyaşlarını silip gökyüzüne baktı:

— Büyük oğlum Hüseyin, soğuktan öldü... Hunnak hastalığıymış... Sürekli öksürüyor, kan kusuyordu... Daha on yaşındaydı yavrum... Gözlerimin önünde eriyip gitti. Kundaktaki bir bebeğim de açlıktan öldü. Göğüslerimde sütüm yoktu. Yiyecek bulamıyordum ki! Süt nereden olsun? Günde sadece bir öğün... Hangi birimizin karnını doyurur Allahaşkına? Açlık, soğuk ve derbederlik bizi bu hallere düşürdü işte Hediye Ana! Abadan'a döneyim dedim, gurbette sürünmektense, doğup büyüdüğüm memleketimin topraklarında öleyim, daha iyi, dedim! Oraya

gidiyoruz şimdi! Daha fazla sıkılmayayım canını Hediye Ana, haydi Allah'a emanet ol!

Kadıncağz ayağa kalktı, çocuklarını peşine takıp gitti.

Behnam, ağlamamak için zor tutuyordu kendisini. Hediye Ana, derin bir ah çekip gözlerini uzaklara dikti:

— Ya kocasının şehid düştüğünü bilseydi? O zaman hali ne olurdu şu zavallının?

Behnam yaşlı kadının elini öpüp vedalaştı.

— Güle güle oğul! Allah yardımcın olsun! Kendine iyi bak!

Behnam, bir an önce Hürremşehir'e dönmek istiyordu.

Aydınlatıcı bombalar, karanlığın siyah kadifesine asılı duran avizeler gibi gökyüzünü aydınlatıyordu. Kurşun ve patlama seslerinin bir an kesildiği yoktu.

Salih Musevi'nin ekibi, bir binanın gölgesine çekilmiş dinleniyordu. Behnam'la Salih, sırt sırta vermişlerdi. Behnam gözlerini gökyüzüne dikip derin bir iç geçirdi:

— Salih be!

— Hı, ne var?!

— Şu şehid düşen arkadaşlar... Gerçekten cennete mi gidiyorlar sence?

— Evet! Cennete gidiyorlar tabii!

— Cennet deyince bana bir şeyler oluyor be... İçim dışım coşuyor nedense... Sahi, cennet nasıl bir yerdir sence?

Aydınlatıcı bombaların ışığı binanın camlarına akse- diyor, her patlamayla birlikte camlar zangır zangır titri- yordu. Patlama şiddetiyle pencerelerden birkaçının camı kırıldı, kocaman cam parçaları gürültüyle yere düştü.

Salih gözünü uzaklara dikerek konuştu:

— Cennet dediğin cennettir be kardeşim! Yemyeşil, iklimi güzel, havası güzel... Irmakları, nehirleri çoktur, güzel seslerle akar gider... Yüce Allah'ın iyi kullarına

cennette billurdan evler, türlü meyve ağaçlarıyla dolu bağlar, bahçeler verirler...

— Hz. Peygamber Efendimizle (s.a.a), Hz. Ali (a.s) de orada mıdır?

— Elbette! Bütün peygamberlerle imamlar oradadır. Bütün iyi insanlar... Allah yolunda cihad edenler, şehid olanlar, Allah için yaşayıp Allah için ölenler... İyi kulların hepsi cennettedirler... Orada nimetler içinde yaşarlar.

Behnam'ın gözlerinden iki damla yaş süzüldü.

Yani ben de şehid olursam Hazreti Resulullah Efendimizle İmam Ali'yi, İmam Hüseyin'i göreceğim, onlarla bir yerde mi olacağım?

Salih, geriye dönüp bağdaş kurdu, Behnam'ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

— Neler diyorsun sen Behnam? Neden şehid olacaktım ki? Senin hayatta kalman lazım... Okuyup önemli biri olman lazım! Ülkemizin senin gibi insanlara ihtiyacı var!

— Yok be Salih! Ben şehid olmak, cennete gitmek, Resulullah Efendimizin (s.a.a) nur yüzünü görmek istiyorum. Şühedayla aynı yerde yaşamak istiyorum.!

Salih, yere uzanıp gözlerini gökyüzünde ışıldak gibi parlayan fosforlu bombalara dikti; elini başının altına koyup uyumaya çalıştı.

— Salih, geçenlerde bir rüya gördüm, biliyor musun? Hürremşehir düşmandan kurtulmuş, yeniden inşa edilmiş, çok güzel bir şehir olmuştu. Şelemçe yolu boyunca, Iraklı askerlerin bırakıp kaçtığı silahlarla miğferler vardı göz alabildiğine... Bu savaşı kazanacağımızdan eminim ben!

Salih, derin bir iç çekip gözlerini yumdu, Behnam'ın gördüğü rüya onun da içine ümit ışığı doldurmuştu... Hürremşahir'in düşmandan kurtuluşunu görebilmeyi ne kadar da isterdi...

Birkaç dakika sonra ikisi de derin bir uykuya dalmıştı.

— Behnamcığım, diğer arkadaşlarla konuştuk, sıra sende, haydi bakalım! Muhsin Rastani seni bekliyor!

— Yahu, ben ne diyeceğim ki! Ne bilirim ben böyle şeyleri!

— Öyle deme Behnam, senin söyleyeceklerin çok önemli! Belge niteliğinde hepsi de... Bu söylenenler tarihe geçecek, tarihi biz yazıyoruz bugün! Kimsenin yardımımıza gelmediği böyle bir günde de konuşmayı ne zaman konuşacağız Allahaşkına! Muhsin yukarıda bekliyor, haydi!

Behnam sonunda röportaja razı olmuştu, üst kata çıktı. Muhsin Rastani muhabirdi. 20-25 yaşlarında gösteriyordu. Elindeki fotoğraf makinesi ve kayıt cihazıyla Behnam'ın karşısına oturdu. Röportaj yapmadığı tek kişi Behnam'dı. Birkaç fotoğraf çektikten sonra kayıt cihazının düğmesine bastı:

— Haydi, Behnam sıra sende! Söyle bakalım!

— Ne söyleyeyim yahu! Ben konuşma yapmayı pek beceremem!

— Sen dilediğin gibi konuş, önemli değil! Başkalarının duymasını istediğin ne varsa, söyle işte!

Behnam kısa bir duraksamadan sonra ciddileşti, sözlerine Besmeleyle başladı:

— Bismillahirrahmanirrahim. Adım Behnam... Ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum doğrusu. Diğer kardeşlerimizle birlikte canımızı dişimize takarak Hürremşehir'i müdafaa ediyor, şehrimizi düşmana kaptırmamak için savaşıyoruz burada... Başkentteki bazı yetkililer ihanet içindeler... Bize hiçbir yardımda bulunmuyor, toprağımızı açıkça düşmana peşkeş çekiyorlar... Ama İmam Humeyni'nin de dediği gibi, kanımızın son damlasına kadar direneceğiz biz! Buradan, vasiyetimi de duyurmak istiyorum; her an şahadeti arzulamaktayım burada. Anne babalara vasiyetim şu: Çocuklarınızı şımarık ve korkak yetiştirmeyin, ana kuzusu değil, vatan evladı yetiştirin! Bütün İran halkından, bütün dünya Müslümanlarından şunu istiyorum: Yüce İslam dinine sımsıkı sarılın! İmam Humeyni'yi yalnız bırakmayın! Allah'ı unutmayın! Allah'a tevekkül edin! Anneler, çocuklarını cihad bilinciyle yetiştirsinler, cesur ve çalışkan olmayı, korkak olmamayı öğretsinler onlara... Allah yolunda yaşamayı sevdirenler çocuklarına... Ne diyeyim daha erenler... Başkaca sözüm yoktur! Allah'a emanet olun!

Behnam merdivenlerden inerken Salih aşağıdan ona seslendi:

— Bitti mi?

— He ya! Bitti.

— İyi! Bayramın kutlu olsun o zaman!

Behnam şaşırdı:

— Ne bayramı?

— Kurban bayramı ya işte! Bilmiyor muydun yoksa?!

Behnam hem sevindi, hem içi burkuldu. Bir tuhaf

olmuştu nedense... Yüce Allah'ın en büyük kullarından ikisi, bugün büyük bir sınavdan geçirilmişlerdi... Hz. İbrahim (a.s) sevgili oğlu İsmail'i (a.s) Allah yolunda kurban etmek istemişti bugün...

Salih ayağa kalkıp ellerini çırttı:

— Haydi arkadaşlar! Hareket ediyoruz!

Behnam, hazır olduğunu söylemek istediye de, Salih onun içini okurcasına elini kaldırdı:

— Yoo, sen gelmiyorsun Behnam!

— Gelmiyor muyum?! Nedenmiş o?!

— Seni götüremem Behnam!

— Allahaşkına Salih! Ben burada nasıl kalırım?! Sizinle gelmezsem ölürüm kahrımdan!

Salih onu götüremezdi. Behnam'ın ısrarlarına kulak asmadı. Çocuklar hazırlanırken, yaşça hepsinden büyük olan Mehdi Refii, onun kırgın halini görüp yanına yaklaştı:

— Ne'n var Behnam? Gemilerin mi battı?

Refii, ona ilişmeyi sever, hatta bazen dalaşır, yine de Behnam'ı kızdıramazdı. Ama bu kez durum tam tersiydi, Behnam sataşacak birini arıyordu sanki. Yayı gibi oturduğu yerden fırlayıp Mehdi'nin yakasına yapıştı:

— Sana ne be! İşin gücün yok mu senin ya? Hem Salih'e ne diye sürekli ters ters bakıyorsun öyle?!

Muhsin'le vedalaşmak için üst kata çıkan Salih, Refii'nin Behnam'la dalaştığını görünce araya girdi:

— Ne var Behnam? Ne oldu burada?!

— Yahu şu Refii işte! Problem bu adam! Sana ters ters bakıyor bazen, farkında değil misin? Seni sırtından vurmasın bu herif sonra?! Bak, benden söylemesi!

Salih, Behnam'ın kendisiyle gelmek için bunu söylediğini biliyordu, "Ben yanında olmazsam muhafızın kalırsın" demeye getiriyordu lafı.

Behnam, bu operasyona katılmamayı içine sindiremediği için herkese öfkeliydi.

— Sakin ol Behnam! Mehdi yaşça hepimizden büyük, biraz daha saygılı ol. Senin yaşında çocuğu var onun... Hem, ne yapsan boşuna... Seni götürmeyeceğim dedim ya!

Behnam, bu yolun işe yaramayacağını anlamıştı, bu sefer de yalvarıp yakarmaya başladı:

— Abicim, ne olur beni de yanınıza alın! Bir dediğinizi iki etmem, cephane taşıırım, su taşıırım, düşman birliklerinin içine girer keşifte bulunurum... Bensiz nasıl gidersiniz operasyona yahu!!

— Yok dedim ya! Burada kalacaksın! Bu bir emirdir! Komutanın, emrin ne demek olduğunu biliyorsun sen zaten, değil mi?

Behnam, onun son cümlesindeki alaycı ve şikâyetçi tonu sezmişti.

— Elbette bilirim abicim, dedi! Ben emirlere daima uymuşumdur!

— Ya! Ne demezsin! Bak Behnam, bu emri de çiğneyeyim deme sakın! Seni ön hatlarda görürsem bu defa yakarım vallahi!

— !..

Salih, gönüllü savaşçılara dönüp, kamyonete binmelerini söyledi.

Behnam kamyonetin peşinden bir süre koştuyorsa da Salih'in aldırması üzerine geriye döndü.

Kurban bayramını mahvetmişlerdi işte!

Çok zor bir gündü.

Sabahın erken saatlerinden başlayarak düşman topları, şehri ateş altında tutmuş, top yağmuru bir an olsun dinmemişti.

Düşman var gücüyle saldırıyordu.

Kırkmetre Caddesi'nde onlarca kişi şehid düşmüştü. Patlama sesleri herkesi adeta sağır etmiş, siyah dumanlar şehrin semasını karartmıştı.

Gündüz olduğu halde, gece gibi karanlıktı.

Ağır top mermileri her isabet edişinde, şehir depreme uğramışçasına sarsılıyordu.

Bir top mermisi daha caminin kubbesini sıyrıp geçtiğinde Behnam avluydaydı.

Kubbenin birkaç tuğlası dağılmıştı.

Salihler gittikten sonra Behnam yerinde duramamış ve yaya olarak camiye ulaşmıştı.

Durum hiç de iç açıcı değildi.

Avluda büyük kan lekeleri vardı.

Deterjan, pirinç ve nohut çuvalları şarapnellerle yırtılmış, içindekiler avluya dağılmıştı.

Bu sırada Behruz Muradi'yle Murtaza Kurbanî'ler, çatışmadan dönmüş, dinlenmek için avlunun bir köşesine çekilmişlerdi.

Çok yorgun ve bitkin oldukları yüzlerinden okunuyordu.

Etrafta yaşlı kadınlarla çocuklardan eser yoktu artık. Hepsini götürmüşlerdi.

Şerif Hoca da şehid düşmüştü.

Resul Nurani, onun nasıl şehid edildiğine bizzat şahid olmuş, gördüğünü Behnam'a da anlatmıştı.

Bir çatışma sırasında yaralanınca, Iraklıların eline esir düşmüş, Iraklılar süngü darbeleriyle onu delik deşik etmişlerdi. Bir Iraklı asker, Hoca'nın sarığını süngüsüne takıp "Bir Humeyni öldürdüm!" diye bağırp tepinmişti.

Bunu yapanın bir Müslüman olduğuna inanmak bile istemiyordu.

Bir Müslüman, bir hocanın sarığını nasıl süngüsüne takarak alay ederdi onunla?

Bir Müslüman esir aldığı birini nasıl öldürebilirdi?

Bütün bunlar, "Baas Partisi"nin Marksist ideolojisiyle yetiştirilen Irak ordusundakiler için hiç de şaşılacak şeyler değildi aslında.

Saddam din düşmanı bir Marksist'ti ve ordusu da bu ideolojiyle yetiştirilmişti.

Resul bu inanılmaz olayı anlattığında Behnam göz yaşlarını tutamadı.

Resul de ağlıyordu.

Murtaza Kurbanı, Behruz'a seslendi:

Bugün günlerden ne?

Behruz acı acı gülümsedi:

— Sabahtan beri o kadar şehid verdik, kurban verdik, sen bugün günlerden ne olduğunu bilemiyor musun hala?

— Yok, bilmiyorum dedim ya! Bugün özel bir gün mü yoksa?

— Şu kurbanlara baksana Allahaşkına! Allah yolunda paramparça olan, canlarını feda eden şu kınalı kurbanlara bak... Bugün Kurban bayramı dostum!

Murtaza sarsıldı. Gözyaşlarını tutamadı:

— Aman Allah'ım! Kurban bayramında bize reva görülen şu hale bak? Sırf Müslüman olduğumuz için bütün bunlar getiriliyor başımıza! Kardeşlerimiz ard arda şehid düşerken dünya seyrediyor, Allah'ım! Senden başka sığınacağımız yok! Yardımını esirgeme bizden! Kardeşlerimiz senin rızan için al kanlara büründü...

Behnam dayanamayıp dışarıya çıktı. Fethullah Efşar bir kamyonetin yanında durmuş, Behmen İnanlu'yla konuşuyordu:

— Haydi! Geç kalıyoruz! Bu cephanenin bir an önce Salih'lere ulaşması lazım!

Behmen, kamyonetin kapısını kapatır kapatmaz Behnam, bir çırpıda kamyonete atlayıp bir köşeye kıvrılmıştı bile...

Areş Caddesi'nde çok kanlı bir çatışma sürüyordu.

Salih'le ekibi, şafak vaktinden beri Iraklılarla amansız bir savaşa girmiş, onca zırhlı birliğe rağmen Iraklıları durdurmayı başarmışlardı. Cemşid Borun'un sözleri Salih'in kulaklarında çınliyordu hala:

"Ah şu Iraklıların toplarla havan mermileri olmasa!.. Tanklı birliklerini şu bomboş ellerimizle haklardık val-lahi!"

Top ve havan mermileri, başlarına bela kesilmişti. En umulmadık zamanda, umulmadık yerden tepelerine inip, arkadaşlarını şehid ediyordu. Sabahleyinden öğlen vaktine kadar, onlarca can almıştı o gün...

Fethullah Efşar, İnanlı ve Mesut Şirani, kamyonetle cephanelik getirmişti onlara.

Cephaneyi aralarında taksim ettiler.

Salih, Efşar'la konuştuğu sırada birisi arkadan gömleğini çekiştirdi:

— Selam Salih Ağabey! Nasılsın? İşler yolunda mı?

Salih gözlerine inanamadı.

Behnam'dı bu.

Gökten adeta ölüm yağarken, onun ne işi vardı burada?

— Ne arıyorsun sen burada? Sana yerinden ayrılmamanı söylememiş miydin?

Areş Caddesi'nin sol köşesindeki Emir Muizzi Okulu'nun yanıydı burası. Salih çok sinirlenmiş, Behnam'ın bu laf dinlemezliğinden bıkmıştı:

— Tokadı hak ettin doğrusu! Laf dinlemesini bilmez misin sen? Buralara gelmemeni söylemedim mi sana?

Behnam siyah renkli kot pantolonunun cebinden bir çift beyaz çorap çıkardı:

— Bunu komandalardan senin için aldım ağam! Ağabeyciğime lazım olur dedim...

Salih, öfkesini yenmeye çalışıyordu:

— Bir haftadır, botlarımı ayağımdan çıkarmıyorum... Çorap neyime lazım benim?

Behnam'ı alıp sipere götürdü. Kum torbalarıyla örülen siper, kısmen daha güvenliydi:

— Bak Behnam! Buradan ayrılma ne olur! Yoksa seni kendi ellerimle boğarım, bilmiş ol!

— Alınma Abi! Sana yardım etmeye geldim, sucu lazım olur, postacı lazım olur; savaş bu işte...

— İstemez! Bırak Allahaşkına Behnam! Her saniye bir top mermisi iniyor tepemize burada, görmüyor musun yahu?

— Tamam Abicim! Buradan kıpırdamam, merak etme sen!

Salih, onu kıldığı için rahatsızdı, bu hengâmede onu korumanın başka yolu da yoktu.

Savaşçılara yöneldi. Efşar'ın grubu hazırды. Feridun Deşti'yle bir arkadaşının yüksekçe bir damın üzerinde

konuslanması kararlaştırıldı. Oradan dürbünle Irak zırhlarının yerini belirleyecek, telsizle topçu birliğine bildireceklerdi.

Salihler, düşmanın tankçı birliklerini nasıl imha edeceklerini görüşürken çok yakınlarında bir top mermisi patladı.

Salih, patlamanın şiddetiyle birkaç metre öteye fırlamış, beli üzerine yere çakılıvermişti.

Süratle, palaskasını açtı, sırt çantasının kayışlarını sıyırdı.

Kaymakamlık binası yakınlarında, bu tür acil durumlar için bir kamyonet bekletildiğini biliyordu.

Aksayarak, düşe kalka kaymakamlığa yöneldi.

Yolda Mahmut Muallim'i gördü.

Şarapnel parçasının isabet ettiği gözlerinden oluk oluk kan akıyordu.

Hızlanmak istedi.

Birden olduğu yere çakılıp kaldı.

Sol ayağına isabet eden şarapnel parçaları, ayak bileğinin kemiğini parçalamıştı.

Yarası sıcak olduğu için acısını fark etmiyor, ama nedense yürüyemiyordu artık.

Sağ baldırının da parçalanmış olduğunu fark etti.

Eliyle vücudunu yokladı.

Her yerinden kan akıyordu.

Vücuduna kaç çelik parçasının girdiği belli değildi.

Sürünerek ilerlemeye çalıştı.

Kırmızı bir kamyonet geliyordu.

El sallayıp durdurdu.

Vahab Hatırı'nin kullandığı kamyonetin arkasında birkaç yaralı vardı.

— Vahab! Biraz ötede... Bizim çocuklar... Top mermisi düştü ortamıza!..

— Hepsini aldım! Arkadaşlar! Haydi, atla! Seni almadan gitmem!

Salih var gücüyle doğrulup, yaralılarından birinin yaradımıyla kamyonete bindi.

Kamyonetteki herkes kanlar içindeydi. Kimse konuşmuyor, hepsi suskun halde ona bakıyordu.

Salih, onların bu davranışına bir anlam veremedi. Patlamanın şiddetiyle, bir müddet bilinçlerini yitirmiş olabiliyorlardı.

— İşte! Ben de yaralandım nihayet, dedi gülerek!

Kimse tınmadı bile...

Birden, Mahmut Muallim'in dizinin üzerindeki başı tanıdı. Behnam'dı bu! Her tarafı kanlar içindeydi.

Mahmut Muallim'in de bütün yüzü kan içindeydi.

Behnam'ın başını kucağına almış, şefkatle saçlarını okşuyor, ölmemesi için dua ediyordu.

Behnam'ın mavi gömleği, yüzü, kolları kan deryası içindeydi adeta.

Nefesi hırıltılı çıkıyordu.

Gözleri kapalıydı.

Kamyonetteki yaralılar gözlerini Salih'ten ayırmıyor, onun her hareketini izliyorlardı.

Salih acıyla haykırdı:

— Behnam! Behnam'ım benim!

Salih yaralarının acısını unutmuş, kanlar içindeki Behnam'a sarılmış ağlıyordu.

Kamyonet top ve havan mermileri arasında hızla ilerliyordu.

Salih, Behnam'ın başını kendi kucağına alıp yalvarırcasına inledi:

— Behnam! Can kardeşim benim! Yiğidim! Tosunum! Ne olur, gözlerini aç... Allahaşkına! Ne olur! Behnam!

Behnam onun sesini duymuşçasına kıpırdadı, gözleri yarım açılmış, ama öylece kalmıştı.

— Behnam! Benim, Salih! Dayan koçum! Bırakma kendini, tamam mı?

Salih, gözyaşları içinde Behnam'ın saçlarını okşarken kamyonet hızla şehirden çıkmış, Abadan'a doğru yönelmişti.

Abadan'ın Talagani hastanesine vardıklarında Salih sürekli Behnam'a sesleniyor, ama Behnam her an onlardan biraz daha uzaklaşıyordu.

Herkes ağlıyordu.

Kamyonet süratle hastane avlusuna girip, Acil Servis kapısının önünde durmuştu.

Salih, kendi haline aldirmeden Behnam'ı gösterdi:

— Doktor! Önce Behnam'a bakın ne olur! Kurtarın onu! Ölmek üzere!

Behnam'ın başı ve göğsünden oluk oluk kan akıyordu.

Hastahanenin önündeki basamaklarda oturan Hediye Ana, Salih'in kollarındaki Behnam'ı tanımıştı.

Acıyla dövünerek doktorlara koştu, Behnam'ı kurtarmaları için yalvardı.

Diğer yaralılar da onu göstererek, doktorlara yalvarıyor: "Bizi bırakın, Behnam'ı kurtarın!" diyorlardı.

Hemşirelerle hastabakıcılar, Behnam'ın cılız vücudundaki kanlı elbiseleri bir çırpıda makasla kesip kanayan yaralarına pamuk basarak ameliyat odasına götürdüler.

Doktorlardan biri, Salih'e sakinleştirici bir iğne yapıp zorla bir sandalyeye oturttu.

Salih, şoka girmiş, sürekli Behnam'ın adını tekrarlıyordu.

Behnam'ın kanlı elbiselerini bir kenara bırakmış, ameliyata almışlardı.

Salih ne yapacağını bilemiyor, ikide bir iniltili bir sesle Behnam'a sesleniyordu.

Yarım asır gibi gelen yarım saatten sonra doktorlar ameliyattan çıktılar.

Salih aksayarak ilerlemeye çalıştıysa da yere kapaklandı.

Onu güçlükle kaldırıp bir sedyeye koydular.

Herkes, ameliyat odasının önünde, doktoru bekliyordu.

Salih, sedyeden yalvarırcasına seslendi:

— Behnam ne oldu doktor? Kurtuldu mu?

Doktor başını eğdi:

— Allah rahmet etsin! Artık ona seslenmene gerek kalmadı!

Seyyid Salih, kulaklarına inanamadı.

Behnam'ın kanlı elbiseleri, karşısındaki çöp sepetinde duruyordu.

Mavi gömleğinin cebinden sarkan beyaz çorabı fark etti.

Şarapnel parçalarının yırttığı kanlı çorabı şefkatle öpüp yüzüne bastırdı.

Bayılmıştı...

Yaz mevsiminin başlarıydı. Hicri Şemsi takvimle 1361 Hordad'ının üçüncü günüydü.

Iraklılar, gruplar halinde teslim oluyor, İran kuvvetleri Hürremşehir'i düşman işgalinden kurtarıyordu artık.

Seyyid Salih, şehrin Merkez Camii'ne ulaşmıştı.

Caminin yaralı duvarıyla ahşap kapısını öpüp okşadı.

Gözyaşlarını tutamamıştı.

Şehid düşen arkadaşlarını hatırladı; Cihanara, Cemşid Borun, Ahmet Şüş, Mecid Hayyatzade ve Behnam Muhammedi geldi gözlerinin önüne...

Gayriihtiyarî, yere baktı.

Merkez Camii'nin önünden, Irak sınırına uzanan Şelemçe yolu boyunca her taraf silah ve miğfer doluydu.

Behnam'ın gördüğü rüya gerçekleşmişti...

Irak orduları, girdiklerine bin pişman oldukları şehri zillet içinde terk ediyor, silahlarını, miğferlerini, bütün ağırlıklarını atıp kaçıyorlardı Hürremşehir'den...

